

PASTARŲJŲ DIENŲ ŠVENTŲJŲ JĖZAUS KRISTAUS BAŽNYČIA • 2014 M. SPALIS

Liahona

Išgelbėjimo darbo vienybė, p. 14

Ko pasimokiau iš depresijos, p. 26

Trys kuklumo palaimos, p. 36

Penki būdai, kaip jaunimas vykdo
šėimos istorijos darbą, p. 58



*„Kas gali surasti
gerą moterį? Ji yra
daug vertingesnė
už perlus.“*

Patarlių 31:10



PRANEŠIMAI

- 4 Pirmosios Prezidentūros žinia:
Tikėjimo malda**
Prezidentas Henris B. Airingas
- 7 Lankomojo mokymo žinia:
Dieviška Jėzaus Kristaus misija
– Gyvybės Duona**

APYBRAIŽOS

- 14 Misionieriškas, šeimos istorijos
ir šventyklos darbas**
Vyresnysis Deividas A. Bednaris
*Evangelijos skelbimas ir protėvių
paieška vyksta išvien*

- 20 Namai: mokymosi šerdis**
*Namuose išmoktos pamokos lieka
su mumis per visą gyvenimą ir
amžinybę.*

- 26 Ant vandens**
Džonas Vorneris
*Nors jaučiausi skandinamas de-
presijos ir nerimo bangų, tačiau
Dievas neleido man paskęsti ir
nešė mane link pažado žemės.*

- 28 Pionieriai kiekvienoje žemėje:
Atsivertimai ir pokyčiai Čilėje**
Nestoras Kurbelasas
*Šiandien beveik kas trisdešimtas
Čilės gyventojas yra Bažnyčios
narys.*

- 36 Drąsa rinktis kuklumą**
Kerolė F. Makonki
*Kokios yra kuklumo doktrinos
ir palaimos?*

RUBRIKOS

- 8 Tarnavimas Bažnyčioje:
Ačiū jums, broli Džėjau**
Kristina Purcelė
- 9 Senojo Testamento pranašai:
Jeremijas**
- 10 Mes kalbame apie Kristų:
Nefritinis kopūstas**
Elena K. Džensen
- 12 Mūsų namai, mūsų šeima:
Lizočkos širdis**
Marina Petrova
- 40 Pastarųjų dienų šventųjų balsai**
- 80 Kol susitiksime vėl: Apgaulės**
Vyresnysis M. Raselas Balardas
*Šėtonas – lyg musulninkas – žve-
jodamas mus naudoja dirbtinius
masalus.*

VIRŠĖLYJE

Priekiniame: Lesli Nilson nuotrauka.
Vidinėje priekinio viršelio pusėje:
Metju Rizerio fotoilustracija.



44

44 Ginti tai, kuo tikime

Jauni suaugusieji pasakoja, kaip drąsiai apgynė savo įsitikinimus.

48 Evangelija mano gyvenime: Mano susipynęs liudijimas

Aivi Nočė

Be liudijimo apie Mormono Knygą ėmė svyruoti mano tikėjimas Bažnyčia.



Paziūrėkite, ar jums pavyks surasti šiame numeryje paslėptą Liahoną.

Užuomina:
koks laikas tarnavimui tinkamiausias?



58

50 Valios laisvumas ar moralinė valios laisvė?

Maiklas R. Morisas

Mano draugas diskvalifikavo save iš misionieriškos tarnystės. Ar galėsiu laisvai rinktis misiją?

52 Klausimai ir atsakymai

Stengiuosi kontroliuoti savo mintis, bet yra tiek daug pagundų. Ką daryti, kad mintys būtų švarios?

54 Kaip užduoti svarbius klausimus

Deividas A. Edvardas

Išmokite užduoti tokius klausimus, kurie padėtų geriau mokytis Evangelijos.

57 Kaip įgyti stiprybės ir susilaukti sėkmės

Vyresnysis Džefris R. Holandas

Sekdami Jėzumi Kristumi būsimė saugūs, mus lydės sėkmė ir laimė.

58 Šeimos istorija – aš ją vedu

Šie jaunuoliai vesdami šeimos istoriją sulaukė netikėtų palaiminimų.

61 Plakatas: Atradę juos, atraskite save

62 Pasipriešinimas mano misijai

Alseniras de Souza

Kai ėmiau ruoštis misijai, prasidėjo keisti dalykai.

64 Sužinokite, ko galite tikėtis

Katerina Apelset-Aanensen

Nuolatinio misionieriaus gyvenimas yra kitoks. Jaunuoliai Osle, Norvegijoje, praleido dieną ruošdamiesi misijai.



78

66 Tarnauti dabar, kad tarnautum vėliau

Mišė Barbosa

Kodėl Mormonas nusprendė padėti valyti bažnyčią, o ne žaisti su draugais futbolą?

68 Matilda ruošiasi į Merginų organizaciją

Džena Vilks

Sužinokite, kas laukia Merginų organizacijoje!

70 Muzika: Metas mums sušvisti

Dženė Pinborou ir Dženisė Kep Peri

71 Ypatingas liudytojas: Kaip galiu prisidėti prie šeimos istorijos darbo?

Vyresnysis Kventinas L. Kukas

72 Pradinukų organizacija namuose: „Šeima. Pareiškimas pasauliui“ atėjo iš Dievo, kad padėtų mano šeimai

Erina Sanderson ir Džina Bingam

74 Draugai iš viso pasaulio: Esu Barbara iš Čilės

Eimė Džein Levit

76 Mūsų puslapis

77 Pažvelkite aukštyn

Vyresnysis Adrianas Očoja

Paklydome lietuje, o mūsų arkliai išsilakstė.

78 Mažiems vaikams: Šeimos komanda

Šeralė Hardi

2014 M. SPALIS, 16 TOMAS, NR. 2
LIAHONA 10990 156

Tarptautinis Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus
Bažnyčios žurnalas

Pirmoji Prezidentūra: Tomas S. Monsonas,
Henris B. Airingas, Dyteris F. Uchtdorfas

Dvylikos Apaštaloj Kvorumas: Boidas K. Pakeris,
L. Tomas Peris, Raselas M. Nelsonas, Dalinas H. Ouksas,
M. Raselas Balardas, Ričardas G. Skotas, Robertas D. Heilsas,
Džefris R. Holandas, Deividas A. Bednaris, Kventinas L. Kukas,
D. Todas Kristofersonas, Nylas L. Andersonas

Redaktoriai: Kreigas A. Kardonas

Konsultantai: Mervynas B. Arnoldas, Kristofelis Goldenas,
Laris R. Lorensas, Džeimsas B. Martino, Džozefas V. Sitatis

Generalinis direktorius: Deividas T. Vornoris

Šeimos ir narių rėmimo skyriaus direktorius:

Vincentas A. Vaunas

Bažnyčios žurnalų skyriaus direktorius:

Alanas R. Loiborgas

Verslo vadybininkas: Garfas Kenonas

Vadovaujantis redaktorius: R. Valis Džonsonas

Vadovaujančio redaktoriaus padėjėjai: Rajenas Karas

Padėjėja leidybos klausimais: Liza K. Lopez

Rašymo ir redagavimo grupė: Britanė Byti, Deividas
Diksonas, Deividas A. Edvardas, Metju D. Flitonas, Lorė Fuler,
Geretas H. Garfas, Larenė Porter Gaunt, Mindė Anė Livit,
Mičelas R. Morisas, Selė Džonson Odekirk, Džoša Dž. Perkis,
Dženė Pinborou, Ričardas M. Romnis, Polas Vandenbergas,
Marisa Vidison

Generalinis meno skyriaus direktorius:

Dž. Skotas Knudsenas

Meno skyriaus direktorius: Tedas R. Petersonas

Apipavidalinimo grupė: Zaneta Endrius, Fėjus P. Endrius,
Mendi M. Bentli, C. Kimbolas Botas, Tomas Čaildas, Neitas
Ginis, Kolyn Hinkli, Erikas P. Džonsonas, Siuzana Lofgren,
Skotas M. Mujus, Markas V. Robisonas, Bredas Tyras,
K. Nikolė Vokenhorst

Intelektualinės nuosavybės koordinatė:

Kolėtė Nebeker Onė

Gamybos skyriaus vadovė: Džeinė Anė Piteris

Gamybos grupė: Kevinas K. Benksas, Koni Bautorpė Bridž,
Džiulė Burdet, Brajanas V. Džidžis, Denisė Kirbi, Džini Dž.
Nelson, Geil Teit Raferti

Spausdinimui ruošė: Džefas L. Martinas

Spausdinimo skyriaus direktorius: Kreigas K. Zedgvikas

Realizacijos skyriaus direktorius: Stefanas R. Kristiansenas

Žurnalo prenumeratoras sąlygas ir kainą už JAV ir Kanados ribų
galite sužinoti tinklalapyje store.lds.org arba pasiteiravę savo
Bažnyčios paskirstymo centre, arba savo apylinkės ar skyriaus
vadovo.

Rankraščius ir užklausas galite pateikti interneto
tinklalapyje liahona.lds.org; išsiųsdami elektroninį laišką
adresu liahona@ldschurch.org; ar išsiųsdami įprastą laišką
adresu Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake
City, UT 84150-0024, USA.

Žurnalas *Liahona* (Mormono Knygos terminas, reiškiantis
kompasą arba vadovą) leidžiamas albanų, anglų, armėnų,
bislamų, bulgarų, sebuanuų, čekų, danų, estų, fidžių, graikų,
islandų, indoneziečių, ispanų, italų, japonų, khmerų, kinų,
kinų (supaprastinta), kiribatų, korėjiečių, kroatų, latvių, lenkų,
lietuvių, malagasių, maršaliečių, mongolų, norvegų, olandų,
portugalų, prancūzų, rumunų, rusų, samoa, slovėnų, suomių,
suahilių, švedų, tagalų, taitiečių, tajų, tonga, ukrainiečių,
urdu, vengrų, vietnamiečių ir vokiečių kalbomis. (Skirtingomis
kalbomis žurnalas leidžiamas skirtingu periodiškumu.)

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Visos teisės saugomos.
Išspausdinta Jungtinėse Amerikos Valstijose.

Liahonos tekstą ir vaizdinę medžiagą galima kopijuoti
epizodiniams nekomerciniams naudojimui bažnyčioje ir
namuose. Jei šalia iliustracijos yra draudimas, prašome jos
nekopijuoti. Dėl autorių teisių rašykite adresu: Intellectual
Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,
UT 84150, USA; arba el. paštu: cor-intellectualproperty@
ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

October 2014 Vol. 16 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480)
Lithuanian (ISSN 1521-477X) is published two times a year (April
and October) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,
50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$2.00 per year; Canada, \$2.40 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address *must* be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit
card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken
by phone. (Canadian Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Idėjos šeimos namų vakarui

Šiame numeryje yra straipsnių ir veiklų aprašymų, kuriais galima vadovautis
rengiant šeimos namų vakarus. Štai pora pavyzdžių.



„Šeimos istorija – aš ją vedu“,

p. 58. Surenkite veiklą, skirtą dienoraščiui!
Paraginkite šeimos narius parašyti ką nors
apie savo gyvenimą: kokį nors prisiminimą
ar nutikimą. Padėkite šeimai suprasti, kad
tai padaryti galima įvairiais būdais. Jie gali
rašyti rašikliu, kompiuteriu, nupiešti arba
net savo pasakojimą įrašyti į diktofoną.
Paraginkite savo šeimos narius nenustoti
vesti dienoraščių.

„Kaip sužinoti, kas tavęs laukia“,

p. 64. Galite surengti pasirošimo misijai
veiklą, panašią į tą, kurią surengė apylinkės
Norvegijoje. Galite pamokyti tų pačių
dalykų: kaip pradėti pokalbį apie Evangeliją
arba kaip išsilyginti baltinius; arba galite
pamokyti kitų naudingų įgūdžių, kurių,
jūsų manymu, jūsų šeimos nariams prireiks
misijoje.

JŪSŲ GIMTAJA KALBA

Žurnalas *Liahona* ir kita Bažnyčios literatūra daugeliu kalbų yra prieinama tinklalapyje
languages.lds.org.

ŠIO NUMERIO TEMOS

Skaitiniai nurodo pirmąjį straipsnio puslapį.

Apmokėjimas, 10, 80

Bažnyčios istorija, 28

Čilė, 28, 74

Depresija, 26, 42

Išbandymai, 12, 26, 62

**Išgelbėjimo darbas, 14,
20, 54, 58, 62, 64**

Jeremijas, 9

Jėzus Kristus, 7, 57

Kuklumas, 36

Laisva valia, 50

Liudijimas, 48

Malda, 4, 40

Malonė, 10

Meilė, 8, 41

Merginų organizacija, 68

**Misionieriškas darbas, 14,
28, 62, 64**

Mokymas, 20, 36, 54

Mormono Knyga, 48

**Pagundų įveikimas, 43,
44, 52, 80**

Pasninkavimas, 4

Pašaukimai, 8

Silpnybė, 10

Šeima, 12, 20, 61, 72, 78

Šeimos istorija, 14, 58, 71

Šventyklos darbas, 14, 58

Tarnavimas, 8, 66

Tikėjimas, 4, 26



**Prezidentas
Henris B. Airingas**

Pirmasis
patarėjas Pirmojoje
Prezidentūroje

TIKĖJIMO MALDA

Malda – tai ne tik Dievui sukalbėti žodžiai. Tai abipusis ryšys tarp Dievo ir Jo vaikų. Sklandi malda – tai mūsų širdingų jausmų perteikimas paprastais žodžiais. Dangiškasis Tėvas įprastai atsako atsiųsdamas tam tikras jausmų lydimas mintis. Jis visada išgirsta mūsų išsakomas nuoširdžias maldas, kai jas kalbame su pasiryžimu paklusti Jam, kad ir koks būtų Jo atsakymas, kad ir kada jis ateitų.

Viešpats visiems skaitantiems Mormono Knygą ir dėl jos besimeldžiantiems pažada:

„Ir norėčiau jus paraginti, kad gavę juos, paklaustumėte Dievą, Amžinąjį Tėvą, Kristaus vardu, argi jie nėra tikri; ir jei paklausite nuoširdžiai, su tikru ketinimu, tikėdami Kristų, jis apreikš jums apie jų tiesą Šventosios Dvasios galia.

Ir Šventosios Dvasios galia jūs galite sužinoti tiesą apie viską“ (Moronio 10:4–5).

Šis pažadas yra tikras. Milijonai žmonių jau išbandė ir patvirtino šį nuostabų pažadą apie maldą, nes gavo palaiminimų, pripildžiusių jų gyvenimą džiaugsmu ir nesibai giančia laime. Šis pažadas taikomas visoms mūsų maldoms, skirtoms sužinoti Dievo mintis ir valią dėl mūsų. Galime jį pritaikyti gaudami patarimą iš Dievo tarno, turinčio

įgaliojimą mums patarti. Pavyzdžiui, galime kliautis šiuo pažadu klausydamiesi pamokslo visuotinėje konferencijoje. Galime pritaikyti jį, kai mus moko nuolankūs misionieriai, Dievo pašaukti per gyvąjį pranašą. Jis taip pat taikomas patarimui, kurį gauname iš savo vyskupo ar skyriaus prezidento.

Veiksmingai maldai yra paprastos taisyklės. Turime klausti, kas yra tiesa, meldamiesi Tėvui Jėzaus Kristaus vardu. Turime klausti nuoširdžiai, t. y. nuoširdžiai ketinti daryti tai, ko iš mūsų paprašys Dievas. Mūsų nuoširdus ketinimas turi kilti iš tikėjimo Jėzumi Kristumi.

Besidomintysis, kuris dar prieš krikštą ir patvirtinimą skaito Mormono Knygą, gali patirti tiek patikinimą apie šios knygos tikrumą, tiek liudijimą, kad Džozefas Smitas ją išvertė padedamas Dievo galios. Po to, kai esame patvirtinti Bažnyčios nariais, mūsų palydovė Šventoji Dvasia gali patvirtinti kitas tiesas. Meldamiesi su tikėjimu galime viltis, jog Šventoji Dvasia paliudys mums, kad Jėzus yra Kristus, kad Dievas Tėvas yra gyvas ir kad Jie myli mus bei visus Dangiškojo Tėvo vaikus.

Tai viena iš priežasčių, dėl kurios Mormono Knygoje pažadama, kad savo širdyse jausime tikrąją meilę, atsirasiančią



Šventajai Dvasiai paliudijus, kad Jėzus yra Kristus: „Jeigu žmogus romus ir nusižeminęs širdimi, ir Šventosios Dvasios galia išpažįsta, kad Jėzus yra Kristus, jis būtinai turi turėti tikrąją meilę“ (Moronio 7:44).

Kiekvieną pasninko sekmadienį turime nuostabią progą augti dvasiškai. Pasninko sekmadienį galime geriau suprasti patyrimus Almos ir Mozijo

sūnų, kurie meldėsi ir pasninkavo dėl to, kad pažintų amžinąją tiesą ir galėtų lamanitus jos mokyti su galia, įgaliojimu ir meile (žr. Almos 17:3, 9).

Pasninko sekmadienį sujungiame vyskupui ar skyriaus prezidentui įteikiame dosnias pasninko atnašas, kurios prilygsta bent dviem mūsų valgams. Savo mintis ir maldas

nukreipiame į Gelbėtoją ir tuos, kuriems Jis nori, kad tarnautume pasirūpindami jų dvasiniais ir materialiaisiais poreikiais.

Taip mūsų maldos ir troškimai panašėja į Gelbėtojo maldas ir troškimus, nes pasninkaujame, kad būtume romesni, dėmesingiau priimančios pamokymą ir labiau mylintys. Mes, kaip ir Jis, meldžiamės, kad sužinotume Tėvo valią mums ir ją vykdytume. ■

KAIP MOKYTI PAGAL ŠIĄ ŽINIĄ

Prezidentas Airingas moko, kad malda ir pasninkas gali padėti pažinti „amžinąją tiesą“. Pagalvokite, kas sustiprintų jūsų lankomų asmenų liudijimus, ir ta tema paruoškite pamokėlę. Pavyzdžiui, jei jūsų lankomas asmuo neteko artimo draugo ar šeimos nario, pagalvokite, ar nevertėtų pakalbėti apie amžinąsias šeimas ir gyvenimą po mirties. Galite pasisiūlyti pasninkauti kartu su savo lankomais asmenimis, kad padėtumėte jiems įgyti liudijimą apie tą principą.

Prieš maldą pasiruoškite

Prezidentas Airingas mums primena, kad malda yra „abipusis ryšys tarp Dievo ir Jo vaikų“. Kad toks abipusis ryšys užsimegztų, maldoms reikia pasiruošti. Kasdieniui maldai galite pasiruošti kelias minutes rašydami dienoraštį. Galite surašyti sąrašą palaiminimų, už kuriuos norite padėkoti Dangiškajam Tėvui, sąrašą žmonių, kuriems reikia jūsų maldų, ir sąrašą klausimų, į kuriuos jums reikia atsakymų. Tada pakvieskite Dvasią sugiedodami giesmę ar perskaitydami kelias Raštų eilutes. Melsdamiesi atkreipkite dėmesį į tai, kaip Šventoji



Dvasia jums padeda žinoti ką sakyti, o taip pat atkreipkite dėmesį į savo jausmus ir mintis (žr. DS 8:2–3). Pagalvokite, ar nevertėtų savo patyrimų surašyti į dienoraštį ir apžvelgti gautus atsakymus. Be to, galite pasinaudoti knygos *Skelbti mano evangeliją. Misio-nieriškos tarnystės vadovas* 95–97 puslapiuose esančiais pratimais, kurie padės jums įvertinti savo maldas ir sužinoti, kaip atpažinti Šventąją Dvasią.

VAIKAMS

Maldos sumuštinis

Kaip žinoti, ką sakyti per maldą? Galite pradėti melstis sakydami: „Brangus Dangiškasis Tėveli“ ir užbaigti maldą žodžiais: „Jėzaus Kristaus vardu, amen“. Ką sakote tarp šių žodžių yra jūsų pasirinkimas, toks pats, kaip pasirinkimas, ką dėti į sumuštinį.

Pasirinkite, ką norite dėti į sumuštinį. Surašykite, dėl kokių dalykų norėtumėte pasimelsti. Galite pasakyti, „dėkoju Tau“ už palaiminimus, pakalbėti apie savo rūpesčius, paprašyti palaiminimų ar atsakyti į klausimus.

Šį sumuštinį galite išsikirpti arba pasidaryti kitą. Pasikabinkite jį namuose, kad nepamirštumėte, dėl ko turėtumėte melstis.

Brangus Dangiškasis Tėveli

Jėzaus Kristaus vardu, amen

Pamaldžiai išnagrinėkite šią medžiagą ir prašykite įkvėpimo, padėsiančio jums žinoti, ką aptarti. Kaip Gelbėtojo gyvenimo ir misijos supratimas sustiprins jūsų tikėjimą Juo ir palaimins jūsų lankomus ir prižiūrimus žmones? Daugiau informacijos ieškokite tinklalapyje reliefsocietylds.org.

Dieviška Jėzaus Kristaus misija – Gyvybės Duona

Ši žinia yra viena iš lankomojo mokymo žinių serijos apie Gelbėtojo misijos aspektus.

Jėzus pasakė: „Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus. Kas valgys šią duoną, gyvens per amžius“ (Jono 6:51). Vyresnysis D. Todas Kristofersonas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo sakė: „Jėzus mus, Savo mokinius, moko, kad norėdami gauti konkrečiai tą dieną mums reikalingos duonos – pagalbos ir maisto – kiekvieną dieną turime žvelgti į Dievą. Viešpaties kvietimas [...] byloja apie mylintį Dievą, kuriam svarbūs net mažiausi kasdieniai Jo vaikų poreikiai ir kuris trokšta padėti kiekvienam iš jų. Jis sako, kad galime prašyti tikėjimu tos Esybės, kuri „dosniai duoda ir nepriekaištauja, ir jam bus suteikta“ (Jokūbo laiško 1:5).¹ Kai suprasime, kad Jėzus Kristus gali pasirūpinti mūsų poreikiais, tada patikėsime Jam savo dvasinį maitinimą.

Vyresnysis Džefris R. Holandas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo kviečia mus „prisijungti prie kelionės pirmųjų



Kristaus mokinių, irgi troškusių gyvybės duonos, *nepalikusių*, bet atėjusių pas Jį, likusių su Juo ir supratusių, kad saugumo ir išgelbėjimo jiems nebereikės ieškoti niekur kitur“.²

Papildomos Raštų ištraukos

Jono 6:32–35; Almos 5:34;
3 Nefio 20:3–8

IŠNAŠOS

1. D. Todd Christofferson, “Recognizing God’s Hand in Our Daily Blessings,” *Liahona*, Jan. 2012 m., 25.
2. Jeffrey R. Holland, “He Hath Filled the Hungry with Good Things,” *Liahona*, Jan. 1998 m., p. 76.



Tikėjimas, šeima, parama

Iš Raštų

Jėzus Kristus mokė 4 000 žmonių minią. Po trijų dienų savo mokiniams Jis tarė: „Gaila man minios, nes jau tris dienas žmonės pasilieka su manimi ir neturi ko valgyti.

Jei paleisiu juos namo alkanus, jie nusilps kelyje. [...]

Mokiniai jam atsakė: „O iš kur dykumoje gauti duonos jiems pavaldinti?“

Jėzus paklausė: „Kiek duonos kepalėlių turite?“ Jie atsakė: „Septynis.“

Tada Kristus „paėmęs septynis kepalėlius, padėkojo, laužė ir davė mokiniams dalyti [...].

Jie dar turėjo kelias žuvelės. Jėzus palaimino jas ir taip pat liepė dalyti.

Jie valgė ir pasisotino, ir nuliusių gabaliukų surinko septynis krepšius“ (žr. Morkaus 8:1–9).

Apsvarstykite

Kaip Kristus mus maitina, kai mes ateiname pas Jį?

AČIŲ JUMS, BROLI DŽĖJAU

Kristina Purcelė

Esu labai dėkinga už visos Bažnyčios nesuskaičiuojamų uolių tarnų dvasią, pasišventimą, pasiruošimą ir meilę.



„Rytoj – sekmadienis“, – tariau savo „Penkiametei dukrelei, įsitaisiusiai man ant kelių. Jos veide išsiskleidė šypsena.

„Kaip gerai! – tarė ji. – Vadinasi, pamatysiu brolių Džėjų.“

Mano širdis prisipildė dėkingumo. Kokia dėkinga esu už mylintį ir rūpestingą Pradinukų organizacijos mokytoją, po persikraustymo padėjusį mums prisitaikyti prie gyvenimo naujoje apylinkėje. Palikome savo namus Vidurio Vakaruose ir persikraustėme už 2 173 kilometrų, o tai traumavo visą mūsų šeimą, ypač ikimokyklinukę Syzonę. Ji buvo drovi ir baiminosi nepažįstamų situacijų, tad pačią pirmą savaitę bijojo eiti į bažnyčią naujojoje apylinkėje.

Brolis Džėjus, švelnus ir atsidasvęs vyriškis, pasitelkęs labai tinkamą humorą ir prierašumą, pelnė Syzonės pasitikėjimą. Tą pirmąjį sekmadienį jis pasilenkė, suėmė jos rankelę, pažvelgė jai į akis ir tarė: „Nagi, širdėle. Tau tikrai bus linksma mūsų pamokėlėse.“

Bėgant savaitėms Syzonė sekmadienio ėmė laukti labiau nei bet kurios kitos savaitės dienos. Vos atvykusi į

bažnyčią ji akimis greitai žvilgsniu tarp susirinkusiųjų ieškodavo savo mokytojo. Sveikindamasis jis nusišypsodavo.

Visus tuos metus brolis Džėjus kiekvieną savo mokinį prisimindavo mažomis švenčių ir gimtadienių dovanėlėmis. Artėjo jos gimtadienis, tad kaip patį svarbiausią svečią į savo vakarėlį ji norėjo pakviesti brolių Džėjų.

Ar jis bent suvokė, koks svarbus tapo mūsų mažosios mergytės gyvenime? Ar jis kada suvoks, kaip giliai jo žodžiai ir darbai įstrigo jo penkiametį Pradinukų organizacijos mokinukę širdyse? Ar jis bent žino, kiek daug man, motinai, reiškė jo buvimas mano dukrelės gyvenime?

Vėliau Syzonė perėjo į brolio Edvardo klasę, kurioje tęsėsi jos nuostabi patirtis Pradinukų organizacijoje. Esu labai dėkinga visiems doriems, gerai pasiruošusiems, nuolankiems vyrams ir moterims, dariusiems teigiamą dvasinę įtaką Syzonės gyvenime.

Visa mūsų šeima buvo palaiminta atsidavusių asmenų, kurie tarnavo mums, kai ėjome dvasinio tobulėjimo keliu. Prisimenu išskirtinį skautų būrio vadą, ypač pakantų kunigų kvorumo

patarėją, kantrų seminarijos mokytoją, nepaprastą Merginų organizacijos prezidentūrą ir rūpestingą vyskupą.

Kad ir kokia palaiminta yra mūsų šeima, tačiau žinau, kad tokie mes ne vieni. „Broliu Džėjumi“ gali būti bet kuris žmogus, nes egzistuoja daug atsidavusių brolių ir seserų, kurių tarnavimas palietė daugybę gyvenimų taip pat, kaip ir mūsų. Esame labai dėkingi už jų dvasią, pasišventimą, pasiruošimą ir meilę.

Ačiū jums, nesuskaičiuojamiems uoliams Bažnyčios tarnams, padėjusiems mano šeimai. ■

Autorė gyvena Nevadoje, JAV.



STENKITĖS PAKEISTI GYVENIMUS

„Susitelkime į paprastus tarnavimo Dievo Karalystėje būdus, nuolat stengdamiesi pakeisti gyvenimus, taip pat ir savo pačių.“

Vyresnysis M. Raselas Balardas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, „O, būkite išmintingi“, 2006 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.

JEREMIJAS

„Jeremijas gyveno sunkiais laikais nesvetingoje vietovėje, tačiau Viešpats leido jam numatyti „vilties laikus per pastarųjų dienų Izraelio surinkimą.“¹ Linda K. Burton, Visuotinė Paramos bendrijos prezidentė

Esu kunigo Hilkiyo iš Anatoto, netoli Jeruzalės, sūnus. Kai buvau jaunas, „mane pasiekė Viešpaties žodis:

„Dar prieš sukurdamas iščiose, aš tave pažinau, dar prieš tau gimstant, tave pašventinau, pranašu tautoms tave paskyriau.“

Šiam pašaukimui jaučiausi nepasiruošęs, tad atsakiau: „Aš juk nemoku kalbėti! Esu tik vaikas!“

Viešpats atsakė: „Nesakyk: „Esu tik vaikas!“ Kur tik tave siųsiu, ten eisi, ką tik tau liepsiu, tą kalbėsi!

Nebijok nieko, nes aš su tavimi ir tave apsaugosiu.“ Viešpats tada „palytėjo mano lūpas“ ir įdėjo į jas žodžius.²

Jeruzalėje pranašavau 40 metų, nuo 626 iki 586 m. pr. Kr., valdant Jošijui, Jehojakimui ir Zedekijui.³ Gyvenau tuo pačiu metu, kaip ir Mormono Knygos pranašas Lehis. Abu mes smerkėme žmonių Jeruzalėje nelabumą ir pranašavome apie šio didžio miesto sunaikinimą.⁴

Viešpats man įsakė surašyti savo pranašystes į „ritinį“.⁵ Išgirdęs pranašystes karalius Jehojakimas sudegino ritinį. Viešpats vėl man liepė surašyti pranašystes, bet šį kartą užrašyti jų dar daugiau.⁶

Skelbdamas Viešpaties žodį nuolat susidurdavau su pasipriešinimu. Vyriausiojo prievaizdo sūnus Pašhūras mane nuplaskdino ir įrakino į trinką. Minios norėjo mane pasmerkti myriop už tai, kad pamokslavau. Buvau

nepopuliarus pranašas, mane dažnai įmesdavo į duobes ir kalėjimus. Gyvenau didelio nelabumo laikmečiu.⁷

Nors gyvenau priespaudos sąlygomis, tačiau Viešpats leido man pamatyti paskutines dienas, kai bus surenkami izraelitai, kai Viešpats Savo įstatymą įrašys jų širdyse ir kai Jis „po vieną iš miesto, po du iš kilties“ atves į Sionę.⁸

Tęsdamas Viešpaties žodžio pamokslavimą, net kai buvo sunku, supratau, kad vidinis pasišventimas Evangelijai veda į ramybę. Ugdydami asmeninę bendrystę su Viešpačiu visi galime patirti viltį išbandymų ir priespaudos metu. ■

IŠNAŠOS

1. Linda K. Burton, „Ar tikėjimas Jėzaus Kristaus Apmokėjimu įrašytas mūsų širdyse?“, 2012 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
2. Žr. Jeremijo 1:1–9.
3. Žr. Raštų rodyklę, „Jeremijas“, scriptures.lds.org.
4. Žr. Jeremijo 6; 1 Nefio 1:13, 18–20.
5. Jeremijo 36:2.
6. Žr. Jeremijo 36:23–32.
7. Žr. Jeremijo 20:2; 26:8; 38:6.
8. Jeremijo 31:33; 3:14.



NEFRITINIS KOPŪSTAS

Elena K. Džensen

T arnaudamos misijoje Taivane, kartu su porininke vieną pasiruošimo dieną truputį laiko praleidome Taibėjaus Nacionaliniame rūmų muziejuje. Pagrindinis turistų traukos objektas ten buvo meno kūrinys, pavadinimu Nefritinis kopūstas. Labai daug žmonių juo žavėjosi, bet man tai buvo tiesiog kopūstas, išraižytas iš nefrito. Be abejo, jis buvo gražus, tačiau aš turbūt kažko nesupratau.

Pasibaigus ekskursijai po muziejų savo porininkės pasiteiravau: „Ką manai apie Nefritinį kopūstą?“

„Labai patiko tas meno kūrinys!“

„Kodėl? – paklausiau aš. – Tai tik kopūstas.“

„Gal juokauji? Nefritinis kopūstas yra mano gyvenimo metafora!“ – pareiškė ji.

„Kopūstas?“

„Taip! Argi nežinai jo istorijos?“

„Aišku, kad nežinau.“

Tada ji man papasakojo. Ji buvo teisi. Jis tapo mano misijos ir gyvenimo metafora.

Kad nefritinis raižinys įgytų vertę, jis turi būti vienos spalvos. Drožiniai iš tobulo nefrito parduodami už aukštas kainas, nes tobulo nefrito beveik

neįmanoma surasti. Nefritinis kopūstas yra žalios spalvos vienoje pusėje ir baltos spalvos kitoje pusėje, turi įtrūkimų ir netolygumų. Joks įgudęs raižytojas nešvaistytų laiko tokiam nefritui, tačiau atsirado vienas raižytojas, kurį kinai vadina meistru raižytoju.

Jei tik šis nefritas prabiltų, įsivaizduoju apie ką jis kalbėtųsi su šiuo naujuoju raižytoju. Įsivaizduoju, kaip raižytojas paima nefrito gabalą.

„Ko nori?“ – klausytų nefritas.

„Ieškau nefrito raižiniui“, – atsakytų raižytojas.

„Tada pasieškok sau kito. Esu bevertis. Esu dviejų spalvų, persipynusių

taip, kad jų neperskirsi. Turiu įtrūkimų ir netolygumų. Niekada nebūsiu vertingas. Nešvaistyk savo laiko.“

„Ech tu, paikas nefričiuk. Pasiakliauk manimi. Esu meistras raižytojas. Padarysiu iš tavęs šedevrą.“

Nefritinį kopūstą nepakartojamu daro tai, kad anonimas meistras raižytojas panaudodamas šio nefrito silpnąsias vietas – dvi spalvas, įtrūkimus ir netolygumus – išraižė kopūstą, panašų į gamtoje augantį kopūstą. Matinė balta spalva tapo kopūsto kotu, o įtrūkimai ir netolygumai lapams suteikia gyvybiškumo. Jei ne šios nefrito „silpnosios vietos“,



VIEŠPATS ŽIŪRI Į ŠIRDĮ

„Mūsų pasaulyje moralinis grožis, palyginti su išoriniu grožiu ar žavesiu, dažnai laikomas antraeiliu. Bet iš senovės tebeaidi Viešpaties žodis pranašui Samueliui: „Dievas ne taip mato, kaip žmogus; žmogus mato, kas akimis matoma, o Viešpats žiūri į širdį“ (1 Samuelio 16:7).

Prezidentas Tomas S. Monsonas, „Kantarėlės su pilkomis dėmėmis ant sparnų“, 2010 m. birželio Pirmosios Prezidentūros žinia.



kopūstas niekada neatrodytų toks tikroviškas.

Dėl savo grožio šis meno kūrinys buvo padovanotas vienam Kinijos kilmingajam ir puošė gražių Azijos rūmų sales, kol galiausiai atsidūrė Taivano muziejuje.

Jis man primena Etero 12:27 eilutę: „Jeigu žmonės ateis pas mane, aš jiems parodysiu jų silpnumą. [...] Mano malonės pakanka visiems žmonėms, kurie nusizemina prieš mane; nes jeigu jie nusizemina prieš mane ir tiki mane, tada aš jų silpnumą paversiu jų stiprybe.“

Pamačius Nefritinį kopūstą, ši Raštų eilutė sušvito nauja šviesa.

Visi esame panašūs į šį nefrito gabaliuką, išskyrus tai, kad vis dar esame raižomi. Turime pasikliauti meistrų raižytoju – Jėzumi Kristumi, kuris mūsų silpnybes pavers mūsų stiprybėmis. Mes, būdami netobuli, kartais susitelkiame į savo netobulumus ir puolame į neviltį manydami, kad niekada netapsime geresni. Tačiau mūsų Gelbėtojas Jėzus Kristus mato mus tokius, kokie galime tapti. Jei leisime Jo Apmokėjimui veikti mūsų gyvenime, Jis suformuos iš mūsų šedevrus, vieną dieną gyvensiančius su Karalių Karaliumi. ■

Autorė gyvena Jutoje, JAV.

KAIP SAVE GALĖČIAU MATYTI TOKĮ, KOKĮ MANE MATO MOKYTOJAS?

Tikrai sunku save matyti tokius, kokius mus mato Viešpats. Jis mus mato kaip Dievo vaikus, turinčius didelį potencialą ir didelę vertę. Tačiau kartais susikoncentruojame į savo netobulumus. Mūsų Tėvas Danguje mūsų nesukūrė tam, kad galvotume apie savo ydas; Jis sukūrė mus tam, kad tap-tume nuostabiais šedevrais. Per Jėzaus Kristaus Evangeliją ir Jo Apmokėjimą galime įveikti savo netobulumus.

Galite perskaityti šias Raštų ištraukas, kad sužinotumėte, kaip Viešpats netobulus žmones pasitelkia Savo darbui atlikti: Išėjimo 4:10–12; Jeremijo 1:4–10; 1 Nefio 4:1–6; Almos 26:12; Doktrinos ir Sandorų 35:17–18.

LIZOČKOS ŠIRDIS

Marina Petrova

Mudu su vyru prie Bažnyčios Rusijoje prisijungėme 1995-ais metais, o po metų buvome užantspauduoti Švedijos Stokholmo šventykloje. Su mumis buvo užantspauduotos dvi mūsų dukrelės. Po dvejų metų buvome palaiminti dar vienos dukrelės – Lizočkos – gimimu. Mūsų gyvenimai klostėsi gerai. Visi buvome laimingi. Praėjus dviem dienoms po gimimo mūsų mažoji ėmė vangiai valgyti. Per mėnesį ji tepriaugo 300 gramų.

Medicinos personalas poliklinikoje ragino ją maitinti dažniau. Mačiau, kad ji nori valgyti, bet negali. Galiausiai mano vyras ją nusivežė į miesto ligoninę. Gydytoja iš karto mums pasakė diagnozę – įgimta širdies yda. Nedarbo vienas jos širdelės vožtuvas, tad dėl sutrikusios kraujotakos plaučiuose apsunko jos kvėpavimas ir maitinimasis.

Ją reikėjo operuoti, tačiau Rusijoje tokias operacijas vaikams atlieka tik nuo dvejų metų amžiaus. Mūsų dukrytei tebuvo mėnuo. Gydytoja jai skyrė gydymą ir paprašė po kurio laiko, jai paūgėjus, atvykti operuotis.

Po mėnesio Lizočkos sveikata dar labiau suprastėjo, tad skubiai ją nuvežėme į ligoninę. Kai važiovome, ją

ant rankų laikiau aš. Ji žvelgė į mane pagalbos maldaujančiu žvilgsniu. Jei nebūčiau buvusi Bažnyčios narė, tai nežinau, ką būčiau dariusi. Tačiau mudu su vyru pasiklovėme Viešpačiu ir tvirtai tikėjome, kad viskas bus gerai. Stengiausi ją nuraminti sakydama: „Nieko nebijok, mažute. Dievas mus myli. Jis mums padės, tad viskas bus gerai.“

Galiausiai atvykome. Laikydama ją ant rankų nubėgau į priėmimo skyrių. Lizočka ėmė merktis. Ji vos kvėpavo. Kai gaudydama kvapą gydytojai paaiškinau, kas negerai su dukrele, medicinos personalas paguldė ją į reanimaciją. Gydytoja pasakė, kad jos plaučiai ėmė tinti, tad jie prijungė ją prie dirbtinio kvėpavimo aparato.

Kitą dieną pasikalbėjome su kardiologinio skyriaus vedėju. Jis pasakė: „Esu daręs tokių operacijų, tačiau tik vyresniems vaikams. Kiek jai dabar metukų?“

„Du mėnesiai“, – atsakėme jam.

„Jai jau dabar labai skauda. Ji tokia mažytė, o plaučių tinimas tik dar labiau viską komplikuoja, tad negalime daugiau delsti. Niekada nedariau šios operacijos mažam vaikui. Pasistengsiu

padaryti viską, ką tik galiu. Jūs turėsite nupirkti dirbtinį dvigubą vožtuvą, tačiau jis labai brangus – 2 100 dolerių. Operuosime po keturių dienų.“

Ką mums daryti? Nei mes, nei mūsų pažįstami neturėjome tokių pinigų. Tačiau apie mus sužinojo kiti žmonės, dėl kurių dosnumo ir Viešpaties galiaulingumo sugebėjome surinkti tiek pinigų. Mano vyras nupirko vožtuvą, kurio reikėjo mūsų vaikelio gyvybei išgelbėti.

Dėl mūsų dukrelės meldėsi ir pasninkavo ne tik mūsų skyriaus broliai ir seserys, bet ir misionieriai bei daug kitų pastarųjų dienų šventųjų mūsų mieste. Jautėme jų palaikymą. Kai operacijos dieną sėdėjome laukiama-jame, jautėme Šventąją Dvasią ir mūsų brolių bei seserų maldas. Žinojome, kad jie buvo netoliese! Su mumis dar buvo Dievas, kuris padėjo chirurgams. Jis nepaliko mūsų ir rūpinosi, kad viskas pavyktų.

Iš operacinės išėjęs chirurgas kiek sumišusiu balsu mums pasakė: „Viskas pavyko. Įdėjome vožtuvą. Nežinau kaip, bet mums pasisekė.“ Tačiau mes žinojome, kodėl pasisekė. Jį palaimino Dangiškasis Tėvas.

Lizočka ligoninėje išbuvo dar tris



KAI RODOSI, JOG Į MALDAS NEATSAKOMA

„Labai sunku, kai į nuoširdžią maldą dėl kažko, ko labai stipriai trokštate, neatsakoma taip, kaip norėjote. Nelengva suprasti, kodėl vadovavimasis stipriu ir nuoširdžiu tikėjimu, kylančiu iš paklusnaus gyvenimo, neatneša norimo rezultato. Gelbėtojas mokė: „Ko tik prašysite Tėvą mano vardu, *kas jums reikalinga*, tai bus jums duota“ [DS 88:64; kursyvas pridėtas]. Kartais sunku atpažinti, kas jums yra *geriausia* arba *reikalinga*. Jūsų gyvenimas taps lengvesnis, kai pripažinsite, kad tai, ko Dievas nori jūsų gyvenime, yra dėl jūsų *amžinos* gerovės.“

Vyresnysis Ričardas G. Skotas iš Dvylikos Apaštalo Kvorumo, „Naudokime dangišką maldos dovaną“, 2007 m. *balandžio visuotinės konferencijos medžiaga*.

dienas, kol atslūgo jos širdelės ir plaučių tinimas. Jai buvo iki galo atverta krūtinėlė ir pridengta tik plona membrana, tad po kelių dienų ją vėl operavo, kad užvertų krūtinėlę ir organus. Beveik visi daktarai nesitikėjo, kad ji išgyvens. Tačiau mes tikėjome Dangiškuoju Tėvu ir Jo galia, tikėjome, kad jei bus tokia Jo valia, tai ji pasveiks.

Tik Dievas galėjo mums sugrąžinti Lizočką. Ji kasdien taisėsi. Ligoninėje ji praleido dar mėnesį ir dabar yra su mumis namuose.

Dievas yra stebuklų Dievas. Jis girdi mūsų maldas ir ištikus sunkumams Jis mus neša. Išbandymai stiprina mūsų tikėjimą ir moko tikėti, viltis ir mylėti. ■

Autorė šiuo metu gyvena Belgijoje.



Vyresnysis
Deividas A. Bednaris
Iš Dvylikos Apaštalų
Kvorumo

Misionieriškas, šeimos istorijos ir šventyklos darbas



1837^{m.} balandžio 6 d.
Kirtlando šven-
tykloje vykusioje iškilmingoje
sueigoje Pranašas Džozefas
Smitas sakė: „Po viso to, kas
buvo pasakyta, didžiausia ir
svarbiausia pareiga yra skelbti
Evangeliją.“¹

Beveik lygiai po septyne-
rių metų, 1844 m. balandžio
7 d., jis paskelbė: „Didžiausia
Dievo mums duota atsako-
mybė šiame pasaulyje yra
ieškoti savo mirusiųjų. Apaš-
talas sako, kad „jie ne be
mūsų pasiektų tobulumą“ [žr.
Hebrajams 11:40]; nes būtina,
kad mūsų rankose būtų užant-
spaudavimo galia užantspau-
duoti mūsų vaikus ir mūsų
mirusiųuosius laikų pilnatvės
Evangelijos laikotarpiui, laiko-
tarpiui, kuriame bus išpildyti
Jėzaus Kristaus prieš šio pa-
saulio sukūrimą ištarti pažadai
dėl žmogaus išgelbėjimo.“²

Kai kurie asmenys gali
stebėtis, kaip ne tik Evangeli-
jos skelbimas, *bet ir* mirusiųjų
ieškojimas tuo pat metu gali
būti pačios didžiausios Dievo
Savo vaikams duotos atsa-
komybės ir pareigos. Noriu

Evangelijos skelbimas ir savo mirusiųjų paieška yra viena kitą papildančios dalys vieno didelio darbo – meilės darbo, skirto pakeisti, atgręžti ir ištaurinti nuoširdžių tiesos ieškotojų širdis.



paaikškinti, kad šie mokymai pažymi pastarųjų dienų išgelbėjimo darbo vienybę. Misionieriškas darbas bei šeimos istorijos ir šventyklos darbas yra vieno didelio darbo vienas kitą papildantys ir vienas su kitu susipynę aspektai, nes „amžių pilnatvei atėjus, visa, kas yra danguje ir žemėje, iš naujo suvienyti Kristuje kaip galvoje“ (Efeziečiams 1:10).

Meldžiu, kad Šventosios Dvasios galia padėtų jums ir man kartu apmąstyti nuostabų pastarųjų dienų išgelbėjimo darbą.

Širdys ir kunigystės apeigos

Evangelijos skelbimas ir savo mirusiųjų paieška yra dvi Dievo paskirtos pareigos,

susijusios tiek su mūsų širdimis, tiek su kunigystės apeigomis. Viešpaties darbo esmė yra per sandoras ir per apeigas, atliktas turint tinkamą kunigystės įgaliojimą, pakeisti, atgręžti ir išgryninti širdis.

Patvirtintuose Raštuose žodis *širdis* yra minimas daugiau nei 1 000 kartų ir simboli-zuoja asmens vidinius jausmus. Tokiu būdu mūsų širdys – mūsų troškimų, meilės jausmų, ketinimų, motyvų ir požiūrio suminė išraiška – apibrėžia tai, kas esame, ir nulemia, kuo tapsime.

Viešpats numatė, kad misionieriškas darbas skirtas kviešti visus ateiti pas Kristų, priimti sugrąžintosios Evangelijos palaimas ir



Vien pareigingas visų paukštelių sudėliojimas ilgame Evangelijos darbų sąrašė negarantuos, kad savo veiduose igysime Jo atvaizdą ar patirsime galingą širdies permainą.

per tikėjimą Kristumi išverti iki galo.³ Evangelija dalinamės ne todėl, kad tik didintume pastarųjų dienų Bažnyčios narių skaičių ir taip ją stiprintume. Greičiau todėl, kad siekiame atlikti Dievo paskirtą pareigą skelbti apie Tėvo laimės plano realumą, apie Jo Viengimio Sūnaus Jėzaus Kristaus dieviškumą ir apie apmokančios Gelbėtojo aukos efektyvumą. Esminiai Evangelijos skelbimo tikslai yra kviesti visus ateiti pas Kristų (Žr. Moronio 10:30–33), patirti galingą širdies permainą (Žr. Almos 5:12–14) ir pasiūlyti išgelbėjimo apeigas tiems gyviems asmenims, kurie dar nėra sudarę sandoros.

Pagal Viešpaties tikslą, šventyklos statomos ir vikarinės apeigos jose atliekamos dėl to, kad būtų įgalintas gyvųjų ir mirusiųjų išaukštinimas. Šventose šventyklose garbiname ne todėl, kad asmeniškai ar su šeima patirtume ką nors įsimintina. Greičiau jau siekiame atlikti Dievo paskirtą pareigą visai žmonijos šeimai pasiūlyti išgelbėjimo ir išaukštinimo apeigas. Sėti vaikų širdyse pažadus, išsakyti tėvams, net Abraomui, Izaokui ir Jokūbui; vaikų širdis atgręžti į jų pačių tėvus; tirti šeimos istoriją ir šventyklose atlikti vikarines apeigas – tai darbai, kurie laimina tuos asmenis iš dvasių pasaulio, kurie dar nėra sudarę sandoros.

Kunigystės apeigos yra kelias į dievotumo galia:

„Ir ši aukštesnioji kunigystė vykdo evangeliją ir turi karalystės slėpinių raktą, būtent Dievo pažinimo raktą.

Todėl jos apeigose apsireiškia dieviškumo galia.

Ir be jos apeigų bei kunigystės įgaliojimo dieviškumo galia neapsireiškia žmonėms kūne“ (DS 84:19–21).

Prašau atkreipti dėmesį į šių eilučių reikšmingumą. Žmogus pirma *privalo* praeiti pro krikšto vartus ir priimti Šventosios Dvasios dovaną, ir tik po to veržtis pirmyn sandorų ir apeigų keliu, vedančiu prie Gelbėtojo ir Jo Apmokėjimo palaimų (2 Nefio 31). Kunigystės apeigos yra būtinos, kad galėtume visuotinai ateiti pas Kristų ir tobulėtume jame (Žr. Moronio 10:30–33). Be apeigų žmogus negali gauti visų palaiminimų, kurie įmanomi dėl Viešpaties nesibaigiančios ir amžinos apmokančios aukos (Žr. Almos 34:10–14) – dėl pačios dievotumo galios.

Viešpaties darbas yra vienas didingas darbas, nukreiptas į širdis, sandoras ir kunigystės apeigas.

Išvados

Žinodami šią dievišką doktriną galime daryti dvi svarbias išvadas apie mūsų darbą Bažnyčioje.

Pirmoji, pernelyg dažnai akcentuojame atskirus išgelbėjimo darbo aspektus ir su jais susijusią tvarką bei procedūras. Bijau, kad dauguma iš mūsų visiškai susitelks tik į kokį nors vieną konkretų Viešpaties darbo aspektą ir dėl to nebejaus šio visapusiško išgelbėjimo darbo visos jėgos.

Viešpats siekia, kad visa būtų Kristuje suvienyta, tačiau mes dažnai viską padaliname į dalis ir susiauriname taip, kad apribojame savo supratimą ir viziją. Pasiikiame kraštutinumą, kai prioritetą teikiame programų

valdymui ir statistikos tobulinimui, o ne žmonių kvietimui vertai sudaryti sandoras ir priimti apeigas. Toks elgesys riboja gryninimą, džiaugsmą, nenutrūkstamą atsivertimą ir dvasinę galią bei apsaugą, kylančią iš savo širdžių atidavimo Dievui (Helamano 3:35). Vien pareigingas visų paukščių sudėliojimas ilgame Evangelijos darbų sąrašė negarantuos, kad savo veiduose įgysime Jo atvaizdą ar patirsime galingą širdies permainą (žr. Almos 5:14).

Antroji, Elijos dvasia yra esminė ir gyvybiškai svarbi Evangelijos skelbimo darbui. Turbūt Viešpats šią tiesą pabrėžė per seką įvykių, vykusių tuomet, kai pastarosiomis dienomis į žemę buvo sugrąžinama Evangelijos pilnatvė.

Šventojoje giraitėje Džozefas Smitas išvydo ir kalbėjosi su Amžinuoju Tėvu ir Jėzumi Kristumi. Šis regėjimas paskelbė apie amžių pilnatvės atėjimą (žr. Efeziečiams 1:10) ir įgalino Džozefą sužinoti apie Dievybės prigimtį ir besitęsiantį apreiškimą.

Maždaug po trejų metų, lyg atsakymas į 1823 m. rugsėjo 21 dienos vakarą išsakytą nuoširdžią maldą, Džozefo miegamasis ėmė pildytis šviesa tol, kol „kambarys tapo šviesesnis nei vidurdienį“ (Džozefas Smitas—Istorija 1:30). Prie jo lovos krašto pasirodžiusi Esysbė pašaukė vaikina vardu ir „pasakė esąs pasiuntinys [...] iš Dievo akivaizdos, ir kad jo vardas Moronis“ (Džozefas Smitas—Istorija 1:33). Jis papasakojo Džozefui apie Mormono Knygos išėjimą. Tada



Šventose šventyklose garbiname ne todėl, kad asmeniškai ar su šeima patirtume ką nors išimtiną. Greičiau jau siekiame atlikti Dievo paskirtą pareigą visai žmonijos šeimai pasiūlyti išgelbėjimo ir išaukštinimo apeigas.

Moronis pacitavo eilutę iš Senajame Testamente esančios Malachijo knygos truputį kitaip, nei ji užrašyta Karaliaus Jokūbo Biblijos vertime:

„Štai, prieš ateinant didžiai ir baisiai Viešpaties dienos, aš jums apreikšiu kunigystę pranašo Elijos ranka. [...] Ir jis vaikų širdyse pasodins jų tėvams duotus pažadus, ir vaikų širdys atsigręš į savo tėvus. Antraip visa žemė bus visiškai nuniokota jo atėjimo metu“ (Džozefas Smitas—Istorija 1:38–39).

Moronio mokymai jaunajam pranašui galiausiai apėmė dvi svarbiausias temas: 1) Mormono Knygą ir 2) Malachijo žodžius apie Elijos vaidmenį įgyvendinant sugrąžinimą „iki visų dalykų atnaujinimo meto. Dievas tai nuo amžių paskelbė savo šventųjų pranašų lūpomis“ (ApD 3:21). Taip pirmieji Sugrąžinimo įvykiai atskleidė tikrąjį supratimą apie Dievybę, be-

sitęsiančio apreiškimo realumą, pabrėžė Mormono Knygos svarbą ir numatė išgelbėjimo bei išaukštinimo darbą tiek gyviesiems, tiek ir mirusiesiems.

O dabar pagalvokime, kokią vaidmenį Mormono Knyga turi keičiant, o Elijos dvasia – atgręžiant širdis.

Mormono Knyga kartu su Viešpaties Dvasia yra „vienintelis nepakartojamas įrankis, kurį Dievas mums įteikė pasauliui atversti.“⁴ Sugrąžinti Raštai yra mūsų religijos sąvaros akmuo ir yra esminiai vedant sielas pas Gelbėtoją. Mormono Knyga yra dar vienas Jėzaus Kristaus Testamentas – gyvybiškai svarbus Išpirkėjo dieviškumo liudininkas



*Evangelijos skelbimas
ir savo mirusiųjų
paieška yra dvi
Dievo paskirtos
atsakomybės,
susijusios tiek su
mūsų širdimis,
tiek su kunigystės
apeigomis.*

vis labiau dvasiškumą prarandančiame ir cinizmu persismelkiančiame pasaulyje. Širdys keičiasi, kai žmonės skaito Mormono Knygą ir su tikru ketinimu meldžiasi norėdami sužinoti apie šios knygos tikrumą.

Elijos dvasia yra „Šventosios Dvasios pasireiškimas, liudijantis apie dievišką šeimos prigimtį.“⁵ Ši išskirtinė Šventosios Dvasios įtaka galingai paliudija apie Tėvo laimės planą ir skatina žmones ieškoti ir branginti savo protėvius bei šeimos narius – tiek buvusius, tiek esamus. Elijos dvasia žmones veikia tiek Bažnyčioje, tiek už jos ribų, ji atgręžia širdis į tėvus.



Prie šio straipsnio pridėti šeši filmukai. Nuskenuokite sparciojo reagavimo (SR) kodą arba eikite į lds.org/go/bednar1014 ir pasižiūrėkite čia aprašytą principą iliustruojantį pirmąjį filmuką.

Atėjo laikas efektyviau pasinaudoti galinga širdies permaina, įmanoma pirmiausia dėl dvasinės Mormono Knygos galios ir širdžių atgręžimo į tėvus, atliekamo per Elijos dvasią, derinio. Troškimas atrasti ryšį su savo praeitimi gali paruošti žmogų priimti Dievo žodžio galią ir sustiprinti jo tikėjimą. Širdies atgręžimas į tėvus žmogui unikaliu būdu padeda atlaikyti priešininko poveikį ir stiprina jo atsivertimą.

Jei norite pamatyti šį principą iliustruojantį pasakojimą, pažiūrėkite antrąjį filmuką.

Principai

Dabar noriu pateikti keturis principus, kaip per širdžių pakeitimą ir atgręžimą įgyjama dvasinė galia.

1. **Širdys ir atsivertimas.** Atsigręžimas į tėvus išbudina ir paruošia širdį galingai permainai. Tokiu būdu prie atsivertimo prisideda Elijos dvasia.

Jei norite pamatyti šį principą iliustruojantį pasakojimą, pažiūrėkite trečiąjį filmuką.

2. **Širdys ir išlaikymas.** Atsigręžimas į tėvus palaiko ir sustiprina tas širdis, kurios patyrė galingą permainą. Tokiu būdu prie naujų atsivertusiųjų išlaikymo prisideda Elijos dvasia.

Jei norite pamatyti šį principą iliustruojantį pasakojimą, pažiūrėkite ketvirtąjį filmuką.

3. **Širdys ir aktyvinimas.** Atsigręžimas į tėvus suminkština širdį, sukietėjusią po patirto galingo pokyčio. Tokiu būdu Elijos dvasia yra aktyvinimo raktas.

Jei norite pamatyti šį principą iliustruojantį pasakojimą, pažiūrėkite penktąjį filmuką.

4. **Širdys ir šaunieji misionieriai.** Misionierius, kuris bus patyręs tiek galingą permainą, tiek širdies atgręžimą, bus labiau atsivertęs, pasišventęs ir šaunesnis tarnas.

Jei norite pamatyti šį principą iliustruojantį pasakojimą, pažiūrėkite šeštąjį filmuką.

Misionierių pajėgos sparčiai plečiasi ir yra geriau paruoštos, tad negalime būsimo kelio ir būsimų metodų grįsti vien buvusiais sėkmingais Evangelijos skelbimo pavyzdžiais. Viešpats įkvėpė technologijų ir kitų priemonių atsiradimą, kuris misionieriško darbo bei šventyklos ir šeimos istorijos darbo vienybei yra naudingas labiau nei bet kuriuo anksčiau metu šiame Evangelijos laikotarpyje.

*Elijos dvasia yra
„Šventosios Dvasios
pasireiškimas, liudijantis
apie dievišką šeimos
prigimtį.“*



Ir tai ne sutapimas, kad šios inovacijos atsirado tiksliai tuo metu, kai jų labai reikia misionieriško darbo spartinimui visoje žemėje. Viešpaties darbas yra vienas didingas darbas, kuriame koncentruojamasi į širdžių pakeitimą ir atgręžimą, į šventas sandoras ir į dievotumo galią, pasireiškiančią per kunigystės apeigas.

Apibendrinimas ir liudijimas

Viešpats pareiškė: „Aš pats galiu padaryti savo darbą“ (2 Nefio 27:21) ir „aš pagreitinsiu savo darbą, kai bus tam laikas“ (DS 88:73). Esame liudininkai, kad Jis greitina Savo darbą.

Gyvename ir tarnaujame laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpiu. Mūsų darbams ir tam, kuo siekiame tapti, įtakos turi turėti amžinos svarbos suvokimas, kad gyvename nepaprastu Evangelijos laikotarpiu. Šiomis paskutinėmis dienomis turimas atlikti išgelbėjimo darbas yra didžiulis, platus, esminis ir neatidėliotinas. Kiekvienas iš mūsų turime būti dėkingi už tas palaimas ir pareigas, kurios susijusios su gyvenimu per šį paskutinį Evangelijos laikotarpį. Kokie nuolankūs turėtume būti žinodami, kad iš to, „kuriam daug duota, bus daug pareikalauta“ (DS 82:3).

Evangelijos skelbimas ir savo mirusiųjų paieška yra vieno didelio darbo – meilės darbo, kuriuo siekiama pa-keisti, atgręžti ir išgryninti nuoširdžių tiesos ieškotojų širdis

– priedai. Dirbtinė linija, kurią taip dažnai brėžiame tarp misionieriško darbo ir šventyklos bei šeimos istorijos darbo, yra ištrinama; tai yra vienas didis išgelbėjimo darbas.⁶

Tad įsisaugokime, kokį vaidmenį šventyklos ir šeimos istorijos darbas vaidina padedant besidominčiam ar mažiau aktyviam nariui įgyti gilesnį supratimą apie išgelbėjimo planą. Ar suvokiame, kad viena iš didžiausių įtakų išlaikant atsivertusiuosius yra Elijos dvasia? Imkime labiau vertinti širdį atgręžiančių akimirkų svarbą ir kartais dalijamąsi šeimos pasakojimais panaudokime kaip priemonę surasti žmones, kuriuos nariai ir misionieriai galėtų mokyti. Padėkime tiems, kuriems tarnaujame, dažniau pasinaudoti dievotumo galiomis per vertą dalyvavimą tokiose apeigose kaip sakramentas, mirusiųjų krikštas ir patvirtinimas.

Linkiu jums aiškiai matyti, neabejotinai išgirsti ir visada atminti, kokia svarbi yra jūsų tarnystė Viešpaties darbe keičiant, atgręžiant ir gryninant širdis. ■

Iš 2013 m. birželio 25 d. seminare naujiems misijos prezidentams pasakytos kalbos.

IŠNAŠOS

1. *Bažnyčios prezidentų mokymai*. Džozefas Smitas (2010), p. 318.
2. *Teachings: Joseph Smith*, 475.
3. Žr. *Skelbti mano evangeliją*. Misionieriškos tarnystės vadovas (2004), p. 1.
4. Ezra Taft Benson, „A New Witness for Christ,” *Ensign*, Nov. 1984, 7.
5. Russell M. Nelson, „A New Harvest Time,” *Ensign*, May 1998, 34.
6. Žr. Spencer W. Kimball, „The Things of Eternity—Stand We in Jeopardy?” *Ensign*, Jan. 1977, 3.



NAMAI

mokymosi šerdis

Kai bažnyčioje patvirtinama tai, ko mokoma namuose, formuojamas stiprus gyvenimo pagal Evangeliją pamatas.

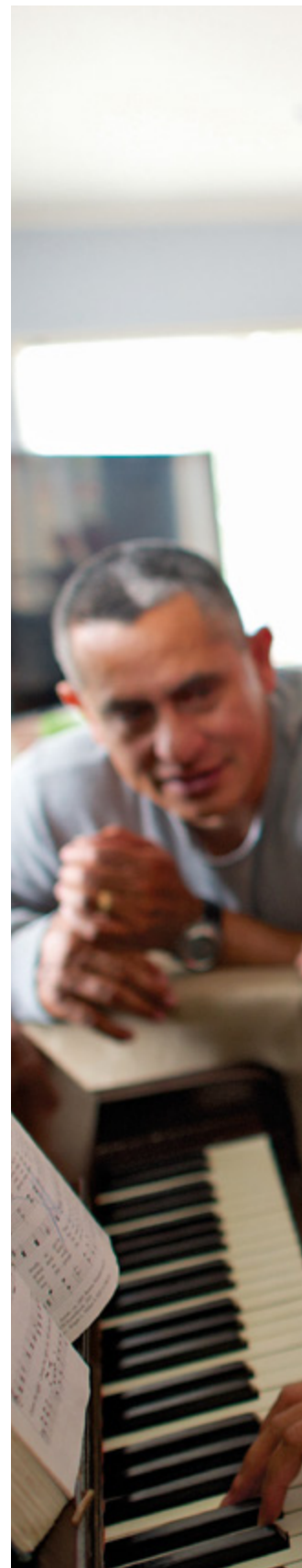
„**P**rašau, nepamirškite perskaityti ateinančios pamokos skaitinių.“ Ar šie žodžiai girdėti? Taip Bažnyčioje dažnai girdime prašant mokytoją pamokos pabaigoje.

Nors sekmadienio pamokoms pasiruošti yra svarbu, ar kai kada nepagalvojate, kad pagrindinis jūsų studijų ir apmąstymų tikslas yra visapusiškai pasiruošti sekmadieniui?

Turėtų būti atvirkščiai.

Visi Bažnyčios „mokymai, programos ir veiklos sutelkti į namus ir remiami Bažnyčios“¹. Tai reiškia, kad mūsų susirinkimų Bažnyčioje tikslas yra paremti atskirų asmenų ir šeimų mokymąsi. Pirmininkaujantis vyskupas Garis E. Styvensonas mokė: „Pagrindinė mokymo ir mokymosi vieta yra namai.“² Kai namai tampa mokymosi ir mokymo centru, tie mokymai įgauna galios, vedančios į atsivertimą.

2014 m. pagalbinių organizacijų apmokymo tema yra *Mokymasis ir mokymas namuose ir Bažnyčioje*. Šiuos apmokymus galite rasti internetiniame tinklalapyje adresu annualtraining.lds.org. „Niekas nenuvertina sakramento salėje ar susirinkimų namuose vykstančių mokymų, – sako vyresnysis Džefris R. Holandas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo. Mes tai darėme visą savo gyvenimą, tačiau dabar norėtume, kad tai mūsų gyvenime vyktų 24 valandas per parą, 7 dienas per savaitę.“³ Kiekvieną šeimos gyvenimo akimirką taikydami tą 24 valandų per parą ir 7 dienų per savaitę mokymąsi, galite suformuoti stiprų pamatą „mokymosi nam[ams]“ (DS 88:119), kurie jūsų šeimai bus dvasinė užuovėja ir apsauga.





MOKYMASIS NAMUOSE

Ne visada pamatysite greitus rezultatus, tačiau, savo dienos rutinoje mokymui ir mokymuisi panaudoję paprastas akimirkas, pamatysite, kad tai gali padaryti galingą permainą. Štai kokias permainas savo gyvenime pastebėjo kelios šeimos.

Paprastos akimirkos

„Kartais nepatogiai jaučiamės, kai tam tikromis Evangelijos temomis kalbame formaliai. Neformalios mokymo akimirkos išties mus palaimino galimybėmis mokyti savo vaikus svarbių pamokų. Be

to, per dieną daug daugiau yra neformalių mokymo akimirkų negu formalių, todėl stropiai stengiamės pasinaudoti tomis progomis ir pamokyti savo vaikus svarbių principų. Pavyzdžiui,

apsipirkinėdama parduotuvėje mokau vaikus sąžiningumo. Kai mano vaikai mato, kaip gali pritaikyti vieną ar kitą principą, jie lengviau juos įsisavina.

Mona Vilanueva, Filipinai





Santykių stiprinimas užkandžiaujant

„Neformalios mokymo akimirkos padėjo man pagerinti santykius su savo vaikais. Sėdėdami prie virtuvės stalo ir valgydami priešpiečius aptariame jų dieną mokykloje. Dažnai vienas iš jų papasakoja, ką sakė jų draugas arba kaip jis jautėsi, kai buvo kažkas pasakyta ar padaryta. Tokiais atvejais galiu pasidalinti tai situacijai pritaikytu liudijimu ir aptarti savo vaikų patirtus jausmus. Manau, kad atviras pokalbis su vaikais, kai šie nejaučia jokios įtampos, padeda jiems būti atviresniems ir aptarti tai, kas svarbu. Visa tai pasiekama dėl to, kad jie pasitiki savo tėvais ir žino, kad jie pasiruošę išklausti.“

Alison Frost, Graikija

Kelionės ir pokalbiai

„Kas rytą savo dukras palydžiu į mokyklą. Kadangi važiuojame autobusu, turime daug progų pasišnekėti. Neseniai stebėjome vyro ir žmonos kivirčą. Mano dukros greit atsisuko į mane ir norėjo, jog pakomentuočiau. Bet aš paklausiau jų, ką jos mano apie stebėtą barnį. Jos pasakė, jog vyras niekuomet neturėtų taip kalbėti su savo žmona. Tada pasikalbėjome apie santuoką ir santykius. Mūsų 30 minučių kelionė autobusu buvo labai pamokanti ir pakylėjanti.“

Mario Lorenzas, Gvatemala





Rūpestingumo ratas

„Mudu su žmona suvokiame, kad mums, o ne vadovams tenka pagrindinė atsakomybė mokyti savo vaikus. Esame dėkingi už vadovus ir kaip tik įmanydami jiems padedame. Mūsų apylinkės vadovai yra puikūs. Jie pagrindinį dėmesį skiria jaunimui ir vaikams, iš visų jėgų stengiasi padėti jiems išvysti visą savo potencialą ir visa tai daro paremdami tėvų indėlį. Kelis kartus teko susitikti su vyskupu, palaikau gerus ryšius su jaunimo vadovais ir dažnai pasiteirauju apie savo vaikus ir jų pažangą. Dėl to, kad dažnai pasikalbame apie mūsų vaikų pažangą, tai padeda mums suvokti, kaip padėti kiekvienam iš jų asmeniškai.“

Džesis N. Arumugamas, Pietų Afrika





KRISTUS MOKĖ TIEK KALNŲ PAPĖDĖSE, TIEK IR NAMUOSE

„Gelbėtojas

[buvo] didis Mokytojas. [...]

Matome, kad didžioji Jo tarnystės dalis buvo mokymas. Tačiau didžioji tų mokymų dalis vyko ne bažnyčioje. Jis mokė ten, kur buvo žmonės. Jis mokė keliuose, pakelėse, kalnų papėdėse, jūros pakrantėje ir namuose.“

Vyresnysis Džefris R. Holandas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, „Learning and Teaching in the Home and the Church—the Home“ (2014 auxiliary training video), annualtraining.lds.org.

Galia Raštuose

„Studijuodamas Raštus išmokstu apie Kristų ir Jo savybes, kurios padeda man tapti tokiam kaip Jis. Tai taip pat suteikia man daugiau Dvasios, kuri nurodo ir pamoko, kaip pritaikyti tai, ką išmokau, kad būčiau pasiruošęs susitvarkyti su gyvenimo sunkumais ir atsispirti Šėtono gundymams. Žinau, kad, jei savo gyvenime neturėčiau tokios palaimos, nepasiekčiau savo, kaip Dievo sūnaus, potencialo.“

Natanas Vudvardas, Anglija

MOKYMASIS BAŽNYČIOJE:

10 principų, kuriuos derėtų žinoti kiekvienam mokytojui

Be mokymosi ir mokymo namuose galios stiprinimo, taip pat galime pagerinti savo mokinių potyrius mūsų pamokose bažnyčioje. Kai mokytojai laikysis šių 10 principų, savo mokinių gyvenime jie paskatins atsivertimą.

1. Pasitarkite su tėvais, nes jie yra pagrindiniai mokytojai, ir taip sužinokite savo mokinių reikmes, o tada pagal jas mokykite.
2. Ruoškitės ir mokykite Dvasia. Sugalvokite klausimus ir mokymosi užduotis, kurios paskatintų dvasingus pokalbius ir sustiprintų mokinius dvasiškai.
3. Mokykite žmones, o ne pamokas.
4. Dėmesį skirkite esminėms Evangelijos doktrinoms.
5. Pamokoje nesistenkite aprėpti visą pamokos medžiagą, verčiau išsamiai aptarkite vieną ar kelis esminius principus.
6. Visiems suteikite progų dalyvauti pamokoje – taip pakviesite Dvasią (žr. DS 88:122).
7. Kiekvienoje pamokoje turėtų būti galingas kvietimas veikti, ne šiaip kvietimas kažką perskaityti namuose, o eiti namo ir gyventi pagal išmokus principus.
8. Pamokos pabaigoje ir bet kada pamokoje, kai veda Dvasia, paliudykite apie doktriną.
9. Gyvenkite pagal Evangeliją ir „įveskite tvarką“ savo pačių namuose (žr. DS 93:43–44, 50).
10. Raskite būdų, kaip mokymas galėtų tęstis neformaliomis kasdienio gyvenimo akimirkomis.

IŠNAŠOS

1. *Handbook 2 Administering the Church*, (2010), 1.4.
2. Gary E. Stevenson, in “The Ward Council—We’re All in This Together” (2014 auxiliary training video), annualtraining.lds.org.
3. Jeffrey R. Holland, in “Learning and Teaching in the Home and the Church—the Home” (2014 auxiliary training video), annualtraining.lds.org.



ANT vandenų

*Maldavau Viešpatį paimti
mano nerimą ir neviltį,
tačiau be šių išbandymų
nebūčiau galėjęs pasiekti
tos „pažadėtosios žemės“,
į kurią Jis mane vedė.*

Džonas Vorneris

Kai baigiau universitetą, maždaug po šešių mėnesių man prasidėjo panikos priepuoliai, nerimo protrūkiai ir depresijos bangos. Net nenutuokiau, iš kur tokie jausmai ateidavo, tačiau jie buvo stiprūs ir sekinantys.

Man sunkiai sekėsi susikaupti. Darbe gavęs naują užduotį imdavau taip nerimauti, kad neįstengdavau ramiai sėdėti. Mintys pradėdavo lakstyti, o širdis trankydavosi taip smarkiai, jog, rodės, ji iššoks man iš krūtinės. Tai tęsėsi ištisas dienas, kasdien grįžęs iš darbo namo tiesiog susmukdavau ant sofos. Net nepajusdavau, kaip prabėgdavo vakaras ir išaušdavo nauja darbo diena.

Šitie jausmai nesiliovė ištisus mėnesius, net kai radau

naują darbą ir kreipiausi kvalifikuotos pagalbos.

Kiekvieną rytą eidamas į darbą meldžiau, kad turėčiau jėgų išverti tą dieną ir sugrįžti į namus pas žmoną ir dukrele. Savo vargams nemačiau galo ir dažnai norėdavau pasiduoti. Daug dienų meldžiau dangaus pagalbos su ašaromis akyse. Kaip niekad anksčiau su didžiausiu nuoširdumu meldžiau Dangiškojo Tėvo padėti suprasti šį išbandymą ir paimti jį iš manęs.

Nejausdamas Dvasios jausdavausi pasimetęs tamsoje ir neviltyje. Bet kai Dvasia pakylėdavo mane iš nevilties, rasdavau ryžto tęsti – nors ir iki kitos maldos. Dangiškuoju Tėvu ėmiau kliautis ne vien maldų prieš valgį ar prieš miegą metu. Dėl to ėmiau artėti prie Jo.

Blaškomas bangų

To nerimo ir nevilties įkarštyje dar kartą perskaičiau pasakojimą, kaip jareditai plaukė per „didžiąją gelmę“ (Etero 2:25). Galiu tik įsivaizduoti, kokį jie jautė nerimą sėsdami į tas baržas. Jų kelionė galėjo būti labai pragaištinga, tačiau jie žinojo, esą vedami link žemės, kuri bus rinktinė tarp visų kitų žemių (žr. Etero 2:15).

Apie jų kelionę skaitome:

„Viešpaties Dievas padarė, kad smarkus vėjas pūstų virš vandenų veido link pažadėtosios žemės; ir taip jie buvo vėjo blaškomi ant bangų.

Ir buvo taip, kad bangos kaip kalnai, griūvančios ant jų, ir taip pat vėjo siautulingumo sukeltos didelės ir siaubingos audros daugybę kartų palaidojo juos jūros gelmėse. [...]

Kada juos apgaubdavo daugybė vandenų, jie šaukdavosi Viešpaties ir jis vėl išnešdavo juos į vandenų paviršių.

Ir buvo taip, kad kol jie buvo ant vandenų, vėjas nesiliovė pūtes link pažadėtosios žemės; ir taip jie buvo vėjo genami pirmyn“ (Etero 6:5–8).

Šios eilutės man tapo labai asmeniškios. Jaučiausi, lyg būčiau savo paties baržoje, į kurią daužėsi nerimo vėtros ir kurią apgaubusios depresijos bangos palaidodavo nevilties gelmėse. Kai būdavau taip apgaubtas ir šaukdavausi Viešpaties, kuriam laikui išnirdavau į paviršių, bet netrukus būdavau vėl palaidojamas.

Dar kartą perskaičiau 8 eilutę: „Vėjas nesiliovė pūtes *link pažadėtosios žemės* [...] ir taip jie buvo vėjo genami pirmyn“ (kursyvas pridėtas). Tada supratau. Vėjas, kuris sukėlė milžiniškas bangas ir palaidodavo tas baržas, taip pat buvo palaiminimas jareditų kelionėje. Maldavau Dangiškąjį Tėvą nuraminti tuos vėjus ir bangas, tačiau be jų nebūčiau galėjęs pasiekti tos „pažadėtosios žemės“, į kurią Jis mane vedė.

Šios eilutės pakeitė mano požiūrį į gyvenimą. Mano nerimas ir depresija tik sustiprino mano pasiklovimą

Dangiškuoju Tėvu. Be tų vėjų ir bangų niekada nebūčiau taip pažinęs Dievo, o jareditai nebūtų pasiekę pažadėtosios žemės.

Dabar, praėjus keliems metams nuo šio patyrimo, mano nerimo vėjai nebesmarkauja, o depresijos bangos liovėsi mane laidojusios. Vėtroms sugrįžus aš imu šauktis Viešpaties ir dėkoti už supratimą, kad baržas į pažadėtąją žemę neša ne ramios, o audringos jūros. ■

Autorius gyvena Jutoje, JAV.



NIEKADA NEPRARASKIME TIKĖJIMO

„Ką geriausio galime padaryti, kai mes ar mūsų artimieji susiduriame su protiniais ar emociniais iššūkiais? Pirmiausia, niekada nepraraskite tikėjimo savo Dangiškuoju Tėvu, kuris

myli jus labiau, nei galite suvokti. [...]

Ištikimai laikykitės laiko patikrintų dieviškų būdų Viešpaties Dvasiai išlaikyti savo gyvenime. Prašykite patarimų tų, kurie turi jūsų dvasinės gerovės rak-tus. Prašykite kunigystės palaiminimų ir branginkite juos. Kiekvieną savaitę priimkite sakramentą ir tvirtai laikykitės tobulinančių Jėzaus Kristaus Apmokėjimo pažadų. [...]

Sudužusius protus galima taip pat sutvarkyti kaip sulaužytus kaulus ar sudužusias širdis. Kol Dievas tai daro, mes galime padėti būdami gailestingi, neteisiantys ir malonūs.“

Vyresnysis Džefris R. Holandas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, „Lyg sudaužytas indas“, 2013 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.



ATSIVERTIMAI IR POKYČIAI Čilėje

*Pirmieji krikštai įvyko 1956 metais.
Dabar Bažnyčia Čilėje turi 1 šventyklą,
9 misijas, 74 kuolus ir beveik
600 000 narių.*

Nestoras Kurbelė

Patarėjas Bažnyčios istorijos klausimais Pietų Amerikos pietiniame krašte

Per 58 savo istorijos metus Bažnyčios Čilėje nariai parodė sugebėjimą pasikeisti ir sutvarkyti savo gyvenimus pagal pranašų mokymus. Dvasia prisidėjo prie nepaprasto Bažnyčios augimo per pastarąjį pusšimtį metų. Šiandien Čilėje yra beveik 600 000 narių, t. y. beveik kas trisdešimtas čilietis yra Bažnyčios narys.¹

Čilę aplanko apaštalas

1851 m. vyresnysis Parlis P. Pratas (1807–1857) iš Dvylikos Apaštalo Kvorumo į Valparaisą atvyko ketindamas įkurti Bažnyčią. Tačiau nei jis, nei jo porininkai nekalbėjo ispaniškai, jie neturėjo pakankamai lėšų, šalyje trūko tikėjimo laisvės, tad jiems nepavyko įkurti Bažnyčios.



Mokytojai ir jų ketvirtokai mokinukai prie Bažnyčios finansuojamos mokyklos Colegio A. D. Palmer, apie 1966 m.

Vyresnysis Pratas Prezidentui Brigamui Jangui (1801–1877) rekomendavo: „Reikėtų išversti ir išleisti Mormono Knygą bei kelias nebrangias brošiūras ispanų kalba, po to į tas tautas reikia atsukti raktą per gyvosios kunigijos platinamus skaitinius, tuos skaitinius, kuriuose yra Dievo pažada, senovės žmonių maldos ir tikėjimas bei Dievo galia ir Dvasia – ir visa tai vardan Izraelio namų atstatymo.“²

Įkuriama Bažnyčia

Nepaisant ankstesnio vyresniojo Prato bandymo, praėjo daugiau nei šimtas metų iki tol, kol Čilėje buvo įkurta nuolatinė Bažnyčia. 1956 metais vyresnieji Džozefas Bentlis ir Verlas Olredas iš Argentinos misijos buvo išsiųsti į Čilę skelbti Evangeliją, nes joje jau buvo mėgaujamosi didesne tikėjimo tolerancija. Santjage jiems padėjo Foteringamų šeima, atsikrausčiusi iš Panamos ir jau kurį laiką laukusi misionierių.

Pirmieji krikštai Čilėje buvo atlikti 1956 m. lapkričio 25 d. vienos Santjago užieigos baseine. Vyresnysis Olredas prisimena: „Į užieigą atvykome dar prieš patekant saulei, surengėme trumpas pamaldas su maldomis ir trumpais pasisakymais. Į vandenį įžengiau kartu su broliu Garsija; jį pakrikštijau pirmąjį, o po to pakrikštijau dar aštuonis žmones. Tai buvo ypatingas įvykis. Tai, ką visi jautėme, yra neužmirštama. [...] Šie nariai tapo Bažnyčios Čilėje pionieriais ir manau, kad visi jie liko ištikimi iki pat mirties: Garsijos, Saldanai ir sesuo Lanzaroti.“³

Pašaukiami vadovai

1959 m. vasarį Čilėje apsilankęs Spenseris V. Kimbolas (1895–1985) iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo akcentavo, kad reikia pradėti ugdyti vietinius vadovus. Vienas pirmųjų tokių vadovų buvo Karlosas Sifuentesas, misijos prezidento Roberto Burtono patarėjas. Vyresnysis Chulijus Charamilas, vėliau tapęs Krašto septyniasdešimties nariu ir šventyklos

prezidentu, pasakoja: „Pirmą kartą nuomonę apie brolių Sifuentesą susidariau, kai po savo krikšto buvau pakviestas į kunigijos susirinkimą. Kai susirinkimui prasidėjus prie sakyklos priėjo jis, viskas, ką temačiau, buvo jo nešvarūs, juodi nagai. Galvojau sau: „Kaip šis vyras gali vesti susirinkimą ir būti šalia misijos prezidento, jei jo rankos tokios nešvarios?“ Bet taip maniau, kol jis nepradėjo kalbėti – tada jau viską pamiršau, nes pajutau jo dvasią. Paprastais žodžiais jis mums kalbėjo apie didingus principus. Jis dirbo stambia-gabaričių mašinų mechaniku, o šeštadieniais dirbdavo iki vėlumos, tada plaudavosi rankas, tačiau jo taisykloje nebuvo

narys ir dabartinis patarėjas Bažnyčios Čilėje istorijos klausimais, pastebėjo: „Šios mokyklos Čilėje turėjo didelę įtaką tūkstančių jaunuolių akademiniam ir dvasiniam mokymui bei prisidėjo prie būsimų vadovų ir misionierių paruošimo.“⁵

Seminarijos ir instituto programos Čilėje pradėjo veikti nuo 1972 metų. Iš pradžių mokiniai mokėsi pagal studijų namie programą ir lankė kassavaitines pamokas. Pamažu pamokos ėmė dažnėti. Šios programos buvo palaiminimas šios šalies jaunuoliams ir padėjo jiems pasiruošti nuolatinių misionierių tarnystei. Vyresnysis Eduardas

1851 m. vyresnysis *Parlis P. Pratas* keliauja į *Valparaisą*, tačiau jam nepavyksta Čilėje įkurti Bažnyčios

► 1926 m. vyresnysis *Melvinas Dž. Balardas* liudijimų susirinkime pranešauja apie būsimą Bažnyčios Pietų Amerikoje augimą ir stiprybę



► 1956 m. į *Santjagą* atvyksta pirmieji misionieriai: *Džozefas K. Bentlis* ir *Verlas M. Olredas*; įvyksta pirmieji krikštai



daug higienos reikmenų, tad iki galo visko nenusiplaudavo. Būtent tada ir toje vietoje nusprendžiau neteisti pagal išvaizdą ir vertinti žmones pagal tai, kokie jie iš tikrųjų yra.“⁴

Stiprinama auganti karta

Praeito amžiaus septintajame ir aštuntajame dešimtmetyje Bažnyčią Čilėje stiprino ne tik nuolat auganti vietinė vadovybė, bet ir naujos statybos bei švietimo programos. Buvo statomi maldos namai, Bažnyčios mokyklos, seminarijos ir institutai.

1964 metų kovą Čilėje buvo įkurta pirmoji Bažnyčios valdoma pradinė mokykla. Po kurio laiko duris atvėrė dar kelios mokyklos, o mokinių skaičius išaugo daugiau nei iki 2 600. Aštuntojo dešimtmečio pabaigoje ir devintojo pradžioje ėmė daugėti valstybinių mokyklų, todėl Bažnyčia pranešė uždaranči savo mokyklas Čilėje.

Kalbėdamas apie švietimo programą vyresnysis Eduardas A. Lamartinas, buvęs Krašto Septyniasdešimties

Religijos institutas Temuke yra vienas iš 50 tokių institutų Čilėje.





1996 m. per Santjagą vykusią konferenciją Prezidentas Gordonas B. Hinklis kreipiasi į 48 000 Čilės pastarųjų dienų šventųjų

Ajala, buvęs Septyniasdešimties narys, buvo vienas pirmųjų seminarijos mokytojų, vėliau darbavosi Čilės Bažnyčios švietimo sistemoje. Jis sakė: „Viešpats išsirinko ten buvusius tuometinius jaunuolius, kurių dauguma yra sugrižę misionieriai ir nuostabūs vadovai, turintys geras šeimas. [...] Asmeniškai man seminarija ir institutas buvo lyg išgelbėjimo priemonė šalyje, kurioje tuomet buvo tiek daug nesantaikos, tad esu dėkingas, kad buvau pašauktas dirbti švietimo sistemoje.“⁶

Pirmasis kuolas

1972 m. lapkričio 19 d. vyresnysis Gordonas B. Hinklis (1910–2008), tuomet tarnavęs Dvylikos Apaštalų Kворume, įkūrė Čilės Santjago kuolą ir jos prezidentu pašaukė Karlosą Sifuentesą.

Pasiruošimas kuolui parodė tikrąjį šventųjų Čilėje būdą ir ryžtą sekti pranašais. Prieš kelis mėnesius vyresnysis Hinklis jau buvo atvykęs įkurti kuolo. Bet po pokalbių

įkūrimas buvo atidėtas. Tuomet dauguma žmonių turėjo finansinių sunkumų ir kai kurie jų sunkiai sugebėjo laikytis dešimtinės įstatymo.

Vyresnysis Hinklis paaiškino: „Kai grįžęs po šešių mėnesių vėl surengiau pokalbius, pamačiau sužydėjusį tikėjimą; jie vėl buvo sąžiningi su Viešpačiu, tad buvo įkurtas kuolas ir nuo tada jie vis augo ir klestėjo.“⁷

Pionieriai prie sienų

Arikoje, šiauriausiam Čilės mieste, šiandien yra du kuolai. Pasakojimas apie Gledisę ir Chuaną Benavidezus, pirmuosius atsivertusiuosius Arikoje, parodo su kokia dvasia ir dievišku įsikišimu visoje Čilėje buvo statoma Bažnyčia.

Brolis Benavidezas su Bažnyčia susipažino 1961 metais, kai vėjas jam atpūtė kažkokius popiergalius. Jis pasakoja: „Pasirodo, tai buvo lapai iš *Reader's Digest Selections* žurnalo su išsamiu straipsniu apie „mormonus“, jų gyvenimą ir tikėjimą.“

Netrukus po to jis susirgo rimta liga ir jam teko važiuoti gydytis į Santjagą. Jis pasakoja: „Kai būdamas ten susitikau su savo seserimi, sužinojau, kad ji tapo tos Bažnyčios nare. Ji pakvietė mane į ypatingą konferenciją. Kai klausiausi pradžios maldos ir mintimis sekiau jos žodžius pajutau, kaip visą mano kūną apėmė didis džiaugsmas, supratau, kad tai buvo Šventoji Dvasia. Konferencijos pabaigoje misionieriai nusivedė mane paspausti rankos vizituojančiam įgaliotiniui – vyresniajam Ezrai

marksistinę vyriausybę. Bažnyčios nariai ėmė susidurti su sunkumais, nes trūko maisto ir vaistų, prie misionierių buvo dažnai priekabiaujama, o žiniasklaida rodė negatyvų dėmesį.

1973 metais finansinė ir socialinė krizė iššaukė karinį perversmą ir diktatūrą, užsitęsusią iki 1990-ųjų. Nors šiandien Čilės ekonomika klesti, bet tie du dešimtmečiai nariams buvo sunkus laikotarpis. Karinės diktatūros oponentai puldinėdavo maldos namus ir narius, nes jie manė, kad Bažnyčia

1957 m. Bažnyčia oficialiai pripažįstama Čilėje

1960 m. Konsepsjone įvyksta galingas žemės drebėjimas; Bažnyčia siunčia humanitarinę pagalbą

► *1961 m. įkuriamą Čilės misiją, kurios prezidentu tampa Aseilis Delbertas Palmeris*



1962 m. Santjage pradedami pirmųjų PDŠ maldos namų statybos darbai

Taftui Bensonui (1899–1994), tuometiniam Dvylikos Kvorumo nariui.

Sugrįžęs į Ariką brolis Benavidezas apie savo patyrimus papasakojo savo merginai Gledisei Aguilarei, kuri dabar yra jo žmona. Po poros dienų Gledisė pamatė šalia jos namų praeinančius du misionierius. Brolis Benavidezas pasakojo: „Mes tučtuojau ėmėme jų ieškoti. 1961 m. liepos 1 d. mes kartu su visa žmonos šeima pasikrikštijome. Šiandien Bažnyčioje yra mūsų vaikų ir vaikaitių. Esu labai dėkingas Viešpačiui už tą vėjo gūšį, į mano rankas atpūtusį informaciją apie Bažnyčią.“⁸

Išbandymų laikotarpis

Po 1970 metų rinkimų prezidentu tapo Dr. Salvadoras Aljendė, kuris suformavo

atstovauja Jungtinių Valstijų vyriausybės interesams. Vyresnysis Ajala, tuometinis kuolo prezidentas, sakė: „Mes susitikdavome su vyriausiais įgaliotiniais, kurie mums sakydavo: „Būkite išmintingi, daug melskitės, elkitės teisiai, kad nariai susirinkimuose nekeltų sambrūzdžių.“⁹

Nepaisant šalies finansinių negandų ir Čilės visuomenę devintojo dešimtmečio pradžioje suskaldžiusio politinio priešikumo, Bažnyčia sparčiai augo. Nuo 1970 iki 1985 metų Čilėje narių skaičius išaugo nuo 15 728 iki 169 361.

Santjago šventykla

1980 metais šventieji buvo palaiminti pranešimo, kad Santjage, Čilėje, bus pastatyta šventykla.



„Būdamas dvylikos sužinojau apie Evangelijos žinią ir tuoju pat įsitikinau, kad ji yra teisinga. Dabar praėjo keturiasdešimt šešeri metai, per kuriuos buvau laiminamas dėl daugybės atsidavusių ir labai besistengiančių vadovų darbo. Susipažindamas ir būdamas kartu su naujomis kartomis jaučiuosi laimingas ir tikiu, kad Viešpats ir toliau laimins šią šalį praplėsdamas pranašų viziją apie Čilę.“¹²

Vyresnysis Chorchė F. Zebajos, Septyniasdešimties narys iš Čilės



Žemės sklypą šventykla statyti šventinės Prezidentas Spenseris V. Kimbolas buvo labai silpnas; tačiau jo buvimas parodė jo meilę Pietų Amerikos šventiesiems, su kuriais darbavosi nuo 1959-ųjų. Sesuo Adriana Guera de Sepulveda, tame renginyje vertėjavusi seseriai Kimbol, sakė: „Vos išvydau pranašą, nediduką žmogutį angelišku veidu, ėmiau verkti ir nebežinojau, ką jam pasakyti. Tai buvo pirmas kartas, kai buvau šalia gyvojo pranašo. Regėti Viešpaties kalbėtoją

skyrė, kad būtų rodomas pavyzdys, kaip vadovauti Viešpaties būdu. Jis padėjo apmokyti naujus vadovus ir prižiūrėjo šimtų apylinkių bei tuzino kuolų reorganizavimus, veiklos nutraukimus ir sujungimus. Šio reorganizavimo ir mokymų reikėjo, nes šalyje Bažnyčia sparčiai augo. Jo vadovavimas padėjo stiprinti padalinius ir paruošti ateiviai Bažnyčią Čilėje.

Be to, vyresnysis Holandas Čilėje užmezgė svarbių ryšių. Vyresnysis Karlosas B.

1972 m. Santjage įkuriamas pirmasis kuolas Čilėje

1977 m. Santjage vyksta pirmoji krašto konferencija, dalyvauja Prezidentas Spenseris V. Kimbolas ir kiti visuotiniai įgaliotiniai



◀ 1981 m. Santjage įkuriamas misionierių ruošimo centras



◀ 1983 m. Prezidentas Gordonas B. Hinklis dedikuoja Čilės Santjago šventyklą



čia žemėje ir mano šalyje buvo kažkas nepaprasto.“¹⁰

Šventykla buvo pašventinta 1983 metais, ji tapo antra šventykla Pietų Amerikoje ir pirmąja šventykla ispaniškai kalbančioje šalyje.

Čilėje lankosi vyresnysis Džefris R. Holandas

2002 m. rugpjūtį Pirmoji Prezidentūra paskyrė du Dvylikos Apaštalo Kvorumo narius prižiūrėti tam tikrus Bažnyčios kraštus: vyresnysis Dalinas H. Ouksas buvo paskirtas prižiūrėti Filipinus, o vyresnysis Džefris R. Holandas – Čilę. Vyresniojo Holando tarnystė ir įtaka Čilėje yra neišmatuojama, jos poveikį jaus ištisos kartos.

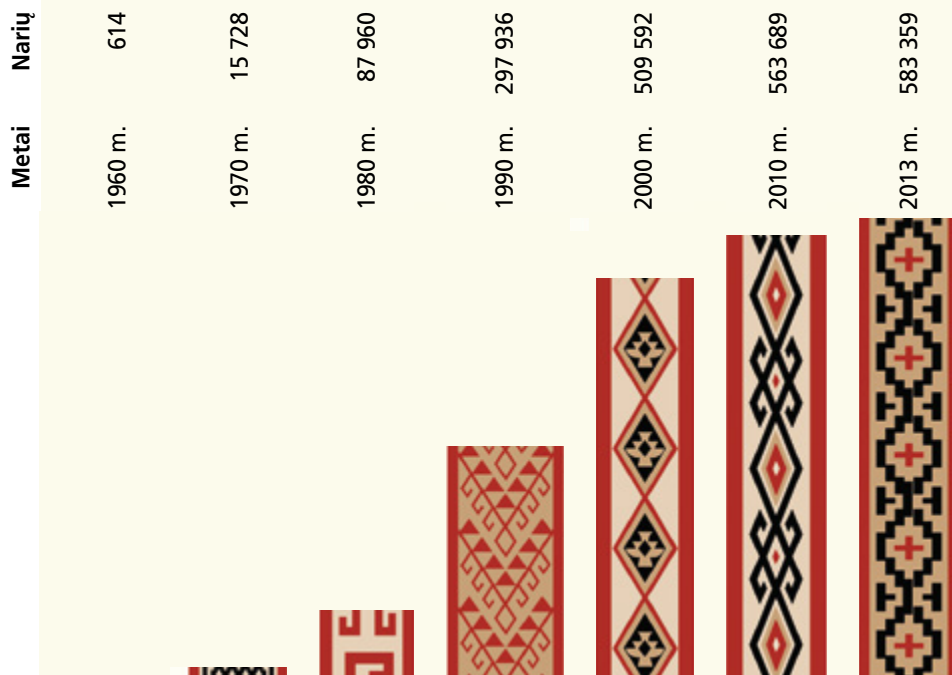
Vyresnysis Holandas daugiausia dėmesio



Reaguodami į 2010 metais įvykusį žemės drebėjimą, Čilės jaunimas, suaugusieji ir „Mormonų pagalbos rankos“ kartu ruošia higienos rinkinukus



BAŽNYČIOS ČILĖJE AUGIMAS



BAŽNYČIA ČILĖJE

Apylinkių ir skyrių: 622

Kuolų: 74

Misijų: 9

Šventyklų: 1 (paskelbta ir apie kitos šventyklos statybą)

Šeimos istorijos centrų: 99



◀ 1990 m. vyresnysis Eduardas Ajala iš Čilės pašaukiamas į Antrąjį septyniasdešimčių kvorumą



◀ 2002 m. vyresnysis Džefris R. Holandas iš Dvylikos Apaštalių Kvorumo pašaukiamas Čilės krašto prezidentu



▶ 2008 m. vyresnysis Chorché F. Zeballos iš Čilės pašaukiamas į Pirmąjį Septyniasdešimčių kvorumą

2009 m. paskelbiama apie Čilės Konsepsjono šventyklą

Pratas iš Septyniasdešimties, patarėjas to Krašto prezidentūroje, apie tuos svarbius ryšius pasakojo: „Vyresnysis Holandas užmezgė artimą ryšį su Rikardu Lagosu [Čilės prezidentu] ir jo žmona; kartu jie įgyvendino kelis humanitarinės pagalbos projektus. Vyresnysis Holandas susipažino su apaštališkuoju nuncijumi [aukšto rango katalikų bažnyčios pareigūnu] ir su kitomis svarbiomis Čilės asmenybėmis.“¹¹

Pasitikėjimas ateitimi

Dėl vyresniųjų Parlio P. Prato ir Džefrio R. Holando pastangų, pirmųjų į Santjagą atvykusių misionierių pasiaukojimo, atsidavusių vadovų, kaip antai Karloso Sifuentesio ir kitų pionierių Čilėje, o taip pat dėl per daugiau nei pusšimtį metų šimtų tūkstančių prie Bažnyčios prisijungusių žmonių tikėjimo ir atsidavimo yra išlietas tvirtas Bažnyčios Čilėje pagrindas. Šiandien ši šalis yra vienos šventyklos (paskelbta ir apie kitos šventyklos statybą),

misionierių ruošimo centro, 9 misijų ir 74 kuolų namai. Dvasiniame visų žmonių kvietimo ateiti pas Kristų darbe ateitis yra beribė. ■

IŠNAŠOS

1. Žr. *Deseret News* 2013, *Church Almanac*, 454.
2. *Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. Scot Facer Proctor and Maurine Jensen Proctor (2000), 504.
3. Verle Allred, in Néstor Curbelo, *LDS in South America: Chile Sur*, vol. 1 (2008), 6.
4. Julio Jaramillo, in Néstor Curbelo, *LDS in South America: Chile*, vol. 1 (2006), 4–5.
5. Eduardo Adrian Lamartine Aguila, historic summary delivered to the author, Nov. 2013.
6. Eduardo Ayala, in Néstor Curbelo, *LDS in South America: Chile*, vol. 1 (2006), 44, 45.
7. Gordon B. Hinckley, in Rodolfo Acevedo A., *Alturas Sagradas: Templo de Santiago de Chile*, 100.
8. Néstor Curbelo, “Blossoming in the Desert,” *Church News*, Nov. 9, 1996, 8–9.
9. Eduardo Ayala, in Néstor Curbelo, *LDS in South America: Chile*, vol. 1 (2006), 33.
10. Adriana Guerra de Sepúlveda, in Néstor Curbelo, *LDS in South America: Chile* (2006), 16.
11. Carl B. Pratt, in Néstor Curbelo, *Colombia: investigación histórica*, vol. 1 (2010), 16.
12. Jorge F. Zeballos, in a letter sent to the author, Jan. 2014.



Kerolė F. Makonki

Pirmoji patarėja Merginų
organizacijos visuotinėje
Prezidentūroje

DRĄSA RINKTIS KUKLUMĄ



Ko turime mokyti savo sūnus ir dukras, kad padėtume jiems būti drąsiems renkantis kuklumą pasaulyje, kuris šaipysis iš jų dorų pasirinkimų?



Kodėl kuklumas yra toks svarbus? Kodėl Viešpačiui turėtų rūpėti drabužių ilgis, iškirptė ar marškinėliai? Esu penkių dukterų ir dviejų sūnų mama ir, kaip jau įsivaizduojate, mūsų namuose retkarčiais iškyla kuklumo klausimas. Su metais supratau, kad apie kuklumą geriausia mokyti mokant doktrinos ir rodant pozityvų pavyzdį. Doktrina mūsų vaikams padės suprasti, kodėl kuklumas yra toks svarbus, o mūsų pavyzdys per laimės prizmę parodys kuklumo palaimas.

Kas yra kuklumas?

Kuklumas – tai Dievo duotas principas, galintis mums padėti tinkamai naudotis savo kūnais šiame mirtingame gyvenime. Knygelėje *Ištikimi tikėjimui* kuklumas apibrėžiamas taip: „Kuklumas yra nuostata paprastai ir padoriai rengtis, atrodyti bei elgtis.“¹ Kuklumas nėra tuščias ar pagyrūniškas. Kuklūs žmonės savo kūnų ar elgesio nenaudoja pasaulio pritarimui pelnyti ar dėmesiui atkreipti į tikrus ar įsivaizduojamus asmeninius pasiekimus ar trokštinas savybes.

Prašau atminti, kad čia aptariami kuklumo principai yra taikytini vyrams ir moterims, sūnams ir dukroms; taip pat atminkite, kad mokant ir demonstruojant kuklumą niekada neturime smerkti tų, kurie renkasi trumpus sijonėlius ar „vaivorykštės spalvos plaukus ir daugybę puošnių žiedų.“²

Žmogui visuomet turime rodyti atjautos ir kristčioniškos meilės pavyzdį, išlikdami lojalūs Viešpaties nustatytiems standartams.

Liudiju, kad rinkdamiesi atrodyti ir elgtis kukliai pasiunčiame galingą žinią, kad suprantame esą Dievo sūnūs ir dukros ir kad renkamės būti šventose vietose.

Man labai patinka šios Raštų eilutės: „Argi nežinote, kad jūs esate Dievo šventykla ir jumyse gyvena Dievo Dvasia? [...] Dievo šventykla šventa, ir toji šventykla – tai jūs!“ (1 Korintiečiams 3:16–17.) Mūsų kūnai – tai mūsų dvasių šventyklos. Būtent šioje kūno šventykloje kviečiame apsištoti Šventąją Dvasią. Tikiu, kad rinkdamiesi vilkėti kuklią aprangą ir elgtis kukliai *mes renkamės atrodyti ir gyventi pagal savo liudijimą* apie Dievą, Amžinąjį Tėvą, ir Jo Sūnų Jėzų Kristų. Savo fizine išvaizda paliudijame, kad esame Kristaus mokiniai ir kad gyvename pagal Jo Evangeliją.

Kodėl kuklumas yra svarbus?

Gyvename gėrio ir blogio pasaulyje, ir fiziniai kūnai gali būti panaudoti tiek teisiems, tiek nelabiems tikslams. Tačiau žinome, jog mūsų brangūs kūnai yra Dievo dovana kiekvienam iš mūsų. Jie yra šventi. Vyresnysis Deividas A. Bednaris iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo mokė: „Tie, kurie žinodami ir suprasdami išgelbėjimo planą suteršia kūną – maištauja (žr. Mozijo 2:36–37) ir išsižada savo tikrosios

Dievo sūnų ir dukrų tapatybės.“³ Rūpintis ir saugoti savo kūnus renkamės todėl, kad galėtume būti įrankiais Dievo rankose įvykdant Jo šlovinguosius tikslus (Žr. Almos 26:3). Jei norime ginti Gelbėtoją ir vykdyti Jo darbą, tai turime savęs paklausti: „Jei šalia manęs stovėtų Gelbėtojas, ar dėl vilkimos aprangos jausčiausi jaukiai?“

Kukli apranga, išvaizda, mintys ir elgesys parodo, kad suprantame savo sudarytas sandoras, kurios skirtos mus laiminti, apsaugoti ir sustiprinti ruošiantis sugrįžti į Jo aki-vaizdą. Pasikrikštydami išėjome iš pasaulio ir įžengėme į Dievo karalystę. Mums viskas turi atrodyti kitaip. Vyresnysis Robertas D. Heilsas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo mokė: „Pasirinkdami būti Jo karalystėje atsiskiriame – ne izoliuojamės – nuo pasaulio. Mūsų apranga bus kukli, mūsų mintys – tyros, mūsų kalba – švari.“⁴

Kuklumas – tai principas, kuris padės mums saugiai išsilaikyti sandoros kelyje, kuriuo keliaujame pas Dievą. Kukli apranga, išvaizda, mintys ir elgesys padės pasiruošti sudaryti ir laikytis šventų šventyklos sandorų. Kad palaimintų ir apsaugotų Adomą ir Ievą, Dievas, prieš išsiųsdamas juos iš sodo, padarė jiems aprangas iš odų. Panašiai Dievas šiame mirtingame pasaulyje mums padarė sandorų priedangas, kurias simbolizuoja mūsų šventi šventykliniai apdarai.

Kokie yra kuklumo palaiminimai?

Ko turime mokytį savo sūnus ir dukras, kad padėtume jiems būti drąsiems renkantis kuklumą pasaulyje, kuris šaipysis ir niekins jų tyrą ir dorą pasirinkimą? Ar stebėdami mus jie mato, kad kūnais siekiame atkreipti dėmesį ar kad siekiame pašlovinti Dievą?

Kuklumas mintimis, žodžiais, apranga ir elgesiu padeda įgyti tris sustiprinančias ir kilninančias palaimas.

1. Kuklumas padeda nuolat turėti Šventosios Dvasios bendrystę. Vyresnysis Heilsas mokė: „Kuklumas yra esminis dalykas norint būti vertam Dvasios.“⁵



Tad padėkime savo vaikams suprasti, kad jie nenori daryti nieko, kas trukdytų jiems turėti neapsakomą Šventosios Dvasios dovaną (žr. DS 121:26). Padėkite jiems žinoti, kad per Jos šventą bendrystę įgyjamos brangios ir galingos dvasinės dovanos. Dievas pažadėjo: „Aš tau suteiksiu savo Dvasios, kuri apšvies tavo protą, kuri pripildys tavo sielą džiaugsmo; [...] per tai pažinsi viską, ko tik tu nori iš manęs, kas susiję su teismu, tikrai tikėdamas manimi, kad gausi“ (DS 11:13–14). Pažinimas, išmintis ir liudijimas; džiaugsmas, ramybė ir laimė – tai tik dalis didžiųjų palaimų, kurias galime pažadėti savo vaikams, kviesdami juos gyventi kukliai ir būti vertiems Šventosios Dvasios.

Vienas iš kuklios aprangos iššūkių yra tai, kad mados ir priimtinas elgesys reguliariai keičiasi. Viešpaties standartai nesikeičia niekada. Mokykite vaikus ir merginas būti jautrius Dvasiai renkantis ką rengtis, sakyti ar daryti. Jei jie gyvens šalia Dvasios, jiems nebereikės būti panašiams į pasaulį.

Mūsų vaikai gavo Šventosios Dvasios dovaną ir jie keliauja sandoros keliu, vedančiu į šventyklą ir atgal į Dievo aki-vaizdą. Jiems reikia, kad patikintume juos ir pavyzdžiu parodytume, kad tuomet, kai jie gyvens vertai Šventosios Dvasios, bus vedami, apsaugomi, guodžiami ir gryninami.

2. Savo sūnus ir dukras galime mokytį, kad kukli išvaizda ir elgesys padeda apsaugoti nuo pragaištingos



*Mokykite vaikus ir merginas būti jau-
trius Dvasiai renkantis ką rengtis, sakyti
ar daryti. Jei jie gyvens šalia Dvasios, jiems
nebereikės būti panašiems į pasaulį.*

pasaulio įtakos. Vienas iš apgaulingiausių prieš mus visus naudojamų ginklų yra visuomenėje paplitusi nuomonė, kad moralė yra atgyvenęs reikalas. Kuklumas – tai skydas nuo tokių blogio įtakų ir skaistumo bei dorybingumo apsauga. Pasiklausykite šių žodžių iš knygelės *Jaunimo stiprybės vardan*: „Iki santuokos [...] nedarykite nieko [...] kas sužadintų lytinius jausmus.“⁶ Nekukli išvaizda ir elgesys dažnai sukels lytinius jausmus, sugriaus užkardas ir labiau skatins sulaužyti skaistybės įstatymą.

Vyresnysis Heilsas moko: „Kuklumas – tai esminis dalykas būnant tyru ir skaisčiu tiek mintimis, tiek darbais. Kuklumas yra mūsų charakterio šerdis, nes lemia mūsų mintis, elgesį ir sprendimus.“⁷ Mokykite ir pavyzdžiu demonstruokite kuklumą, kad padėtumėte savo jaunuoliams būti pasiruošusiems apginti ir apsaugoti juose esančias dauginimosi galias. Padėkite jiems meilės išraišką tarp vyro ir žmonos laikyti šventu dalyku ir išsaugoti ją santuokai.

3. Kuklumas įgalina mus „būti Dievo liudytojais visada“ (Mozijo 18:9). Gelbėtojas mokė: „Pakelkite savo šviesą, kad ji šviestų pasauliui. Štai aš esu ta šviesa, kurią jūs turite pakelti“ (3 Nefio 18:24). Esame Dievo įpareigoti būti švyturiais pasauliui, rodyti gyvenimo pagal Evangeliją džiaugsmą, mokyti teismo ir žemėje statyti Dievo karalystę. Visi savo kuklumu, tyrumu ir sadorų laikymusi atspindime Kristaus Šviesą. Kuklumas yra mūsų liudijimo apie Gelbėtoją ir Jėzaus Kristaus Evangeliją liudininkas.

Kokie gražūs ir palaiminti yra tie, kuriuos veda Šventoji Dvasia, kurie saugosi pasaulietiško ir yra Dievo liudininkai pasauliui. Palaiminti ir tie, kurie visus Sionės sūnus ir dukras kuklumo doktrinos moko per pavyzdį ir žodį.

Kadangi esame sudarę sadorą sekti Gelbėtoju ir savo gyvenime trokštame gauti Jo Apmokėjimo palaimų pilnatvę, tai aktuali yra ne vien tik apranga. Moronis rašo: „Pabusk ir kelkis iš dulkių, [...] taip, ir apsirenk savo gražiuosius apdarus, o Sionės dukra; [...] [kad] Amžinojo Tėvo sandoros [...] [būtų] įvykdytos“ (Moronio 10:31; kursyvas pridėtas).

Tie gražieji apdarai – tai teismo rūbai, vilkimi tų, kurie laikosi savo sadorų. Ar ruošiame savo vaikus šių gražių apdarų vilkėjimui?

Liudiju, kad išgelbėjimas yra Kristuje ir kad tie, kurie laikosi savo sadorų, turės „tobulą pažinimą apie savo džiaugsmą ir savo teisumą, būdami aprengti tyrumu, taip, netgi teismo rūbu“ (2 Nefio 9:14). ■

Iš 2013 m. gegužės 2 d. Brigham Youngo universitete vykusioje Moterų konferencijoje pasakytos kalbos.

IŠNAŠOS

1. *Ištikimi tikėjimui. Evangelijos žinynas* (2005), p. 85.
2. Jeffrey R. Holland, „Israel, Israel, God Is Calling“ Church Educational System devotional, Sept. 9, 2012, cesdevotionals.lds.org.
3. Deividas A. Bednaris, „Mes tikime, jog turime būti skaisčius“, 2013 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
4. Robert D. Hales, „The Covenant of Baptism: To Be in the Kingdom and of the Kingdom“, *Liahona*, Jan. 2001, 8.
5. Robert D. Hales, „Modesty: Reverence for the Lord“, *Liahona*, Aug. 2008, 18.
6. *Jaunimo stiprybės vardan* (2012), p. 36.
7. Robert D. Hales, *Liahona*, Aug. 2008, 19.

MANO MALDA ŠIAURĖS JÜROJE

Kai buvau 17 metų, mes gyvenome Norvegijos pietuose, Andabelo saloje. Mano tėvas atsivertė į tikėjimą Andabele ir ten, vandenyne, aš buvau pakrikštytas.

Tuo metu buvau žvejys ir mokėjau gerai vairuoti motorlaivius. Tėvas pavedė man prižiūrėti mūsų vandens taksi tarnybą, kurios paslaugomis naudojosi krašto gyventojai.

Vieną 1941 m. dieną mums paskambino daktaras iš šiauriau esančio Flekefjordo. Vienai moteriai, kuri gyveno dviejų valandų plaukiant motorlaiviu atstumu, reikėjo skubios

medikų pagalbos. Daktaras Hofmanas paprašė manęs jį nuplukdyti pas ją, tačiau mano tėvai nerimavo dėl Šiaurės jūroje siautėjančios audros. Nutarėme pasimelsti ir paklausti Dangiškojo Tėvo, ką daryti. Gavome atsakymą, kad turėčiau keliauti.

Kai atrišau *Trygą*, savo 31 pėdos (10 m) ilgio žvejybinį motorlaivį, ir išplaukiau į jūrą, oras visai subjuro, o bangos buvo aukštos. Užsukęs daktaro per fiordą išplaukiau į atvirą jūrą. Turėjome keliauti į vieną bendruomenę truputį šiauriau nuo Listos, Norvegijos uolotame pietiniame krante,

kuriame dažnai būdavo audringa ir duždavo laivai.

Vairavau motorlaivį rūke, kol pasiekėme maždaug 40 pėdų (12 m) pločio uolotą įlanką, vedusią link mūsų tikslo. Į įlanką veržėsi ir į uolas daužėsi tokios aukštos bangos, kad negalėjau suvaldyti motorlaivio.

Perrėkdamas stiprų vėją daktaras paklausė: „Ką darysime?“

Atsakiau: „Turime pasimelsti.“

Aš susikaupiau ir pasimeldžiau prašydamas Dangiškojo Tėvo vadovavimo. Vos tik ištariau amen, gavau aiškų atsakymą. Staiga prisiminiau



audrą, apie kurią man pasakojo senas žvejys. Jis žvejojo šioje teritorijoje per baisią audrą ir negalėjo pasiekti kranto. Laukdamas, kol audra nurims, jis pastebėjo tam tikrą ateinančių bangų ciklą. Po trijų didelių bangų sekdamas ramus periodas – pakankamai ilgas, kad jis galėtų įplaukti į įlanką.

Daugybę kartų esu žvejojęs toje vietoje, tačiau niekada nesu pastebėjęs bangų ciklo. Vis dėlto priartinau motorlaivį prie įlankos žiočių, kur laukėme ir stebėjome, kada ateis trys didelės bangos. Ir iš tiesų, po jų sekė

Bangos buvo tokios aukštos, kad negalėjau nuplukdyti motorlaivio per įlanką.

staigus ramus periodas. Nuvairavau motorlaivį ramiu įlankos vandeniui ir saugiai nuplukdžiau daktarą Hofmaną į krantą. Jis nuskubėjo pas sergančią moterį, o aš tuo tarpu laukiau motorlaivyje dėkodamas Dangiškajam Tėvui už tai, kad atsakė į mano maldą.

Po valandos grįžęs daktaras pasakė: „Mes išgelbėjome jai gyvybę.“

Nusiraminęs dėl tos žinios ir gerėjančio oro, be nuotykių parplukdžiau motorlaivį namo.

Liudiju, kad prireikus pagalbos turime melstis. Žinau, kad Dangiškasis Tėvas atsakys. ■

Olafas Torlifas Džensenas, Juta, JAV

JIS MYLI JUS

Per Memfio Tenesio šventyklos pašventinimą sėdėjau celestialinio kambario kampe greta vargonų. Šventyklos pašventinti atvyko Prezidentas Džeimsas E. Faustas (1920–2007), nuo 1995 iki 2007 tarnavęs Pirmojoje Prezidentūroje. Jis kartu su keliais kitais vadovais sėdėjo prie mikrofono. Už jų išsirikiavo vietinis Bažnyčios choras.

Tame chore buvo viena jauna moteris, kurios lankančioji mokytoja buvau aš. Susirinkime meldžiausi, kad ji patirtų tai, dėl ko čia atėjo. Ji buvo man atskleidusi, kad tą dieną į šventyklos pašventinimą atėjo sužinoti, kaip ją vertina Viešpats. Praeityje

ji buvo padariusi rimtų nuodėmių ir nors atgailavo, jai vis dar buvo sunku gerai galvoti apie save ir netgi jaustis gerai, kai dainuodavo chore.

Žiūrėjau į prezidentą Faustą manydama, kad jis, kaip Viešpaties atstovas Pirmojoje Prezidentūroje, turėtų sugebėti kažką padaryti. Tačiau, kaip man jam pasakyti ir kaip jis galėtų ką nors padaryti? Po susirinkimo jis turėjo išeiti iš kambario taip, kaip buvo atėjęs, be jokių pasisveikinimų, rankų paspaudimų ar ištartų žodžių. Žinojau, kad jis buvo užsiėmęs ir jo kelionė suplanuota, tačiau vis tiek meldžiausi.

Labai susimąstęs prezidentas Faustas kurį laiką žiūrėjo į mane – jo antakiai buvo suraukti. Kai susirinkimas baigėsi, jo veidą nušvietė laiminga išraiška.

Jis dar kartą pažiūrėjo į mane, o tada staiga atsistojo, pasisuko ir ištiesė ranką kiek galėjo. Jis rodė tiksliai į mano draugę. Tada tvirtai ir garsiai pasakė: „Viešpats myli tave!“

Prezidento Fausto gestas buvo nežymus ir paprastas, tačiau toks galingas, kad jį paskatinti galėjo tik Šventoji Dvasia perduodama jam tai, ko aš negalėjau perduoti. Tie keli žodžiai palaimino mano draugę ir toliau palaiko mano tikėjimą, kad Viešpats žino mūsų gyvenimo smulkmenas ir „kad nežymiais ir paprastais dalykais įvykdomi dideli dalykai“ (Almos 37:6). ■

Elis Viktorija Veston-Šervud, Arkanzasas, JAV

IŠGIRDAU VAIKUS

Klinikinė depresija – kažkas tokio, su kuo niekada daugiau nenorėjau susidurti. Tačiau maždaug po 12 metų laisvės nuo jos, ji sugrįžo.

Buvau išsigandusi ir nežinojau, ką daryti. Klausiau Dangiškojo Tėvo ir meldžiau stiprybės ištverti šį mano išbandymą. Taip pat meldžiau Jo, kad depresija nesitęstų penkerius metus, kaip tai buvo praeitą kartą.

Mudu su vyru turime tris vaikus, du sūnus ir dukrą, kurie palaimino mus 13 vaikaičių. Žinodama mano neviltį dukra suorganizavo, kad visa šeima vieną dieną pasninkautų ir melstųsi. Visi vaikaičiai nuo 1 iki 10 metų norėjo melstis dėl senelės, o trys, kurie jau buvo pakrikštyti, norėjo pasninkauti. Mane stipriai guodė žinojimas, kad mano vyras, vaikai ir vaikaičiai pasninkaus ir melsis dėl manęs.

Visi vaikaičiai nuo 1 iki 10 metų norėjo melstis dėl senelės, o trys, kurie jau buvo pakrikštyti, norėjo pasninkauti.

Kitą dieną nubudusi pajutau, kad depresija, atrodė, ne tokia stipri. Antrą dieną buvo dar lengviau. Penktą dieną depresijos visai nejaučiau. Tą vakarą, galvodama, kaip įvyko toks stebuklas, sieloje išgirdau balsą man sakantį: „Išgirdau vaikus.“ Dangiškasis Tėvas išgirdo juos dėl jų nekaltumo ir atsakė į jų nuolankias, kupinas tikėjimo ir meilės maldas.

Gelbėtojas mokė:

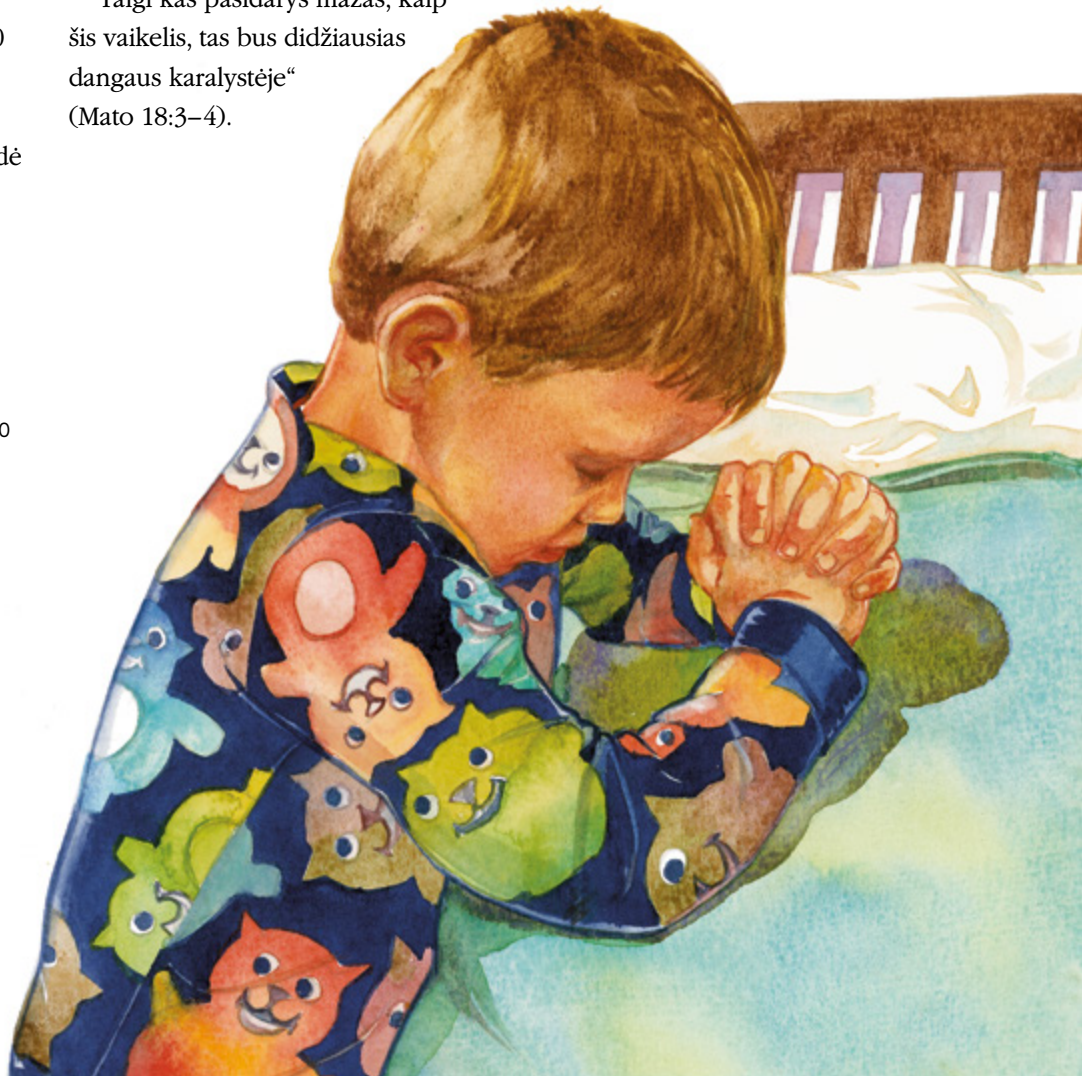
„Jei neatsiversite ir nepasidarysite kaip vaikai, neįeisite į dangaus karalystę.“

Taigi kas pasidarys mažas, kaip šis vaikelis, tas bus didžiausias dangaus karalystėje“ (Mato 18:3–4).

Aš susisiečiau su savo vaikais ir padėkojau jiems už pasninką ir maldas dėl manęs. Pasakiau jiems, kaip stipriai juos myliu. Taip pat pasakiau, kad Dangiškasis Tėvas išgirdo juos ir atsakė į jų maldas.

Tikiuosi, kad mano vaikaičiai augdami Evangelijoje nepamirš to meto, kada Dangiškasis Tėvas pasakė jų senelei: „Išgirdau vaikus.“ Viliuosi, kad tas potyris sustiprins jų liudijimus ir padės jiems išlikti stipriems Evangelijoje. ■

Džoja Kromar, Kalifornija, JAV



LABAI VILIOJANTYS NUODAI

Kada išėjau pro paradines duris pasiimti laikraščio, išvydau nema-lonų reginį. Per naktį virš plyšių tarp vejos ir tako iškilo rausvas ugninių skruzdžių skruzdėlynas.

Nors mudu su vyru neilgai gyvenome Teksase, JAV, iš skausmingos patirties žinojau, kad tos skruzdės pelnė tokį vardą ne dėl spalvos, o dėl skausmingų įkandimų. Nuėjau į garažą, kur laikėme pesticidus. Perskaičiau instrukciją etiketėje.

Ten buvo parašyta: „[Šie pesticidai] labai vilioja ugnines skruzdes. Jos nusineš juos į savo skruzdėlyną, pamaitins savo karalienę ir kolonija išmirs.“ Etiketėje buvo nurodyta pabarstyti granulių šalia skruzdėlyno ir ant jo. Likusį darbą turėjo atlikti skruzdėlės.

Buvau skeptiškai nusiteikusi. Ugninės skruzdės man atrodė gana protingos, nes galėjo per vieną naktį pastatyti aukštus skruzdėlynus. Abejojau, ar jos pasiduos apgaulingiems nuodams, tačiau vis tiek jų pabarsčiau.

Netrukus po to skruzdėlyne pastebėjau sujudimą. Laikiausi atokiai, bet pasilenkusi stebėjau sambrūzdį. Jos buvo tokios susijaudinusios, tarytum ką tik būtų nusileidusi mana iš dangaus. Jos kėlė baltas granules savo

mažytėmis žnyplėmis ir vienos per kitas vertėsi skubėdamos nešti nuodus į savo skruzdėlyną.

Stebėjau tai didžiai apstulbusi. Jos noriai nešėsi nuodus į savo namus. Pasirodo žodžiai „labai vilioja“ nebuvo išpūsti. Kažkaip pesticidus gaminanti kompanija sugebėjo kažką bloga – netgi mirtina – paversti tuo, kas atrodė nepaprastai gera.

Dar nebuvau mačiusi įspūdingesnio pavyzdžio, kaip tai, kas bloga, gali būti padaryta taip, kad atrodytų gera. Man tai priminė, kad Šėtonas elgiasi taip pat. Mane guodė suvokimas, kad nors jis ir barsto savo užmaskuotus nuodus aplink mano namus, bet negali jų įnešti vidun – nebent aš jam leisčiau. Taigi, kaip man to neįsileisti?

Mintyse iškilo viena mano mėgstamiausių eilučių: „Nes štai, Kristaus Dvasia duodama kiekvienam žmogui, kad jis galėtų pažinti, kas gera ir kas pikta.“ Moronis aiškina, kad su ta dvasia mes „galim[e] tobulai pažinti“, ar kažkas yra iš Dievo, ar iš Šėtono (Moronio 7:16).

Tas nutikimas, stebint pasmerktas skruzdėles, pripildė mane dėkingumo, kad mudu su vyru galime užtikrintai spręsti ir žinoti, ką įsileisti į savo

namus. Mūsų darbas mokytį savo vaikus sekti Kristaus dvasia, kad jie taip pat galėtų atpažinti nuodus, kada su jais susidurs.

Kai pasilenkusi stebėjau, kaip tie vabzdžiai perneša kiekvieną granulę į savo skruzdėlyną, prisiečiau daryti viską, kas mano galioje, kad neįsileisčiau nuodų į savo namus. ■

Alison L. Rendal, Juta, JAV

Etiketėje buvo nurodyta pabarstyti granulių šalia skruzdėlyno ir ant jo. Likusį darbą turėjo atlikti skruzdėlės.



Ginti tai, KUO tikime

Gyvename pasaulyje, kuriame daugelis tai, kas bloga, mato kaip gera ir gera – kaip bloga, o mes turime ginti tai, kas gera. Čia pateikiami jaunų suaugusiųjų, kurie gynė tai, kuo tiki, liudijimai. Jie nesiginčijo ir neatsakė piktai ar nemaloniai. Jie parodė „tiek drąs[ą], tiek mandagum[ą]“¹ ir todėl sustiprino kitus (žr. 3 Nefio 12:44–45).





MANO BROLIS ATSIŠAKĖ GERTI ŠAMPANO

Prancūzijoje karinė tarnyba yra privaloma. Mano jaunesnysis 20 metų brolis Loikas nusprendė stoti į rezervu karininkų mokyklą ir tapti leitenantu. Mokslams baigiantis vyko naujų karininkų prisaikdinimo ceremonija. Visi paeiliui turėjo atkartoti pulko devizą. Po to jie turėjo išgerti taure šampano su rože – praryti viską kartu. Tą tradiciją pradėjo Napoleonas Bonapartas ir nuo to laiko nė vienas karininkas nepraleido tos progos.

Loikas pasakė pulkininkui, kad jo religiniai principai neleidžia jam gerti alkoholio. Po Loiko prašymo padaryti išimtį sekė mirtina tylą. Pulkininkas atsistojo. Užuoat privertęs Loiką gerti šampaną, jis pasveikino jį už savo principų laikymąsi nepaisant spaudimo, pasakydamas, kad didžiuojasi priimdamas šį principingą vyrą į savo pulką. Jie pakeitė šampaną ir Loikas dalyvavo priesaikos davimo ceremonijoje.

Pjeras Antjanas, Prancūzija

MANE PAKVIETĖ Į PAŠĖLUSĮ VAKARĖLĮ

Po koledžo aš su savo sese Greise dirbau vienoje kompanijoje kartu su keliais kitais pastarųjų dienų šventaisiais. Mūsų darbdaviai nebuvo Bažnyčios nariai. Kai mano sesuo susižadėjo, viršininkė suplanavo jai netikėtą mergvakarį. Maniau, ji gerbs mūsų standartus, tačiau ji užsakė alkoholio, vyrą šokėją ir gėdingą videofilmą.

Prieš mergvakarį pajutau vidinius Šventosios Dvasios kuždesius, skatinančius mane priminti viršininkei mūsų standartus. Aš suspaudžiau savo Merginų organizacijos medalioną ir prisiminiau, kiek įdėjau pastangų ir kaip aukojausi, kada Merginų organizacijoje vykdžiau savo asmeninio tobulėjimo programą. Meldžiausi, kad būčiau paskatinta tuo metu stovėti truputį labiau pasitempusi. Savo darbdavei žinutėje parašiau tai, kas nedavė man ramybės, manydama, kad ji turbūt įsižeis. Tačiau labiausiai norėjau, kad Dangiškasis Tėvas būtų manimi patenkintas.

Kai prasidėjo vakarėlis, mano viršininkė nekalbėjo su manimi ir net nesišypsojo man. Tačiau ji atšaukė šokėją ir filmą.

Kelias dienas po vakarėlio mano viršininkė nekalbėjo ir nejuokavo kartu su manimi, kaip ji darė iki vakarėlio. Tačiau jaučiausi rami, nes žinojau, kad Dievas buvo patenkintas dėl to, ką padariau. Maždaug po savaitės mano santykiai su viršininke vėl tapo normalūs. Žinau, kad Dievas suminkštino jos širdį ir padėjo jai suvokti, kad aš gyvenau pagal savo įsitikinimus.

Lemi Labitag, Kagajano slėnis, Filipinai



KLASĖJE GIRDĖJAU KEIKSMAŽODŽIUS

Kai man buvo maždaug 18 metų, lankiau siuvimo pamokas. Vieną dieną trys merginos maždaug už vieno ar dviejų metrų nuo manęs pradėjo keiktis. Nežinojau, ar turėčiau ignoruoti jas ir išvengti konflikto, ar turėčiau ginti savo standartus ir paprašyti, kad jos liautųsi. Galiausiai kiek įmanoma maloniau pasakiau: „Atsiprašau, gal galėtumėte rinktis žodžius?“

Aukščiausia mergina pažvelgė į mane ir atrėžė: „Kaip norėsim, taip ir kalbėsime.“

Aš pasakiau: „Bet ar jums būtina keiktis? Tai mane iš tiesų įžeidžia.“

Ji atsakė: „Tai nesiklausyk.“

Pradėjau nervintis ir pasakiau: „Sunku nesiklausyti, kai taip garsiai kalbatės.“

Ji atšovė: „Atšok.“

Aš pasidaviau. Nusivyliau tomis merginomis, tačiau dar labiau nusivyliau savimi. Negalėjau patikėti, kad leidau sau kalbėti tokiu tonu. Merginos toliau keikėsi ir dabar jau visos buvome įpykusios.

Nusiraminsi pastebėjau, kad merginoms nesisekė dirbti su siuvimo mašina. Žinojau, kas buvo ne taip, nes anksčiau ir man buvo kilusi tokia problema. Todėl parodyčiau joms, kaip tai pataisyti. Pamačiau, kaip pasikeitė aukščiausios merginos veido išraiška. „Ei, – pasakė ji, – mes atsiprašome.“ Negalėjau patikėti – ji atsiprašė! Pasakiau jai: „Aš taip pat atsiprašau. Neturėjau taip supykti.“

Grįžau prie savo siuvimo mašinos ir daugiau nebegirdėjau keiksmažodžių. Tas patyrimas išmokė mane, kad mūsų žodžiai gali nepakeisti kitų žmonių požiūrio, tačiau dažnai tai gali padaryti gerumas ir paslaugumas.

Keitė Paik, Juta, JAV



GYNIAU TARNAVIMĄ MISIJOJE

Prisijungiau prie Bažnyčios, kai man buvo 19 metų, būdamas antras iš trijų sūnų ir vienintelis pastarųjų dienų šventasis savo šeimoje. Netrukus po krikšto pradėjau jausti troškimą tarnauti misijoje. Po metų man Dvasia pasakė, kad turėčiau vykti. Pasikalbėjau su mama, kuri manė, jog bus negerai, jeigu važiuosiu. Atidėjau tai dar vieniems metams, tačiau troškimas tarnauti manęs nepaliko. Per tuos metus studijavau Raštus, taupiau pinigus, ruošiau dokumentus, praėjau visus medicininius patikrinimus ir – kai jau viskas buvo padaryta – laukiau Viešpaties. Netrukus buvau pašauktas tarnauti Brazilijos Kampinjas misijoje.

Mano tėvai vis dar prieštaravo. Pasninkavau ir atvirai meldžiausi išsakydamas Dangiškajam Tėvui visus savo nuogastavimus. Paprašiau Jo paliesti mano žemiškų tėvų širdis. Jis tai padarė. Mano nuostabai tėvas dalyvavo mano išleistuvių vakarėlyje, kurį šeštadienį prieš išvykstant man suruošė draugai. Tada pirmadienį tėtis nuvežė mane į oro uostą.

Savo misijoje skelbdamas Evangeliją jaučiau Dievo meilę. Mano mama nesiliovė buvusi mama ir, kai grįžau, ji pirmoji mane apkabino.

Sužinojau, kad tarnavimas misijoje daugiau nei vien pareiga, tai privilegija ir nuostabus augimo ir mokymosi laikas. Kleisonas Velingtonas Amorimas Brito, Paraiabas, Brazilija



PALIUDIJAU APIE DIEVĄ

Būdamas geriausio mūsų šalies universiteto pirmakursis jaučiau spaudimą, kad turiu stengtis iš visų jėgų. Prasidėjo persekiojimai ir pradėjau abejoti savo tikėjimu Evangelija, kai daugelis mane mokiusių profesorių dėstė tai, ką jie manė esant „realybe“. Tai paveikė daugelį mano grupės draugų. Tokioje aplinkoje buvo sunku laikytis krisčioniškų vertybių. Norėjau mesti mokslus, bet nusprendžiau geriau pasilikti. Galvojau, kad jeigu tik keletas sugebėjo patekti į šį universitetą ir tarp tų kelių buvo vos keli pastarųjų dienų šventieji, turėčiau pasilikti ir ginti tiesą.

Mano biologijos profesorius, prisiekęs ateistas, dėstė be jokio tikėjimo Aukščiausiuoju Kūrėju. Tačiau kuo daugiau klausiausi, tuo labiau stiprėjo įsitikinimas, kad yra Aukščiausiasis Kūrėjas – Dievas, mūsų Tėvas, – kuris visa tai sukūrė. Kiti ginčijosi, kad tokia mintis neturi jokios prasmės. Mūsų diskusijos tapo vis intensyvesnės. Nekantravau pakelti ranką ir paaiškinti, kad tikiu Dievą kaip Kūrėją.

Atėjo metas komentarams. Mano universitete buvo normalu, jeigu klausytojai ploja, šaukia ar nušvilpia tuos, kurie pateikia savo mintis. Drąsiai atsistoju ir aiškiai išsakiau prieštaravimą: „Tikėjimas Dievu dabar jums gali neturėti jokios prasmės, tačiau ateis diena, kai visa tai bus jums taip pat prasminga, kaip yra man dabar.“

Nuo to laiko niekada nebūdavau nušvilpiamas, kai gindavau savo įsitikinimus. Nuo tada gilinau teorines žinias, tobulėjau socialiai ir dvasiškai. Pradėjau aktyviai dalyvauti studentų veikloje ir buvau paskirtas į kelias pareigas universitete.

Sužinojau, kad apgynę tiesą bent vieną kartą, stipriai paveiksime savo ateities sprendimus.

Vincas A. Molejanas Jaunesn., Mindanao, Filipinai

IŠNAŠA

1. Žr. Džefris R. Holandas, „Mokinytės kaina... ir palaiminimai“, 2014 m. balandžio mėn. visuotinės konferencijos medžiaga.

Mano susipynęs LIUDIJIMAS

Ivi Nočė

Misionieriai mokė mane Evangelijos mūsų namuose Singapūre.

Mano tėtis neprisijungė prie Bažnyčios, bet prisijungė mama. Ji mokė mus apie Jėzų Kristų ir Jo Evangeliją. Netgi būdama vaikas aš išdidžiai pasakojau savo draugams, kad esu pastarųjų dienų šventoji.

Visada pasitikėjau savo mamos mokymais. Tačiau kai tapau jauna suaugusiąja, vienas misionierius paklausė manęs, kiek kartų esu perskaičiusi Mormono Knygą. Manęs jau klausė to anksčiau, tačiau šį kartą suvokiau, jog nežinau, ar Mormono Knyga yra tikra, nes nesu jos perskaičiusi.

Man Jėzaus Kristaus Evangelijos ir Mormono Knygos tikrumas yra susipynęs. Jeigu Evangelija tiesa, tuomet Mormono Knyga yra tikra.

Nenuginčijamas faktas

Nebegalėjau išvengti nenuginčijamo fakto: Jėzaus Kristaus Evangelijos ir Mormono Knygos tikrumas yra susipynęs. Jeigu Evangelija tiesa, tuomet Mormono Knyga yra tikra. Kadangi nežinojau, ar Mormono Knyga tikra, pradėjau neužtikrintai jaustis

dėl visko, kuo tikėdama augau. Mano protą pripildė sumaištis, o širdyje liko klausimas „ar Mormono Knyga yra tikra?“

Mano stiprėjantis ryšys su Gelbėtoju Jėzumi Kristumi taip pat paskatino mane siekti tiesos. Tą dieną, kada suvokiau, kad negaliu tinkamai mokytis apie Jėzų Kristų rimtai neskaitydama Mormono Knygos, aš labai troškiau sužinoti, ar ji yra tikra.

Pašaukta tarnauti mokytoja

Meldžiausi vadovavimo. Tuo metu mano skyriaus prezidentas pašaukė mane mokyti apie Mormono Knygą Evangelijos doktrinos klasėje. Priėmiau pašaukimą jausdama, kad tai galėjo

būti Viešpaties atsakymas, skirtas padėti man sužinoti tiesą apie Mormono Knygą ir priartėti prie Gelbėtojo.

Mokyti buvo sunku. Po kelių sekmadienių žinojau, kad nepavyks veiksmingai mokyti, kol nepatikėsiu Mormono Knyga.

Skyrius po skyriaus vėrėsi istorijos

Pradėjau studijuoti Mormono Knygą kiekvieną savaitę ir netrukus skaitydama atradau džiaugsmą. Skyrius po skyriaus vėrėsi istorijos ir artino mane prie Jėzaus Kristaus.

Skaičiau apie Kristaus gimimą, kurį regėjime matė Nefis:

„Ir pamačiau Nazareto miestą; ir Nazareto mieste pamačiau mergelę, ir ji buvo nepaprastai skaisti ir balta. [...]“

Ir [angelas] tarė man: Štai mergelė, kurią matai, yra Dievo Sūnaus motina pagal kūną“ (1 Nefio 11:13, 18).

Skaičiau apie laimės planą ir sužinojau, kad mūsų išgelbėjimui yra būtinas tikėjimas Jėzumi Kristumi. Amulekas mokė:

„Aš žinau, kad Kristus ateis tarp žmonių vaikų ant savęs paimti savo žmonių prasižengimų ir kad jis apmokės pasaulio nuodėmes; nes Viešpats Dievas pasakė tai.

[...] Nes pagal didįjį amžinojo Dievo planą turi būti įvykdytas apmokėjimas, antraip visa žmonija neišvengiamai pražus“ (Almos 34:8–9).

Skaičiau apie Jėzų Kristų, pataraujantį kitoms Savo avims senovės Amerikoje, ir žinojau, kad Jis yra visų tautų Dievas. Jis sakė nefitams: „Jūs esate tie, apie kuriuos aš sakiau: Aš turiu kitų avių, kurios ne iš šitos kaimenės; jas taip pat turiu atvesti, ir jos girdės mano balsą; ir bus viena kaimenė ir vienas ganytojas“ (3 Nefio 15:21).

Mano liudijimas po truputį augo

Kai skaičiau Mormono Knygą, mano tikėjimas Jėzumi Kristumi ryškėjo ir Jo plano supratimas plėtėsi (žr. Almos 32:28).

Liudiju, kad Mormono Knyga yra mūsų tikėjimo sąvaros akmuo. Šventoji Dvasia apreiškė man, kad Džozefas Smitas yra tikrasis pranašas, į žemę sugrąžinęs Dievo Bažnyčią ir išvertęs Mormono Knygą iš aukso plokštelių. Mormono Knyga drauge su Biblija liudija apie Jėzų Kristų. Kartu jos liudija, kad Jėzus Kristus tikrai yra Dievo Sūnus ir kad Jis yra *visų*, o ne vienos tautos Dievas. ■

Autorė gyvena Singapūre.



MŪSŲ TIKĖJIMO SĄVAROS AKMUO

„Kaip arka subyra, išėmus sąvaros akmenį, lygiai taip viskas, kas susiję su Bažnyčia, stovi ar griūva priklausomai nuo Mormono Knygos tikrumo. [...] Jeigu Mormono Knyga yra tiesa – o milijonai paliudijo gavę Dvasios liudijimą, jog taip yra iš tikro, – tai reikia priimti tvirtinimus apie sugrąžinimą ir visa, kas seka po jo.“

Prezidentas Ezra Taftas Bensonas (1899–1994), iš Skelbti mano Evangeliją. Misionieriško darbo vadovas (2004), 104.

VALIOS LAISVUMAS AR MORALINĖ VALIOS LAISVĖ?

Išmintingai naudodamiesi savo valios laisve neprarandame galimybės rinktis ir lengviau galime teisingai pasirinkti.

Maiklas R. Morisas

Bažnyčios žurnalai

Vis dar prisimenu, kaip nekantravau, ruošdamasis susitikti su savo vyskupu ir pasikalbėti apie tarnavimą misijoje. Svarščiau, ar esu tinkamas. Kaip ir Pranašas Džozefas Smitas, nebuvau „nusikaltęs kokiomis nors didelėmis, arba piktomis, nuodėmėmis“ (Džozefas Smitas–Istorija 1:28), tačiau vis tiek jaudinausi.

Jaudinausi, nes negalėjau nustoti galvojęs apie savo draugą Denį (vardas pakeistas). Ištikus mėnesius Denis pasakojo, kaip jis laukia tarnavimo misijoje. Tačiau po susitikimo su vyskupu tai pasikeitė.

Kaip man vėliau prisipažino Denis, dėl to, kad nevertai pasielgė su keliomis merginomis, neteko teisės tarnauti nuolatinėje misijoje. Jis neturėjo laisvės rinktis tarnystės misijoje.

Prezidento Boido K. Parkerio, Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidento žodžiais, Denis pasidavė Šetono pagundai „netinkamai panaudo[ti] turimą moralinę laisvę“.¹



Tikroji laisvė, kaip mokoma *Jaunimo stiprybės vardan*, atsiranda, kai naudojame savo valios laisvę, kad pasirinktume paklusti. Laisvė prarandama, kaip sužinojo Denis, kai pasirinkama nepaklusti.

„Nors esate laisvi rinktis, kaip elgtis, nesate laisvi rinktis savo poelgių pasekmių. Ką nors pasirinkę, būtinai sulauksite to pasirinkimo pasekmių – arba gerų, arba blogų.“²

Veikti savo nuožiūra

Kadangi Raštuose mokoma, kad esame „laisvi pasirinkti“, „laisvi veikti“ ir laisvi daug ką daryti „savo laisva valia“ (2 Nefio 2:27; 10:23; DS 58:27; Helamano 14:30), dažnai vartojame terminą „valios laisvė“.

Tačiau, ar žinote, kad Raštuose nėra frazės „valios laisvumas“? Vietoje to Raštuose mokoma: „kad kiekvienas žmogus [...] galėtų veikti pagal doktriną ir principą, pagal *moralinę valios laisvę*, kurią aš jam suteikiau, kad teismo dieną kiekvienas žmogus būtų atsakingas už savo paties nuodėmes“ (DS 101:78; kursyvas pridėtas).

Vyresnysis D. Todas Kristofersonas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo mokė: „Žodžiai *valios laisvė* pasitaiko [Raštuose] vieni arba su pažymimuoju žodžiu *moralinė*. [...] Kai vartojame terminą *moralinė valios laisvė*, tinkamai pabrėžiame, kad atsakomybė yra esminė dieviškos valios laisvės dovanos dalis. Esame gyvos būtybės

ir galime veikti savo nuožiūra, laisvai rinktis, tačiau atsakome už savo pasirinkimus.“³

Prezidentas Pakeris priduria: „Pasirinkimo laisvė Raštuose vadinama „moraline laisve“, tai reiškia, kad galime rinktis arba gėrį, arba blogį.“⁴ Ta Dievo duota dovana reiškia, kad esame „laisvi pasirinkti laisvę ir amžinąjį gyvenimą per didįjį visų žmonių Tarpininką arba pasirinkti nelaisvę ir mirtį, sulig velnio nelaisvę ir galia“ (2 Nefio 2:27).

Šėtonas kovoja prieš valios laisvę

Kadangi moralinė valios laisvė atlieka svarbų vaidmenį išgelbėjimo plane, Šėtonas siekė sunaikinti ją ikimirtingajame pasaulyje. Jis buvo išvytas už tai, kad maištavo, ir dabar jis siekia „apgaudinėti ir akin[ti] žmones, ir ves[ti] juos nelaisvėn pagal savo valią“ (Mozės 4:3–4).

Šėtonas nori, kad rinktumės tai, kas riboja mūsų laisvę, veda prie blogų ir žalingų įpročių ir iš mūsų atima galią atsispirti jo pagundoms. Evangelija graži tuo, kad ji leidžia mums suprasti mūsų pasirinkimus ir tų pasirinkimų pasekmes. Išmintingai naudodamiesi savo valios laisve neprarandame galimybės rinktis ir lengviau galime teisingai pasirinkti.



Gelbėtojo pavyzdys

Kai išgelbėjimo planas buvo pateiktas didžiojoje taryboje danguje, Gelbėtojas parodė mums, kaip reikia tinkamai panaudoti savo moralinę valios laisvę. Jis pasakė: „Tėve, tebus tavo valia, ir šlovė tebus tavo per amžius“ (Mozės 4:2). Kadangi Jėzus tada ir vėliau Getsemanės sode ir ant kryžiaus norėjo vykdyti Tėvo valią (žr. Mato 26:39; Luko 22:42), Jis sumokėjo už mūsų blogus pasirinkimus ir parūpino būdą, kaip per atgailą mums gali būti atleista.

Jeigu seksime Gelbėtojo pavyzdžiu, užuot pasakę: ką noriu, tą darau, pareikšime: darau tai, ką Tėvas nori.⁵ Toks moralinės valios laisvės panaudojimas atneš mums laisvę ir laimę.

Kai nuėjau susitikti su savo vyskupu į pirmąjį pokalbį dėl misijos, buvau dėkingas, kad mano pasirinkimai buvo teisingi. Po kelių mėnesių tarnavau Viešpačiui Gvatemaloje – mokydamas kitus išgelbėjimo plano ir esminio moralinės valios laisvės vaidmens tame plane. ■

IŠNAŠOS

1. Boidas K. Pakeris, „Apie tai žinau“, 2013 m. balandžio mėn. visuotinės konferencijos medžiaga.
2. *Jaunimo stiprybės vardan* (2011), 2.
3. D. Todd Christofferson, „Moral Agency,“ *Ensign*, June 2009, 47.
4. Boidas K. Pakeris, „Apie tai žinau“.
5. Žr. Wolfgang H. Paul, „The Gift of Agency,“ *Liahona*, May 2006, 35.

„Stengiuosi kontroliuoti savo mintis, tačiau yra tiek daug pagundų. Ką daryti, kad mintys būtų švarios?“

Kontroliuoti savo mintis yra sunku, tačiau tai yra įmanoma ir tai atneša palaiminimus: „Kai išmoksite kontroliuoti savo mintis, galėsite nugalėti įpročius, net menkinančius asmeninius įpročius. Igysite drąsos, įveiksite baimę ir nugyvensite laimingą gyvenimą.“¹

Taip pat pagalvokite apie šiuos palaiminimus:

- Švarios mintys padės tavo „pasitikėjim[ui] Dievo akivaizdoje aug[ti]“ ir „Šventoji Dvasia bus tavo nuolatinė bendražygė“ (DS 121:45–46).
- Švarios mintys padės jums atpažinti įkvėpimą, nes Šventoji Dvasia kalba jūsų širdžiai ir protui (žr. DS 8:2–3).
- Švarios mintys padės jums paklusti pirmajam didžiausiam įsakymui: mylėti Dievą visa savo širdimi, visa siela ir visu *protu* (žr. Mato 22:37).

Skaitydami šiuos puslapius pastebėsite, kad galite daug ką daryti, kad jūsų mintys būtų švaresnės. Tačiau vienas iš pagrindinių dalykų, ką galite daryti, – ir tai laipsniškas procesas – nugalėti „prigimtinį žmogų“. Prigimtinis žmogus mėgsta nešvarias mintis. Štai kaip galima jį nugalėti: „Prigimtinis žmogus yra Dievo priešas ir toks buvo [...] ir bus per amžių amžius, nebent jis pasiduos Šventosios Dvasios vilionėms ir nusivilks prigimtinį žmogų, ir taps šventuoju per Viešpaties Kristaus apmokėjimą, ir taps kaip vaikas – klusnus, romus, nuolankus, kantrus, pilnas meilės“ (Mozijo 3:19).

Kokį vieną veiksmą, kuris leistų Gelbėtojo Atpirkimui pakeisti jūsų gyvenimą, galėtumėte atlikti šiandien?

ISNAŠA

1. Boyd K. Packer, „Worthy Music, Worthy Thoughts,” *Liahona*, Apr. 2008, 31.



Žiniasklaida ir draugai

Gera pradžia – pasirinkti pakylėjančius filmus, muziką ir literatūrą. Rinkitės draugus, su kuriais

galite tinkamai bendrauti ir dalyvauti prasmingose veiklose. Kai galėsite daugiau galvoti apie gerus dalykus, palaipsniui taps lengviau atsikratyti blogų minčių ir jos vis rečiau kils.

Ember S., 18 m., Britų Kolumbija, Kanada

Malda

Malda priartina mane prie Dangiškojo Tėvo ir padeda man susitelkti į geras mintis. Kasdienis Raštų studijavimas stiprina mano pasitikėjimą, kad galima įveikti pagundas; Raštuose galiu matyti ištikimų Kristaus mokinių pavyzdžius. Savo liudijimo išsakymas taip pat padeda man išlaikyti mintis švarias.

Daša M., 17 m., Kijevas, Ukraina



Raštai

Padedą raštų skaitymas kas rytą, prieš einant į mokyklą. Vos tik man kyla bloga mintis iš

karto pakeičiu ją kažkuo geru. Užuot sakęs: „Ne, taip negalvok“ (kas yra gerai), pakeisk blogą mintį gera mintimi. Prisimink, tu, o ne Šėtonas, kontroliuoji savo mintis. Esame narsūs Dangiškojo Tėvo sūnūs bei dukros ir mūsų nuolatinė misija – tobulinti save.

Nikas C., 16 m., Arkanzasas, JAV

Gera ar teisinga?

Ne visada gali kontroliuoti, ar mintis kils, bet gali kontroliuoti, ar mintis pasiliks. Gali paklausti: Ar ta mintis atneš man ką nors gera? Ar ji padės man eiti teisinga kryptimi? Kai kyla gundanti mintis, dainuok gerą dainą, galvok apie brangius prisiminimus arba melskis. Reikia pakeisti blogas mintis kažkuo geru.

Liza P., 17 m., Danija

**Lehio pavyzdys**

1 Nefio 15:27 Nefis sako savo broliams ir seserims, kad jų tėvą gyvenimo medžio

regėjime supo nešvara. Tačiau Lehio nepastebėjo nešvaros, nes „jo mintys buvo taip paskendusios kituose dalykuose“. Tai pasitvirtina ir mūsų gyvenime šiais laikais. Jeigu trokštame būti pripildyti teismo, melskime jo, ir susitelkime į teisius dalykus, tada mūsų protai bus tokie pilni teismo ir dorumo, kad nešvarios mintys neturės galios pasilikti.

Hati V., 16 m., Arizona, JAV

**Giesmės**

Giesmės gali padėti mums išlaikyti švaresnes mintis. Gera muzika pakelia dvasią. Kai galiu

klausytis giesmių, jos visuomet pakelia mane į ramesnę ir dangiškesnę

būseną. Jos padeda man prisiminti Dangiškojo Tėvo meilę kiekvienam iš mūsų ir pasidaro lengviau išvengti pagundų.

Amanda A., 18 m., Amazonas, Brazilija

Raštų studijavimas su šeima

Kai mano galvoje kyla nešvarios mintys, stengiuosi prisiminti Raštų ištraukas, kurias su šeima skaitėme ryte. Kiekvieną rytą 6 val. mano šeima kartu skaito Raštus. Tai anksti, tačiau tai yra palaiminimas ir padeda man dienos metu jaustis stipresnei.

Elena V., 16 m., Šveicarija

**Sakramentas**

Sakramento maldoje sakoma, kad jeigu primame Kristaus vardą, laikomės Jo įsakymų ir visuomet atmename Jį, su mumis bus Jo Dvasia. Prisimindami Jį mes dedame

**GALVOKITE APIE TAI**

„Šitoje, kartais rizikingoje, kelionėje per mirtingąjį gyvenimą taip pat sekime tuo apaštalo Pauliaus duotu patarimu, kuris padės mums saugiai išlikti kelyje: „Mąstykite apie tai, kas teisinga, garbinga, teisu, tyra, mylėtina, giriama, – apie visa, kas dorybinga ir šlovinga“ [Filipiečiams 4:8].“

Prezidentas Tomas S. Monsonas, „Pasimokę iš praeities ženklime pirmyn“, 2008 m. balandžio mėn. visuotinės konferencijos medžiaga.

pastangas išstumti žemiškas mintis ir susitelkti į amžinąsias. Kai nuolatos prisimename Jį, mūsų mintys, troškimai ir veiksmai keičiasi į gera.

Makejūs M., 18 m., Juta, JAV

BŪSIMO LEIDINIO KLAUSIMAS

„Kai sirgo mano mama, mes pasninkavome ir meldėmės dėl jos, tačiau ji vis tiek mirė. Kaip man su tuo susitaikyti?“

Atsakymą ir, jei pageidaujate, aukštos kokybės nuotrauką iki 2014 m. lapkričio 15 d. pateikite adresu liahona.lds.org (spustelėkite „Submit Your Work“), siųskite elektroniniu paštu liahona@ldschurch.org arba adresu (adresą rasite 3 p.).

Rašydami laišką, kartu su atsakymu atsiųskite tokią informaciją ir leidimą: 1) vardą ir pavardę, 2) gimimo datą, 3) apylinkę arba skyrių, 4) kuolą arba apygardą, 5) savo ar, jei esate jaunesni nei 18 metų, savo tėvų raštišką sutikimą (tinka jų el. laiškas) spausdinti jūsų atsakymą ir nuotrauką.

Glaustumo ir aiškumo dėlei jūsų atsakymai gali būti redaguojami.



SEKMADIENINĖS PAMOKOS

.....
Šio mėnesio tema:
**Tapti panašesniais
į Kristų**

Kaip užduoti svarbius klausimus

*Užduodami teisingus klausimus galite padėti žmonių
širdims atsiverti liudijimui apie tiesą.*

Deividas A. Edvardsas

Bažnyčios žurnalai

Jus visur supa galimybės mokytis: ar tai būtų minutės ilgumo pokalbis autobuse, ar pamoka bažnyčioje, ar komentavimas internete, ar nuoširdi diskusija akis į akį su draugu.

Štai patarimas, kad mokymas būtų veiksmingas bet kokioje situacijoje, – užduokite klausimus.

Geri klausimai skatina mokytis ir, laimei, jūs galite mokytis, bandyti ir gerai išmokti, kaip užduoti gerus klausimus. Štai kaip tai daroma.

Užduokite svarbius klausimus

Svarbūs klausimai yra tokie, kurie paskatina jus susimąstyti ir jausti stiprius jausmus, kurie veda prie tiesos, liudijimo ir pasikeitimo. Tie klausimai gali būti susiję su daugybe temų, tačiau dažniausiai juos vienija keli dalykai:

1) jie nėra paviršutiniški ar tiesiog faktiniai (nors jie gali būti užduodami kaip papildomi klausimai po faktinių klausimų), 2) jie kaip nors yra susiję su mūsų kasdieniniu gyvenimu ir 3) jie kviečia mus atsakyti išsamiau, ne tik pasakyti iš anksto paruoštą atsakymą.

Prisiminkite, kodėl mes užduodame klausimus

Klausimai mus sudomina, nes atskleidžia tuštumą, kurią mūsų protams kyla noras užpildyti. Kai užduodami susimąstyti verčiantys klausimai, gali vykti toks procesas:

1. Žmones sudomina tai, ko klausiate.
2. Apmąstydami ir atsakydami jie naudoja valios laisvę.
3. Taip panaudodami valios laisvę jie leidžia Šventajai Dvasiai liudyti jiems apie tiesą.¹

Prisimindami tą procesą galėsite žinoti, kokius klausimus užduoti ir kokių vengti.

Pavyzdžiui: Užuo klausę: „Kodėl svarbu skaityti Raštus?“, galėtumėte paklausti: „Kaip Raštų studijavimas pakeitė jūsų gyvenimą?“

Prisiminkite, jūs mokote žmones, ne tik vedate pamokas

Jeigu pažįstate jūsų mokomus žmones ir galvojate apie jų poreikius, pasirinksite klausimus, skirtus padėti jiems, o ne tik išsakyti tam tikras mintis.

Pavyzdžiui: Užuo

klausę: „Kokie yra atgalios proceso žingsniai?“, galite paklausti: „Kaip galite viską ištaisyti, kai žinote, kad pasielgėte neteisingai?“

Nuodugniai studijuokite ir mąstykite

Ruošdamiesi mokyti Evangelijos studijuokite Raštus ir dabartinių pranašų bei apaštalų žodžius ir melskitės, kad Šventoji Dvasia galėtų būti su jumis ir tais, kuriuos mokote (žr. DS 42:14; 50:21–22).

Taip pat, jeigu norite užduoti žmonėms klausimus, kurie paskatins juos susimąstyti, turite pirma patys į juos atsakyti. Apmąstykite tai, ką studijuojate. Jūs pastebėsite, kad jus labiausiai susimąstyti skatina klausimai, kuriuos užduodate studijuodami. Atkreipkite dėmesį į tokius klausimus, kurie skatina jus iš tikrųjų susimąstyti. Tai klausimai, kurie veda prie didesnių įžvalgų ir stipresnio liudijimo. Tokius klausimus galite užduoti, kai bandote padėti kam nors mokytis Evangelijos.

Pavyzdžiui: Vietoje klausimo: „Kaip įgyjame tikrosios meilės?“ užduokite klausimą: „Ką, jūsų manymu, Moronio 7:48 reiškia, kai sakoma, kad turime melsti tikrosios meilės „iš visų širdies jėgų?“



Palengva pereikite prie sudėtingesnių klausimų

Kartais geriausia palengva pereiti prie klausimų, reikalaujančių gilesnio mąstymo ir individualių pastangų, todėl galite užduoti įžanginį klausimą, į kurį lengva atsakyti, o po to užduoti papildomą klausimą ar kelis klausimus, kuriuos reikia geriau apmąstyti. Štai keli paprasti pavyzdžiai:

Įžanginis klausimas	Papildomas klausimas
Kiek metų buvo Džozefui Smitui, kada jis nuėjo į Šventąją giraitę?	Kada jūs su panašiu į Džozefo nuoširdumu meldėtės Dangiškajam Tėvui?
Ar tikite Dievą?	Kokį vaidmenį vaidina Dievas jūsų gyvenime?
Kaip jūs neseniai tarnavote kitiems?	Kaip žinojimas, kad visi esame Dievo vaikai, pakeičia jūsų požiūrį į tarnystę?

Jeigu užduodami klausimus sieksite Šventosios Dvasios vadovavimo, jūs tikriausiai užduosite tinkamus klausimus tinkamu metu. Galbūt tai pakeis kieno nors gyvenimą. ■

IŠNAŠA

1. „Turite panaudoti savo valios laisvę įgaliodami Dvasią jus mokyti“ (Ričardas G. Skotas, „Gauti dvasinį vadovavimą“, 2009 m. spalio mėn. visuotinės konferencijos medžiaga).

PATARIMAI, KAIP UŽDUOTI KLAUSIMUS

- Laukite atsakymų.
- Užduokite papildomus klausimus, skatinančius gilesnį mąstymą.
- Venkite klausimų, kurie skatintų prieštaravimus ir ginčus.
- Kartais užduokite klausimus, kurie reikalauja tylaus apmąstymo.

Daugiau patarimų ieškokite *Teaching, No Greater Call: A Resource Guide for Gospel Teaching* (1999), 69–70.

PRISIJUNKITE PRIE POKALBIO

Pamąstymai sekmadieniui

- Ar kas nors kada nors yra jums uždavęs klausimą, kuris būtų sužadinęs norą daugiau sužinoti apie Evangeliją arba pakeisti savo gyvenimą?
- Kaip Gelbėtojas mokydamas užduodavo klausimus?

Ką galite padaryti

- Studijuodami Raštus šią savaitę sudarykite sąrašą jums kilusių klausimų.
- Bažnyčioje užduokite klausimą pamokos diskusijoje.



**Vyresnysis
Džefris R. Holandas**

Iš Dvylikos Apaštalų
Kvorumo

KAIP ĮGYTI STIPRYBĖS IR SUSILAUKTI SĖKMĖS

Kai kurie iš jūsų žinote, kuo norite būti ir ko norite siekti savo gyvenime, o kai kurie – ne. Kai kurie, atrodo, turite labai daug palaiminimų ir jūsų laukia daugybė nuostabių galimybių. Kiti kurį laiką dėl kai kurių priežasčių manote, kad jums ne taip pasisekė ir jūsų dabar laukia mažiau patrauklios galimybės.

Tačiau kad ir kas bebūtumėte ir kad ir kur bebūtumėte ieškodami savo kelio gyvenime, siūlau jums „keli[ą], ties[ą] ir gyvenim[ą]“ (Jono 14:6). Kad ir kur kitur, jūsų manymu, jūs keliautumėte, prašau jūsų „**ateiti pas Jį**“ (Žr. Mato 11:28–30) – tai privalomas pirmasis žingsnis norint kažko pasiekti, ieškant asmeninės laimės, stiprybės ir sėkmės.

Kada Andriejus ir Pilypas pirmą kartą išgirdo Kristų kalbant, buvo taip paveikti, taip sužavėti, kad **sekė Jį**, kai Jis pasitraukė iš minios. Pajutęs, kad Jį seka, Jėzus atsigrėžė ir paklausė tuos du vyrus: „Ko ieškote?“ (Jono 1:38.) Kituose vertimuose tai perteikta dar paprasčiau: „Ko norite?“

Jie atsakė: „Kur gyvenį?“

Tada Kristus pasakė: „**Ateikite ir pamatysite.**“ Truputį vėliau Jis oficialiai pašaukė Petrą ir kitus naujus apaštalus ta pačia kvietimo dvasia: „**Eikite paskui mane**“ (Žr. Mato 4:19).

Man atrodo, kad mūsų gyvenimo esmė susikristalizuoja į šias dvi trumpas Gelbėtojo žemiškos tarnystės pradžios atkarpas. Viena atkarpa tai klausimas kiekvienam iš mūsų: „Ko ieškote? Ko norite?“ Antroji – Jo atsakymas, kaip ten patekti. Kad ir kas būtume, kad ir kokios būtų mūsų problemos, Jo atsakymas yra visuomet toks pat: „**Ateikite pas mane.**“ Ateikite pažiūrėkite, ką aš darau ir kaip leidžiu laiką. **Mokykitės iš manęs**, sekite paskui mane ir, kai taip darysite, aš duosiu jums atsakymus į jūsų maldas ir suteiksiu atilsį jūsų sieloms.

Mano mylimieji jaunieji draugai, nežinau kito būdo, kaip galite rasti sėkmę arba būti laimingi ar saugūs. Nežinau kito būdo, kaip galėtumėte nešti savo naštas arba rasti tai, ką Jokūbas pavadino „ta laim[e], kuri paruošta šventiesiems“ (2 Nefio 9:43). Todėl mes

sudarome iškilmingas sandoras, paremtas Kristaus apmokančiąja auka, ir todėl mes **prisiimame Jo vardą**.

Jėzus yra Kristus, gyvojo Dievo Sūnus. Tai yra tikra ir gyva Jo Bažnyčia. Jis nori, kad ateitume pas Jį, sektume Juo, **būtume Jo paguosti**. Tada Jis nori, kad mes **guostume kitus**. Turėkime pakankamai tikėjimo, kad **priimtume Dievo gerumą**, Jo Viengimio Sūnaus malonę. Ateikime pas Jį, priimkime Jo Evangeliją ir būkime išgydyti. ■

*Iš 1997 m. kovo 2 d. vakaronės
Brigamo Jango universitete*

KAIP JŪS TAI PRITAIKĖTE?

„Jėzus Kristus nori, kad sektume Juo. Turime padėti kitiems ir nepamiršti, kad Jis niekada, niekada mūsų nepamirš.“

Sesilija E., Filipinai

„Kad ateitume pas Gelbėtoją turime iš visų jėgų stengtis gyventi pagal Jo pavyzdį ir leisti Jam nepaliaujamai būti su mumis kiekvieną dienos akimirką.“

Alison L., Arizona, JAV



—ŠEIMOS ISTORIJA—

AŠ TAI DARAU

Pradžia gali būti nesunki ir smagi. Jaunimas visame pasaulyje veda šeimos istoriją ir atlieka daug darbo.

Nuo ko pradėti? Galbūt manote, kad jūsų giminaičiai jau atliko visą darbą, koks tik buvo. Arba galbūt jums šeimos istorija yra nauja ir atrodo neaprepiama. Ar pradėtumėte nuo asmeninio dienoraščio rašymo, ar nuo vardų šventyklai ruošimo arba gyvų giminių apklausos, *jūs* galite smagiai ir prasmingai dalyvauti šeimos istorijos darbe.

Rašyti asmeninį dienoraštį – prisiminti mūsų palaiminimus

Rašyti dienoraštį nėra lengva. Dažnai sau sakome, kad esame užsiėmę arba per daug pavargę, arba kad mūsų gyvenimai nėra pakankamai įdomūs, kad apie juos rašytume. Prieš kelis metus suvokiau, kad rašyti dienoraštį nėra sunku ir galiu tai pamėgti.

Pradėjau kasdien užrašinėti po vieną įvykį. Buvo nesvarbu, ar rašysiu daug ir įdomiai, tiesiog rašiau tai, kas buvo mano mintyse, arba tai, kas tą dieną vyko. Tai jau palaimino mano gyvenimą.

Vieną dieną viena iš mano šeimos narių turėjo sunkumų ir aš nežinojau, ką jai pasakyti, bet tada pajutau raginimą, kad turiu jai perskaityti vieną savo dienoraščio įrašą. Galėjau pasidalinti savo dalele, kurią aprašiau tame nedideliame juodame dienoraštyje, ir pamačiau, kaip tai paguodė jos širdį.

Užtikrinu, kad jeigu pradėsite aprašydami po vieną dalyką į dieną, tai palaimins jūsų gyvenimą. Jūsų gyvenimo palaiminimų, nesvarbu kokie jie maži ar dideli, aprašymas gali padėti jums juos prisiminti.

Džentrė V., Jula, JAV

Džiaugsmas šeimos istorijos darbe: protėvių paieška

Po savo krikšto daug girdėjau apie šeimos istoriją, tačiau nežinojau, nei kaip ją vesti, nei ar aš galiu tai daryti. Nutariau pasimelsti dėl to ir pajutau, kad turiu nedelsdamas jos imtis. Jaučiau, kad mano protėviai nekantravo, kada aš pradėsiu, ir kad jie padės man rasti reikiamą informaciją apeigoms atlikti.

Pradėjau nuo dalyvavimo šeimos istorijos pamokose ir netrukus buvau pašauktas būti šeimos istorijos konsultantu. Jaudinausi, nes nedaug apie tai išmaniau, tačiau priėmiau pašaukimą.

Vieną dieną aplankiau savo senelės seserį, kuri turėjo mano prosenelės dokumentus. Ji nenorėjo daug pasakoti, nes laikėsi tradicijos nekalbėti apie mirusius giminaičius. Ji pasakė, kad kitą dieną bus mano prosenelės mirties metinės ir ji ruošėsi sudeginti tuos dokumentus. Paprašiau, kad ji leistų man pirma sužinoti šiek tiek informacijos iš jų ir ji man leido. Tada žinojau, kad Dangiškasis Tėvas padės man tęsti mano tyrimą.

Tarnaudamas šeimos istorijos centre netoli šventyklos toliau rinkau informaciją apie savo šeimą. Sužinojau, kad du iš mano prosenelės tėvų buvo imigrantai iš Italijos, turėję ūkį netoli San Paulo, Brazilijoje. Mano šeima nepalaikė ryšių su tame ūkyje gyvenusiais giminaičiais, bet suradau pusbrolių, kuris rašė mano šeimos genealogijos knygą. Jis davė man knygą, kuriai parašyti jam prireikė devynerių metų. Jis pasakė, kad nežinojo, kodėl turėtų ją rašyti, bet jautė, kad ji kažkam padės ateityje. Žinojau, kad ji įkvėpė Elijos dvasia.

Mano potyriai išmokė mane, kad dirbame šventą darbą. Mūsų protėviai laukia mūsų pagalbos ir yra šalia, kad mums padėtų.

Gabrielius D., Brazilija



Dalyvauti šventyklos darbe – dalyvauti šventose apeigose

Esu atsivertusysis ir vienintelis Bažnyčios narys savo šeimoje. Sužinojau, kad viena iš šventų apeigų yra krikštas už mirusiuosius. Nuvykau į ekskursiją po šventyklą ir klausydami, kaip vedantysis pasakojo apie apeigas, pajaučiau, kaip ramus tylus balsas liepė man eiti į šeimos istorijos centrą ir pateikti prašymą atlikti apeigas už mano mamą, kuri buvo mirusi. Buvau labai laimingas, kada FamilySearch paskyroje pamačiau patvirtinimą, kad šventyklos darbas už ją buvo atliktas. Tai sustiprino mano liudijimą ir aš žinojau, kad viena iš priežasčių, kodėl esame čia, žemėje, yra padėti savo protėviams priimti tikrąją Jėzaus Kristaus Evangeliją.

Marvinas S., Filipinai

Sekti raginimais – mokyti iš gyvų giminaičių

Baigusi vidurinę mokyklą jaučiau raginimą aplankyti visus keturis savo senelius. Turėjau šiek tiek laisvo laiko ir suvokiau, kad daugiau tokia proga gali nepasitaikyti, todėl praleidau po vieną savaitę su abiem senelių poromis.

Leidau laiką apžiūrėdama senas dėžes, skaitydama senus laiškus ir





DALYVAUTI TAME, KAS AMŽINA

„Ar jau meldėtės dėl darbo už savo protėvius? Atidėkite jūsų gyvenimui nereikšmingus darbus. Pasiryžkite nuveikti kažką, kas turės amžinas pasekmes. [...]

Kad ir kur pasaulyje būtumėte, su malda, tikėjimu, pasiryžimu, stropumu ir trupučiu pasiaukojimo galite galin-
gai prisidėti. Pradėkite dabar. Pažadu, kad Viešpats padės surasti būdą. Dėl to jūs jausitės nuostabiai.“

Vyresnysis Ričardas G. Skotas iš Dvylikos Apaštalo Kvorumo, „Mirusiųjų išpirkimo džiaugsmas“, 2012 m. spalio mėn. visuotinės konferencijos medžiaga.

žiūrėdama į senas nuotraukas. Užrašiau savo senelių gyvenimo istorijas, vaikštinėjau kapinėse ir lankiausi vietose, kur gyveno ir dirbo mano seneliai bei jų giminaičiai. Tai buvo smagu! Labai daug sužinojau apie savo protėvius, savo senelius, savo tėvus ir save. Suvokiau, kad jeigu ne mano protėviai, neturėčiau tokio gyvenimo, kokį turėjau.

Iš kelionės grįžau turėdama apie 1000 protėvių vardų ir galėjau už visus juos atlikti šventyklos darbą. Šventosios Dvasios kuždesių klausymasis ir lankymasis pas senelius buvo vienas geriausių mano sprendimų.

Šenlė P., Kalifornija, JAV

Jaustis kaip namuose – nešti vardus į šventyklą

Kai paprašiau savo tėčio pasiūlyti man idėjų šeimos istorijos darbui, kad galėčiau baigti asmeninio tobulėjimo programą, jis paaiškino, kad prieš kelis metus rado kai kuriuos šeimos vardus bet dėl laiko stokos pats negalėjo paruošti vardų, kad būtų galima juos nešti į šventyklą. Man padedant tie šeimos nariai galėjo gauti šventyklos palaiminimus.

Kitus kelis mėnesius sekmadienio popietes ir vakarus praleidau įvesdama vardus kompiuteriu ir klausydamasi tėčio pasakojamų šeimos istorijų. Mes netgi užsakėme mikrofilmus, kad galėtume rasti daugiau informacijos. Kartais, kai būdavo sunku perskaityti senus mikrofilmus, sukalbėdavau tylią maldą, o tada paimdavau popierių ir apvedžiodavau ženklus. Iš nežinios atsirasdavo vardai.

Galiausiai surinkau didelį šeimos vardų rinkinį, o mūsų apylinkės jaunimas padėjo atlikti krikštus. Mano tėvai ir kiti apylinkės nariai paėmė vardų korteles, kad atliktų kitas šventyklos apeigas.

Atrodo, neilgai trukus pradėjau ir aš ruoštis į šventyklą, kad galėčiau savo endaumentą. Nekantravau, bet taip pat ir jaudinausi.

Kai ėjome į šventyklą, mano tėtis pasakė, kad rado kelias šeimos vardų korteles, kurias aš paruošiau atlikdama savo asmeninio tobulėjimo programą. Kelios buvo užsimetusios, todėl jis paėmė vardų korteles mano mamai, mano sužadėtiniui ir sau, kad darbas būtų atliktas. Jis pasakė man jų vardus ir aš prisiminiau juos iš savo projekto.

Sudarydama šventas sandoras šventykloje jaučiausi apsupta mylimų žmonių iš abiejų uždangos pusių. Jaučiau nenusakomą ramybę žinodama, kad galiu amžinai būti sujungta su savo šeima. ■

Holė P., Aidahas, JAV



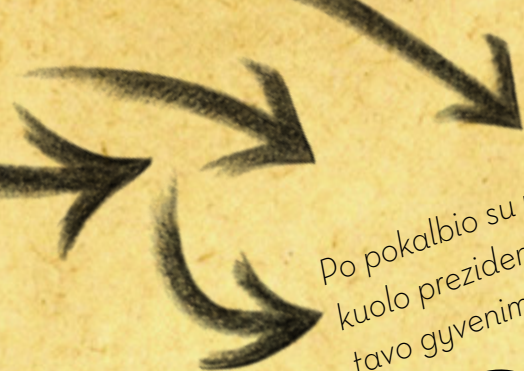
PASIDALINKITE SAVO PATIRTIMI

Pasidalinkite savo patirtimi šeimos istorijoje lds.org/youth/family-history/experiences.

ATRADEŽ JUOS, **ATRASKITE SAVE**

Jūsų gyvenimą kūrė ištisos kartos.
Sužinokite, kur prasideda jūsų istorija.
Aplankykite FamilySearch.org.





Po pokalbio su manimi dėl tarnavimo misijoje
kuolo prezidentas pasakė: „Keisti dalykai ims dėtis
tavo gyvenime, mėgindami priversti tave persigalvoti.“

PASIPRIEŠINIMAS MANO MISIJAI

Alseniras de Souza

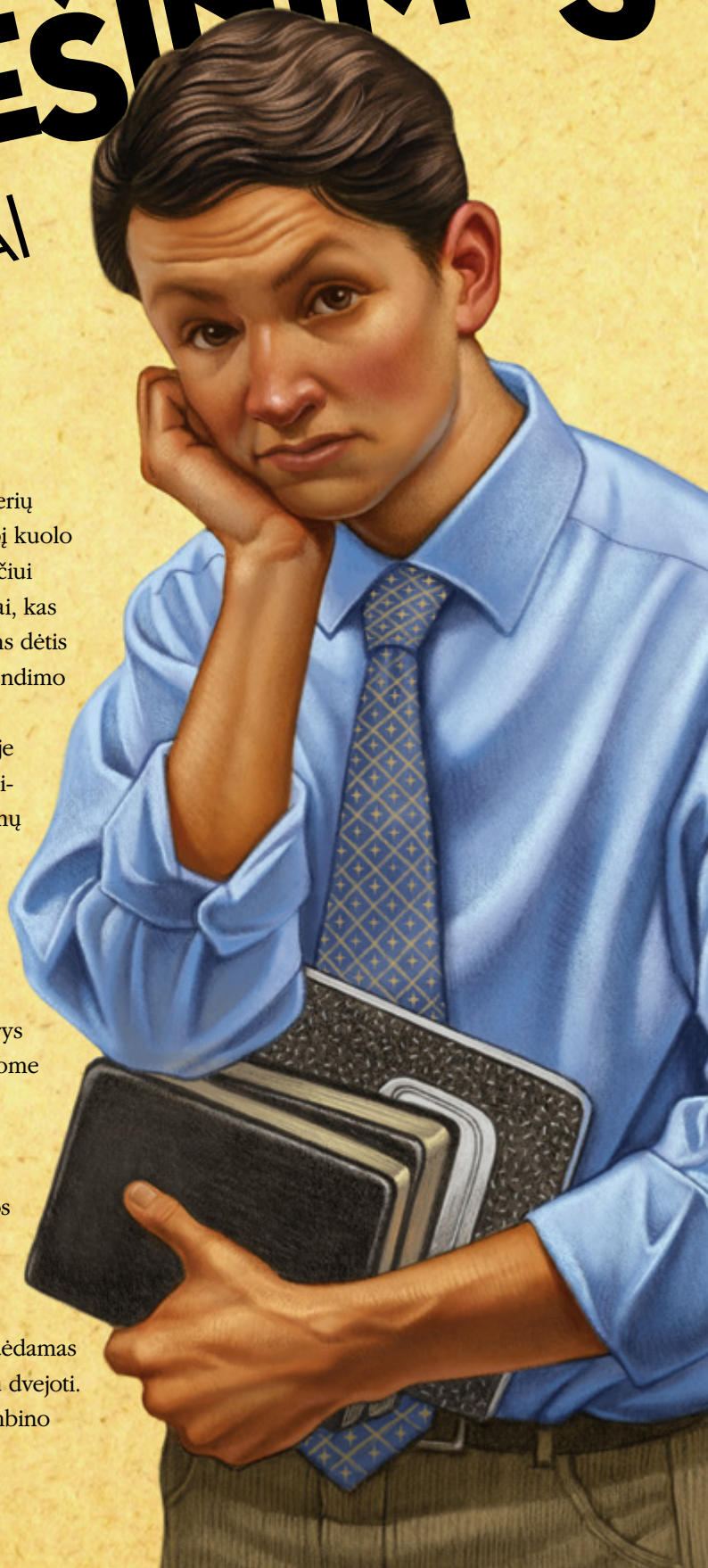
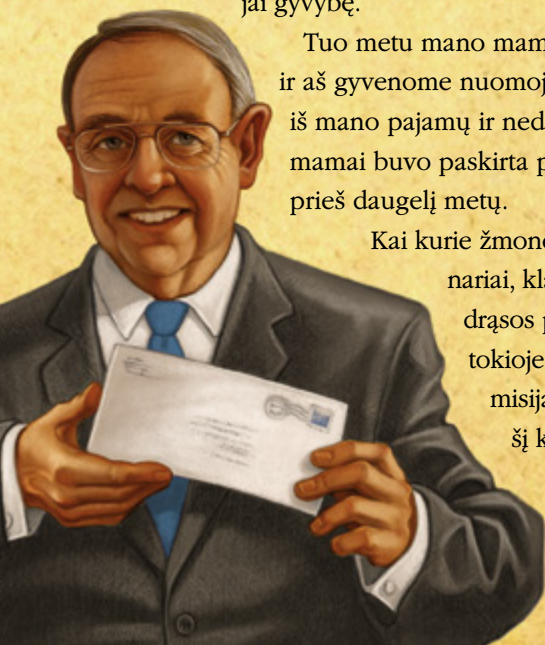
Prie Bažnyčios prisijungiau būdamas 15 metų, o po ketverių metų pateikiau prašymą tapti misionieriumi. Per pokalbį kuolo prezidentas pagyrė mane už sprendimą tarnauti Viešpačiui nuolatinio misionieriumi. Tada tas įkvėptas vadovas pasakė tai, kas ilgam įstrigo mano atmintyje: „Broli, nuo šiol keisti dalykai ims dėtis tavo gyvenime, mėgindami priversti tave persigalvoti dėl sprendimo tarnauti Viešpačiui.“

Kol laukiau savo pašaukimo į misiją, dirbau „Xerox“ įmonėje stažuotoju. Šis darbas teikė man galimybę įsigyti kai kurių misijoje man reikalingų daiktų ir padėti savo mamai apmokėti namų išlaidas. Viskas ėjosi labai gerai.

Deja, tikrai ėmė dėtis „keisti dalykai“. Pirmiausia kažkas užpuolė mano mamą ir ji nuo gautų sužalojimų vos nemirė, bet gerasis Dangiškasis Tėvas stebuklingai išgelbėjo ją gyvybę.

Tuo metu mano mama, dvi jaunesnės seserys ir aš gyvenome nuomojamame name. Gyvenome iš mano pajamų ir nedidelės pašalpos, kuri mamai buvo paskirta po mano tėvo mirties prieš daugelį metų.

Kai kurie žmonės, taip pat ir Bažnyčios nariai, klausdavo: „Ar turėsi drąsos palikti savo motiną tokioje padėtyje ir išvykti į misiją?“ Daugybę kartų girdėdamas šį klausimą, širdyje ėmiau dvejoti. Vieną dieną paskambino



**NEPASIDUOKITE!**

„Pasipriešinimas atsiranda beveik visur, kur vyksta kas nors gero. Tai gali įvykti, kai mėginote įgyti

išsilavinimą. Su pasipriešinimu galite susidurti po savo pirmojo mėnesio misijoje. [...]

Priimant bet koki svarbesnį sprendimą būtina atsižvelgti į perspektyvas ir aplinkybes, bet kai įvyksta nušvitimas, saugokitės pagundos atsitraukti nuo gero dalyko. Jei jis buvo teisingas, kai dėl jo meldėtės, juo pasiklojote ir dėl jo gyvenote, tas sprendimas yra teisingas ir dabar. Nepasiduokite, kai stiprėja spaudimas.“

Vyresnysis Džefris R. Holandas iš Dvylikos Apaštalo Kvorumo, „Cast Not Away Therefore Your Confidence“, *Liahona*, June 2000, 38.

kuolo prezidentas, pasakė, kad atkeliavo mano misijos pašaukimas, ir paprašė manęs tą vakarą atvykti į jo biurą, kad galėtų įteikti tą ilgai lauktą laišką iš Bažnyčios vyriausiosios valdybos. Ta žinia mane privertė ir nerimauti, ir džiaugtis.

Tą pačią dieną mano vadovas darbe pakvietė mane pasikalbėti prieš pietų pertrauką. Kai įėjau į jo biurą, buvau labai draugiškai sutiktas, keletą minučių pasikalbėjome apie mano mokymąsi ir tai, ko išmokau toje įmonėje.

Tada tas galingas toje organizacijoje žmogus pasakė tai, apie ką savojo dauguma žmonių mieste: „Kaip stažuotojas gerai padirbėjai, todėl mes norime tave pasamdyti ir priimti į komandą. Ką manai?“

Tai buvo vienas sunkiausių sprendimų mano gyvenime. Atrodė, kad sekundės trunka amžinybę. Regis, galėjau girdėti žmones, klausiančius manęs, ar tikrai paliksiu savo motiną be finansinės paramos ir išvažiuosiu į misiją.

Vis dėlto atsiminiau tai, ko buvau išmokęs iš Raštų ir Bažnyčios vadovų, ir labai šventu būdu, su nepajudinamu tikrumu suvokiau, jog Dievas nori, kad tarnaučiau Jo Bažnyčios nuolatinio misionieriumi. Žinojau, kad Jis pasirūpins mano šeima, kad galiu Juo pasikliauti ir kad viskas bus gerai.

Paiškinau situaciją savo vadovui ir jo atsakymas vis dar skamba mano atmintyje: „Maniau, kad esi nuovokus jaunuolis, o dabar štai prarandi didžiausią progą savo gyvenime.“

Iš visos širdies padėkojau jam už pasiūlymą ir po 28 dienų prisistačiau į misionierių rengimo centrą San Paule, Brazilijoje.

Misijos metu Viešpats rūpinosi mano šeimos poreikiais per draugus Bažnyčioje ir kitais stebuklingais būdais. Mama pasveiko ir atsirado galiybės jai ir mano seserims įsidarbinti.

Kai nusprendžiame tarnauti Viešpačiui, tikrai nutinka „keisti dalykai“. Vis dėlto prie tūkstančių kitų Viešpačiui tarnavusių žmonių liudijimų aš nuolankiai pridedu savąjį, kad misionieriška tarnystė mano gyvenimui padarė didžiulę įtaką. ■

*Autorius gyvena
Manause,
Brazilijoje.*





SUŽINOKITE, KO GALITE TIKĖTIS

Jaunimas Osle, Norvegijoje, praleido ištisą dieną ruošdamiesi nuolatinio misionieriaus gyvenimui.

Katerina Apelset-Aanensen

Nuo tada, kai Prezidentas Tomas S. Monsonas pranešė apie pakeistą misionieriškos tarnystės amžių, jaunimas visoje Bažnyčioje entuziastingai atsiliepė ne tik į kvietimą tarnauti, bet ir į kvietimą *pasiruošti* tarnauti. Vienas iš būdų pasiruošti yra sužinoti daugiau apie tai, ko galite tikėtis, kai tapsite nuolatiniais misionieriais.

Kai kurie jaunuoliai Norvegijoje kaip tik taip ir padarė per vienos dienos „misionierišką potyrį“, kurį organizavo Norvegijos Oslo kuolo Fredrikstado apylinkė.

Atvykimas į „MRC“

Jaunuoliai maldos namuose susirinko kambaryje, kuris simbolizavo misionierių rengimo centrą. „Mums buvo pavesta sužinoti apie šalį, – sako Džeikobas R. iš Moso apylinkės. – Tai leido mums pajusti, ką reikia gauti misijos pašaukimą, ir sužinoti, kad gali būti pašauktas tarnauti vietoje, kitokioje nei ta, kurioje esi įpratęs gyventi.“

Susitikimas su „misijos prezidentu“

„Tada per gretimas duris nuėjome susitikti su grįžusiu misionieriumi, kuris vaidino misijos prezidentą“, – sako Simonas V. iš Oslo apylinkės. Šis ir kiti grįžę misionieriai pasakojo, ko tikėtis tarnaujant misijoje. „Manau, tai tikrai šaunu – iš grįžusių misionierių mokytis, ko tikėtis tarnaujant nuolatinėje misijoje“, – sako Simonas. Dalyviai dar gavo vardo ženklelį, kiekvienam iš jų buvo paskirtas porininkas ir nurodyta būti su juo visą laiką.

Ilgūdžių lavinimas

Seminaruose jaunuolius mokė, kaip ugdyti savo dvasingumą, taip pat kaip rūpintis laikinaisiais poreikiais,





SVARBIAUSIAS PASIRUOŠIMAS

„Vienintelis svarbiausias dalykas, kurį jūs galite daryti, ruošdamiesi pasauliui tarnauti, tai *tapti* misionieriumi gerokai anksčiau, nei išvyksite į misiją.“

Vyresnysis Deividas A. Bednaris iš Dvylikos Apaštalo Kvorumo, „Tapimas misionieriumi“, 2005 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.

pavyzdžiui, skalbti rūbus, laikytis biudžeto ir palaikyti gerą fizinę formą.

„Ypač man patiko seminaras, kaip pradėti pokalbius Evangelijos temomis, – sako Ingerė Sofija J. iš Oslo apylinkės. – Tai galiu pradėti daryti jau dabar.“

Karlas Frederikas O. iš Fredrikstado apylinkės pasakoja: „Man patiko diskutuoti, kaip naudotis vadovėliu *Skelbti mano Evangeliją*. Visada maniau, kad misionieriams reikia išmokyti savas Raštų ištraukas, bet sužinojau, jog tai, ką jau darau seminarijoje, taip pat tai, ką jau studijuojau vadovėlyje *Skelbti mano Evangeliją*, padės man būnant misionieriumi.“

Daugelis vaikinų sakė, kad jiems labiausiai įsiminė seminaras, kuriame reikėjo lygintuvu lyginti baltus marškinius. „Tai priminė man, kad ruošdamasis nuolatinei misijai galiu lavinti daug praktinių įgūdžių“, – sako Džeikobas.

„Sužinojau, kad galiu daug ką daryti jau dabar, prisidedama prie čia tarnaujančių nuolatinių misionierių, kad visi būtume vienos komandos dalis“, – sako Sara R. iš

Sandvikos apylinkės. „Nariai irgi yra misionieriai.“

Kad primintų, jog misionieriai tarnauja visame pasaulyje, vaisės buvo pagamintos pagal įvairių tautų receptus. „Tai man priminė, jog turėčiau išmėginti naujus patiekalus dabar, kad įprasčiau ragauti tai, ko paprasčiau nevalgau. Tai padės man greičiau apsiprasti, jei būsiu pašauktas ten, kur žmonės valgo tai, ko nesu įpratęs valgyti“, – sako Simonas.

Ruoštis

Lisė Andrėja O. iš Fridrikstado apylinkės pasakoja: „Dienos pabaigoje, išgirdę dviejų jaunuolių ir dviejų grįžusių misionierių liudijimus, mes sugiedojome giesmę „Pašaukti tarnauti“. Pamaniau, kad jei nuolat giedosiu šią giesmę, ji man nuolat primins, jog būdami misionieriais, tarnaujame Dangiskajam Tėvui ir Jis laimina mus.“

Baigiantis dienai kuolo jaunimas suprato, kad jie ne tik ruošiasi nuolatinei misionieriškos tarnystės potyriui, bet šią tarnystę gali patirti jau dabar ir visą likusį gyvenimą. ■

Autorė gyvena Osle, Norvegijoje.

KOKS YRA MISIONIERIŠKAS GYVENIMAS?

Apie ruošimąsi misionieriškai tarnystei daugiau sužinokite žiūrėdami vaizdo siužetus, iš kitų šaltinių ir atsakymų į dažniausiai užduodamus klausimus svetainėje youth.lds.org (spustelėkite „Missionary Preparation“).



TARNAUTI dabar, kad TARNAUTUM vėliau

Mišė Barbosa

Paremta tikra istorija

„Tarnaukite Viešpačiui visa širdimi“
(1 Samuelio 12:20).

Bėgam lenktynių iki bažnyčios! – pasiūlė Mormonas, rodydamas į virš palmių kyšančią bažnyčios smailę. Tada jis leidosi bėgti kiek galėdamas

greičiau, kad įveiktų savo jaunesnįjį brolių Morijaną.

Berniukai ir jų tėveliai jau buvo už visos mylios nuo namų, bet Mormonas su Morijanu vis dar



karštai lenktyniavo, kol pasiekė metalinius apylinkės maldos namų vartus. Jie sustojo norėdami atgauti kvapą.

Dar nenusprendus, kas laimėjo, kažkoks berniukas jiems šūktelėjo: „Ar norite pažaisti *futbolą*?“

Mormonas mėgo *futbolą*, bet jis su savo šeima ėjo valyti apylinkės pastato, kad šis būtų paruoštas bažnyčios susirinkimams kitą dieną.

Mormonas papurtė galvą. „Ne dabar, galbūt vėliau!“ – šūktelėjo jis atgal.

Netrukus Mormonas ir Morijanas uoliai dirbo. Mormonas su tėčiu patraukė kėdes ir iššlavė grindis, o Morijanas su mama grindis mazgojo.

Vėliau berniukai kartu valė veidrodžius tualetuose. Morijanas pasakė: „Nemaniau, kad man patiks valyti bažnyčią, bet tai smagu! O kaip tau, Mormonai? Ar todėl atėjai





čia, užuot žaidęs *futbolą*?”

Mormonas pagalvojo apie savo tėtį. Jis buvo apylinkės vyskupas, bet vis tiek skirdavo laiko padėti valyti maldos namus.

„Esu čia, nes noriu būti kaip tėtis“, – pasakė Mormonas.

Tada jis pagalvojo apie misionierius savo apylinkėje. Jie stropiai beldėsi į duris ir dalijosi Mormono Knyga su kitais. Jie kvietė žmones ateiti į bažnyčios pastatą, kurį berniukai valė.

Mormonas pagalvojo: „Esu čia, nes ir aš noriu kada nors tarnauti misijoje. Galiu padėti misionieriams paruošdamas bažnyčią.“

Mormonas pagalvojo apie rytojų, kai jiedu su broliu kelsis 6 val. ryto, su kaklaraiščiais ir baltais marškiniais eis į bažnyčią ir Pradinukų kambaryje paruoš kėdes ir giesmynus.

Jis pagalvojo: „Esu čia, nes noriu vykdyti Bažnyčios pašaukimą.“

Mormonas pagalvojo, kad netrukus jis bus diakonas. Jis dalins sakramentą ir tarnaudamas darys daugelį kitų dalykų.

„Esu čia, nes kitais metais gausiu kunigystę, ir dabar noriu daryti viską, ką galiu, kad būčiau pasiruošęs.“

Mormonas jau padarė kai ką ruošdamasis kunigystei: jis

užsitarnavo „Tikiu Dievą“ apdovanojimą. Jis jau mokėsi gyventi pagal Evangeliją ir tarnauti kitiems.

Galų gale jis pažvelgė į savo brolio atvaizdą veidrodyje ir nusišypsojo.

„Esu čia, nes myliu Viešpatį, – pasakė jis, – taip pat žinau, kad tarnavimas dabar padės man pasiruošti tarnauti vėliau.“ ■

Autorė gyvena Jutoje, JAV.

RUOŠIANTIS KUNIGYSTEI



Visuotinio Vaikinių organizacijos prezidento Deivido L. Beko patarimai:

- Kvieskite Dvasią į savo gyvenimą ir rinkitės tokius draugus, kurie padeda jums rinktis, kas teisu. Gyvenkite pagal brošiūroje *Jaunimo stiprybės vardan* pateiktus standartus.
- Sužinokite, kokios bus jūsų pareigos, kai tapsite diakonu. Perskaitykite, kas apie kunigystę parašyta knygelėse *Ivykdysiu savo*

pareigą Dievui ir Ištikimi tikėjimui. Dalyvaukite pasiruošimo kunigystei pamokoje savo apylinkėje ar skyriuje.

- Pasiruoškite vykti į šventyklą ir atlikti krikštus už mirusiuosius.
- Džiaukitės smagiomis veiklomis ir dvasinėmis vakaronėmis su kitais jaunuoliais.
- Žinokite, kad Dangiškasis Tėvas visiškai jums pasitiki. Sužinokite, kiek daug galite padaryti su Jo pagalba!

MATILDA

ruošiasi į Merginų organizaciją

Džena Vilks, Juta, JAV

Matilda nekantravo netrukus prisijungti prie Merginų organizacijos, bet nežinojo, ko tikėtis. Todėl ji pasikalbėjo su savo senele. Jos senelė yra sesuo Bonė Oskarson, visuotinė Merginų organizacijos prezidentė. Ji pasidalijo keliais gerais patarimais!

Paprašykite savo mamos ar senelės, ar kurios nors moters savo apylinkėje, papasakoti, ką ji atsimena apie Merginų organizaciją. Galite sužinoti daug šaunių dalykų.

ĮDOMUS FAKTAS

Matilda savo senelę vadina „Mo“, kas sutrumpintai reiškia *moder*, arba „motina“ švediškai.

Tada ...



Būdama Merginų organizacijoje sesuo Oskarson užsitaravo ženklelių atlikdama įvairiausias užduotis. Ji prisiuvo juos ant specialios medžiaginės juostos kartu su gėle, kuri simbolizuoja ištikimybę.





SESERS OSKARSON PATARIMAI KAIP PASIRUOŠTI!

- Ugdykite santykius su savo Dangiškuoju Tėvu per maldą ir Raštų skaitymą.
- Sužinokite apie Asmeninio tobulėjimo programą.
- Skaitykite Raštus, *Jaunimo stiprybės vardan* ir *Liahoną*.
- Pradėkite mokytis Merginų organizacijos temą. Kartosite ją kas savaitę drauge su visomis merginomis.



... ir dabar

Šis vėrinys primins jums, kad turite būti šviesa kitiems ir stoti už tiesą ir teisumą.

Vykdydamos Asmeninio tobulėjimo programos projektus bei užduotis ir jūs užsitarnausite ženklelių.

Tada gausite Merginų organizacijos medalioną.

NAUJI GYVENIMO ETAPAI

Matilda nuvyko į ypatingą veiklą, kuri vadinasi „Nauji gyvenimo etapai“. Ji dalyvavo smagioje pamokoje ir sužinojo apie Asmeninį tobulėjimą.

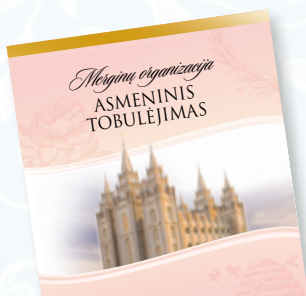
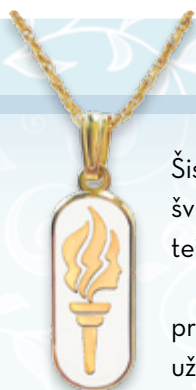
Dar Matilda uoliai siekia savo Tikėjimo Dievu apdovanojimo ir atmintinai mokosi Tikėjimo Teiginius.

MATILDA NEKANT- RAUDAMA LAUKIA:

- Kassavaitinių veiklų
- Galimybės susipažinti su kitomis merginomis Merginų organizacijoje.
- Progos vykti į Merginų organizacijos stovyklą.

YPATINGAS ĮVYKIS

Matilda ir daugelis jos giminaičių buvo konferencijų centre 2013 m. balandžio 6 d. Bet jie nežinojo, kodėl senelė pakvietė visus juos atvykti į visuotinę konferenciją. Jie labai nustebė ir nudžiugo, kai ji buvo palaikyta kaip visuotinė Merginų organizacijos prezidentė!



Metas mums sušvist

Drąsiai ♩ = 58-68

Žodžiai Džen Pinborou
Muzika Dženis Kap Peri

Mergaitės

1. Aš bū-siu kaip Es - te - ra _____ Die - vui iš - ti - ki - ma. _____ Var -
2. Tar - naut kaip A - bi - šė aš _____ steng-siuos šir - dim vi - sa. _____ Da -

Berniukai

dan Tè - vo pla - no au - ko - siu sa - ve, ti - kè - ji - mo ku - pi - na. _____ Kaip
lin - siuo - si Die - vo žo - džiū su vi - sais, ti - kè - ji - mu deg - da - ma. _____ Mo -

Ne - fis a - nu lai - kū _____ lai - min - siu aš drau - gus. _____ Gar -
ro - nis gī dël tie - sos _____ ko - vės lig pa - bai - gos. _____ Kaip

Priedainis
Mergaitės ir berniukai

bin - gai ap - gin - da - mas pla - ną Dan - gaus, aš bū - siu kil - nus, drą - sus. _____ Me - tas
jis steng - siuos bū - ti kil - nus ir tei - sus, kai vė - lia - va ma - no mos. _____

mums su - švist, dar - bams nu - si - teikt, Die - vo skelbt žo - džiū, iš - mok - tus tvir - tai.

© 2013 Jan Pinborough ir Janice Kapp Perry. Visos teisės saugomos.
Šią giesmę galima kopijuoti epizodiniams, nekomerciniams vartojimui bažnyčioje ir namuose.
Ši pastaba turi būti ant visų kopijų.

YPATINGAS LIUDYTOJAS



**Vyresnysis
Kventinas L. Kukas**

Iš Dvylikos Apaštalių
Kvorumo

*Dvylikos Apaštalių
Kvorumo nariai yra
ypatingi Jėzaus Kristaus
liudytojai.*

Kaip galiu prisidėti prie šeimos istorijos darbo?

*Vyresnysis Kukas siūlo
surengti Šeimos medžio
susirinkimą. Štai kaip!*

Paprašykite kiekvieno
žmogaus savo giminėje atsinešti
šeimos istorijų, pasakojimų ir nuotraukų.
Raskite ypatingų daiktų, priklausiusių jūsų
seneliams ar tėvams.

Smagu sužinoti apie šeimos
narių gyvenimą – iš kur jie atvyko
ir kaip gyveno.

Sužinokite, kokias
šventyklines apeigas vis dar reikia
atlikti, ir paskirkite ką kam daryti
dirbant šventyklos darbą.

Padėkite nuskenuoti ir įkelti tas
istorijas ir nuotraukas į Šeimos medį
 svetainėje FamilySearch.org.

Iš „Šaknys ir šakos“, 2014 m. balandžio konferencijos medžiaga.

ŠEIMA
PAREIŠKIMAS
PASAULIUI

PASAULIS

PASTARŲJŲ DIENŲ ŠVENTŲJŲ JĖZAUS KRISTAUS BAŽNYČIOS PIRMOJI PREZIDENTŲ IR DVYLIKOS APAŠTALŲ TARYBA

PIRMOJI PREZIDENTAS

*M*ES, Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Pirmoji prezidentūra ir Dvylikos Apstaųjų Taryba, iškilmingai pareiškiamo, kad santuoka tarp vyro ir moters yra patvirtinta Dievo ir kad šeima yra Kūrėjo plano jo vaikų amžinajam likimui šerdis.

... ir moters - sukurti

Visos ŽEMISKOS ESYBES – vyrai ir moterys – sukurti pagal Dievo atvaizdą. Kiekvienas yra mylimas dvasinis dangiskųjų tėvų sūnus ar dukra, ir, kaip toks, kiekvienas turi dievišką prigimtį ir paskirtį. Lytis yra esminė asmens ikimirtingojo, mirtingojo ir būsimio amžinojo savitumo bei charakteristika.

KIMIRINGOJOJE KARADŽISTEJE dvasiniai stūns ir dukters pažinojo ir garbino Dievą kaip savo Amžinąjį Tėvą ir priėmė jo planą, kurio dėka jo vaikai gali gauti fizinį kūrą ir įgyti žemiškos patirties, kad galėtų tobulėti ir galų gale dievauti savo, kaip amžinųjų gyvenimo pavidelystės, išreikšdami pa-savo, kaip amžinųjų planus sudaro sąvadas šeimos tarpau-savo. Dievo laimes planas sudaro ribos teisti amžinai. Šventose vių santykiams anapus kaip ribos teisti amžinai. Šventose šventyklose vykdomos šventos apeigos ir sudaromos san-doros suteikia žmonėms galimybių gyventi Dievo akivaizdo-j ir šeimos būti amžinai suvienijti.

Pirmas dievs iekšmāks Adomui ir levai vā sūsijs su jū,
kaip vairo j zmonos, galimybē būt tēvais. Skelbiame, kad
Dievo iekšmāks savo vaikiems daugiņis ir pripildyti žemē
tebegalioja. Be to, skelbiame, jog Dievas isakē, kad šventos
dauginis galios būtū naudojamos tik tarp vyro ir mo-
ters, kurie oficialiai sutuokti kaip vyras ir žmona.

SKELBIAME, kad priemonės, kuriomis kuriama mirtingoji gyvybė, yra nustatytos Dievo. Tvirtiname, kad gyvybė yra šventai ir kad Dievo amžinajame plane ji yra nepaprastai svarbi.

ta ir kad Dievo amžinajame p
VYRAS IR ŽMONA turi šventą atsakomybę mylėti ir rūpin
 tis vienas kitu bei savo vaikais. „Vaikai yra Viešpaties

dovana" (Psalmyno 127:3). Tēvų šventa pareiga – išaukšti savo vaikus su meile ir teismumu, patenkinti jų fizinius bei dvasinius poreikius, mokyti juos mylėti ir tarnauti vienas kitam, laikytis Dievo įsakymų ir būti įstatymus gerbiančiais piliečiais, kur jie begyventų. Vyrai ir žmonos – motinos ir tėvai – turės atsakyti prieš Dievą už tai, kaip vyks šios pareigos.

[illegible]

IŠPĒJAME, kad asmenys, kurie pažeidžia skastybės sandoras, šiurkščiai elgiasi su sutuoktiniu ar vaikais arba nevykdomo savo šeimyninių pareigų, vieną dieną turės atskaiti prieš Dievą. Be to, išpėjame, kad šeimos ardyymas atneš asmenims, bendruomenėms ir tautoms didesles nelaimes, išpranašautas senovės ir šiuolaikinių pranašų.

KVIECIAME atsakingus piliečius ir vyriausybės pareigūnus visur paremti šiuos principus, skirtus palaikyti ir stiprinti šeimą – pagrindinį visuomenės padalinį.

Šis pareiškimas yra prezidento Gordono B. Hinklio pranešimo, perskaityto visuotiniame Paramos bendrijos susirinkime, įvykusiame 1995 metų rugšėjo 23 dieną Salt Lake Cityje, dalis.

Vaikai turi daug galios – galios šeimose kažką pakeisti į gera! Nėra nė vienos vienodos šeimos, bet Dangiškajam Tėvui svarbi kiekviena šeima. Jis nori, kad mūsų šeimos būtų stiprios, todėl, norėdamas padėti, davė mums pranešimą „Šeima. Pareiškimas pasauliui“. Dangiškasis Tėvas žino, kad **jūs** galite padėti savo šeimai būti stipriai.

Jūs esate dalis amžinosios šeimos, kuriai reikia jūsų pagalbos.

Jūs galite atnešti laimės, gerumo ir meilės į savo šeimą.

Jūs galite išklausti vienas kitą, dirbti ir žaisti kartu, atleisti ir padėti vienas kitam.

Jūs galite skaityti Raštus su savo šeima.

Jūs galite rodyti gerą pavyzdį savo šeimai
melsdamiesi ir laikydamiesi Dievo įsakymų.

Autorės gyvena Jutoje, JAV

Rašty ištrauka

- Jono 15:11

Aptarimo šeimoje idėjos

Dangiškasis Tēvas nori, kad visos šēimos būtu stiprias ir grīztu pas Jī. Aptarkīte, kā kiekvīnas šēimos narys galī padarytī, kad padētu šēimai būtī stiprai.

Aš galiu stiprinti savo šeimą

Aš galiu stiprinti savo šeimą

Aš galiu stiprinti savo šeimą

Aš galiu stiprinti savo šeimą

Aš galiu stiprinti savo šeimą

Aš galiu stiprinti savo šeimą

Aš galiu stiprinti savo šeimą

Aš galiu stiprinti savo šeimą

Jūs galite!



Švarų tuščią stiklainį apklijuoti šia etikete (dešinėje) ir nuotraukomis arba piešinėliais. Ant popieriaus juostelių užrašyti idėjas, kaip galite sustiprinti savo šeimą. Iškirpti tas popierines juosteles ir įdėti į stiklainį. Kas dieną iš stiklainio pasirinkti vieną juostelę ir padaryti, kas joje parašyta. Mėgindami įgyvendinti savo idėjas galite pakeisti savo šeimą į gerą!

AŠ GALIU!

Esu Barbara iš Čilės

Iš Emės Džein Levit interviu

Barbara gyvena Čilėje, šalyje, esančioje vakarinėje Pietų Amerikos pakrantėje. Ši šalis yra ilga ir siaura, jos forma panaši į kaspiną. Kai kuriose vietovėse čia karšta ir sausa (pavyzdžiui, Atakamos dykumoje), o kitur – karšta ir drėgna (pvz., Velykų saloje). Barbara gyvena Čilės sostinėje Santjage. ■

*Autorė gyvena
Jutoje, JAV*



Savo mokyklos klasėje esu vienintelė Bažnyčios narė. Tai man suteikia progą papasakoti draugams apie Jėzų Kristų ir Mormono Knygą. Kartą mano geriausia draugė paprašė manęs pamokyti ją melstis. Taigi aš ją pamokiau. Tada mudvi abi sukalbėjome maldą mokykloje prieš priešpiečius.



Man devyneri metai ir aš turiu du jaunesnius brolius. Stengiuosi būti gera vyresnioji sesuo ir padedu juos prižiūrėti bei žaidžiu su jais įvairius žaidimus. Man patinka prižiūrėti vaikus. Užaugusi noriu būti mokytoja.

2013 metais man suėjo aštuoneri ir tėtis mane pakrikštijo ir patvirtino. Buvau tokia laiminga! Tai buvo ypatingas įvykis, kurį visuomet prisiminsiu.

Hola, amigos!*

*„Labas, draugai!“ ispaniškai

Čilėje mes švenčiame smagias šventes. Rugsėjo 18-ąją švenčiame Nepriklausomybės dieną, o 19-ąją – Kariuomenės dieną. Tomis dienomis šokame savo tautinį šokį, vadinamą „La Culeca“, ir valgome skanius pyragėlius su mėsa, vadinamus „empanadas“.



Savaitgaliais mano šeima mėgsta leistis į žygius pėsčiomis ir važinėti keturračiais kalnuose netoli mūsų namų. Taip pat mėgstame eiti į paplūdimį.



Ruošiame ypatingą kalėdinį patiekalą – tunu kimštus pomidorus. Čilėje Kalėdų senelis ateina Kalėdų išvakarėse lygiai vidurnaktį. Mes netgi galime neiti miegoti ir laukti, kol jis ateis!



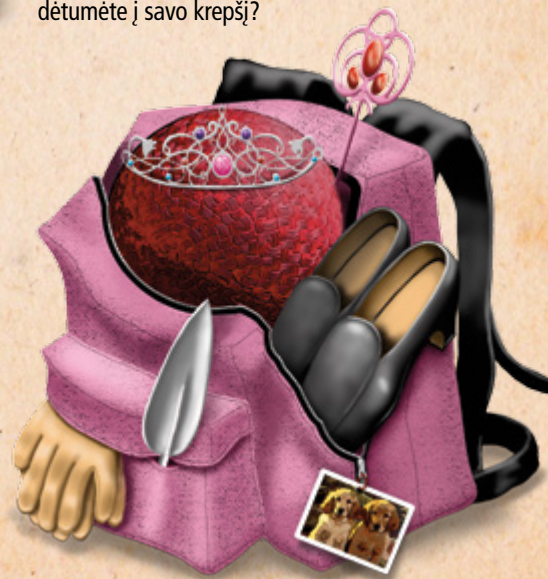
MAN PATINKA ŽVELGTI Į ŠVENTYKLĄ

Čilės Santjago šventykla yra pirmoji šventykla, pastatyta ispaniškai kalbančioje šalyje. Ji buvo pašventinta 1983 m. rugsėjo 15 d. Ji yra antroji Pietų Amerikoje pastatyta šventykla.



PASIRUOŠUSI!

Barbaros krepšyje sudėti įvairūs jos mėgstami daiktai. Kuriuos iš šių daiktų dėtumėte į savo krepšį?



MŪSŲ PUSLAPIS



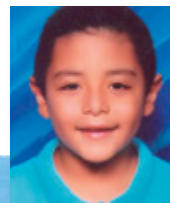
Kartą, prieš pat mano krikštą, kai svečiavausi savo senelės namuose, ji nuėjo į rūšį kažko pasiimti. Senelė užkliuvo ir pargriuvo, ir nebegalėjo atsikelti. Ji šaukėsi manęs, bet aš žiūrėjau televizorių ir jos negirdėjau. Po 10 minučių tyliai išgirdau savo vardą: „Tomai!“ Nuėjau senelės ieškoti ir radau ją, gulinčią ant grindų. Nebuvau pakankamai stiprus, kad ją pakelčiau, todėl nubėgau į kaimynės namus. Ji atėjo ir padėjo senelei atsistoti.

Senelė man pasakė: „Tomai, tu išgirdai Šventąją Dvasią.

Aš buvau per toli, kad išgirstum mane.”

Žinau, kad tai Šventoji Dvasia man pašnibždėjo. Dabar aš pasikrikštijau ir esu dėkingas, kad turiu Šventosios Dvasios dovaną.

Tomas R., 8 metai, Vokietija



**Liu C., 7 metai,
Ekvadoras**



Natalija A., 10 metų, Kolumbija



Tieré M., 7 metai, iš Brazilijos, mėgsta dalyvauti Pradinukų organizacijoje ir giedoti giesmes. Ji žino, kad šventykla yra Viešpaties namai.



Olivija I., 8 metai, iš Rumunijos, mėgsta padėti savo mamai valyti namus. Jos mama moko ją ir 13 jos draugų, o kai būna pertrauka Olivijai patinka vaidinti, kad ji pati mokytoja. Ji mėgsta keliauti su savo tėveliais ir leisti laiką kartu su seneliais. Kai krikštijosi, ji jautėsi labai artima Dangiškajam Tėvui, ir yra dėkinga, kad, priimdama sprendimus, gali tikėtis Šventosios Dvasios pagalbos. Jos mėgstamiausia Pradinukų dainelė yra „Pranašu seki“ (Vaikiškų dainelių knyga, p. 58).



Savo piešinį, nuotrauką ar istoriją galite pateikti svetainėje liahona.lds.org, el. pašto adresu liahona@ldschurch.org, pavadinimo eilutėje užrašę „Our Page“, arba paštu: **Liahona, Our Page**
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT, 84150-0024, USA
Prie kiekvieno pateikto kūrinio turi būti

parašyti visi vaiko vardai ir pavardė, lytis, amžius, apylinkė ar skyrius, kuolas ar apygarda ir pridėtas gimdytojo raštiškas leidimas panaudoti vaiko nuotrauką ir pateiktą kūrinių (užtenka el. pašto laiško). Glaustumo ir aiškumo dėlei pateikti kūriniai gali būti redaguojami.



Vyresnysis Adrianas Očoja
Iš Septyniasdešimties

Pažvelkite aukštyn



„Todėl visą laiką budėkite ir melskitės“ (Luko 21:36).

Kai buvau aštuonerių, du mano pusbrolius ir mane pasiuntė į gretimą miestelį nupirkti maisto prekių. Prisimindamas tai aš stebiuosi, kaip stipriai mano senelė, teta ir dėdė mumis pasitikėjo. Tą rytą, kai išvykome nedidele trijų raitelių grupe, dangus buvo giedras ir saulėtas.

Vidury prerijos nusprendėme nusėsti nuo arklių ir pažaisti stiklo rutuliukais. Mes taip įsitraukėme į žaidimą, kad nebežiūrėjome aukštyn, todėl nepastebėjome, kaip tamsūs debesys uždengė dangų. Kai

suvokėme, kad artėja audra, mums nebeliko laiko net užsėsti ant arklių. Liūtis ir kruša taip mus kapojo, kad tegalėjome nubalnoti arklius ir pasislėpti po balnų užtiesalais. Tada mūsų arkliai pabėgo.

Be arklių, šlapi ir sušalę mes skubėjome į artimiausią miestelį. Jau buvo vėlu, kai priėjome kažkieno namus ir pasibeldėme į duris. Ten gyvenanti šeima padėjo mums apdžiūti, pamaitino gardžiomis tortilijomis su pupelėmis ir tada paguldė mus miegoti atskirame kambaryje su asla.

Kai ryte su pusbroliais pabudome, ryškiai švietė saulė ir buvo giedras

dangus. Į duris pabeldė žmogus, ieškantis trijų dingusių berniukų. Niekada neužmiršiu to, ką pamatėme keliaudami namo – daugybę žmonių, kurie mūsų ieškojo visą naktį. Visų jų priešakyje buvo mano mylinti senelė bei mano dėdė ir teta. Jie apkabino mus ir verkė, laimingi, kad surado savo prapuolusius vaikus.

Mūsų mylintis Dangiškasis Tėvas rūpinasi mumis. Jis nekantriai laukia, kol sugrįšime namo. Aplink mus renkasi dvasinių audrų ženklai. Pažvelkime aukštyn ir pasiruoškime kiekvieną dieną stiprindami savo liudijimą. ■

Iš „Pažvelkite aukštyn“, 2013 m. spalio konferencijos medžiaga, p. 89–91.

Šeimos komanda



Laimėti lengviau, kai visi darbuojasi drauge.

Šeralė Hardi

Paremta tikra istorija

*„Padėdami mes
jaučiamės laimingi“*
(Vaikų dainelių knyga).

Amonas dūsavo, kai
įjiedu su tėčiu išėjo
po futbolo rungtynių.
Jis pasakė: „Nesuprantu.
Turime tiek daug gerų
žaidėjų. Kodėl negalime
įmušti įvarčio?“

Tėtis buvo geras
futbolo žaidėjas. Galbūt
jis galės padėti.

Tėtis atsakė: „Man
atrodo, jums reikia
mokytis veikti kaip

komanda. Jūs visi norite
mušti įvarčius, tiesa?“

„Taip“, – atsakė
Amonas. – Bet juk
negalime visi būti
puolėjais. Ar tai turi
omenyje?“

Tėtis linktelėjo. „Negali
pats vienas įmušti
įvarčio. Pirmiausia
gynėjams reikia atimti
kamuolį iš kitos
komandos, ar ne?“

Amonas nusijuokė.
„Gana sunku įmušti
įvartį, jei neturi
kamuolio.“

„Teisingai, – pasakė tėtis.
– Tada gynėjai perduoda
kamuolį kam nors, kas
gali įmušti. Niekas negali
to padaryti vienas.“

„Tikriausiai“, – pasakė
Amonas.

Kai jie grįžo namo,
mama laikydama
kūdikį gamino pietus. Ji
paklausė: „Kaip praėjo
žaidimas?“

„Mes vėl pralošėm“, –
atsakė Amonas. – Bet kitą
kartą žaisime geriau.“

Mama tarė: „Teisingas
požiūris!“



„Mirštu iš bado!“ – sušuko Migelis kartu su Samueliu ir Luku įbėgęs vidun.

„Berniukai, ar negalėtumėte padėti padengti stalą ir nunešti žaislus į vietą?“ – paprašė mama.

Visi keturi berniukai sudejavo.

Samuelis pasakė: „Bet ne aš žaidžiau su šiais žaislais.“

„Tai užtruks visą amžinybę!“ – suaimanavo Migelis.

Tėtis nusijuokė. „Manau, kad mūsų šeima susidūrė su tokia pat problema, kaip ir Amono komanda.“

„Kokia problema?“ – paklausė Samuelis.

Amonas atsakė: „Mes neveikiame drauge. Visi norime įmušti įvartį, t. y. suvalgyti pietus, bet viską atlikti paliekame mamai.“

„Teisingai!“ – pasakė tėtis. – Kaip galime veikti kaip komanda?“

Amonui kilo idėja. „Kas, jeigu mes su Samueliu padengsime stalą? Kiti berniukai gali sutvarkyti žaislus.“

„Puiki idėja!“ – pasakė tėtis.

Netrukus pietūs buvo paruošti. Amonas sudėjo savo rankas ruošdamasis maldai. Jis buvo dėkingas, kad jo šeima darbavosi kaip komanda. Jis tikėjosi, kad taip darys ir jo futbolo komanda. ■

Autorė gyvena Albertoje, Kanadoje.



**Vyresnysis
M. Raselas Balardas**
Iš Dvylikos Apaštalo
Kvorumo

APGAULĖS

Rudenį ypač mėgsta žvejai muselininkai, nes šiuo metų laiku beveik nepasotinamas alkis valdo upėtakius, besistengiančius maistu sustiprinti savo kūnus prieš žiemos badą.

Muselininkas upėtakius gaudo pasitelkdamas meistrišką gudravimą. Patyręs žuvautojas studijuoja upėtakių elgseną, orą, vandens sroves, kokiais vabzdžiais minta upėtakiai ir kada tie vabzdžiai išsiritą. Dažniausiai jis naudoja savo rankų darbo masalą. Jis žino, kad tokius dirbtinius vabzdžius ant mažyčio kabliuko reikia užmauti kuo toliau, nes jei upėtakiui kils bent mažiausias įtarimas, tai jo pergudrauti nepavyks ir jis tokia musele nesusidomės.

Koks jaudinantis reginys matyti, kaip iš vandens išnyra upėtakis, stveria muselą, priešinasi ir išsekęs galiausiai sugaunamas. Tai žvejo žinių ir įgūdžių išbandymas grumiantis su kilniuojų upėtakiu.

Tokių dirbtinių masalų naudojimas žuvims apgauti ir sugauti yra panašus į Liuciferio dažnai prieš mus naudojamą gundymą, apgaulę ir viliojimą į pinkles.



Kaip muselininkas pažįsta upėtakio alkį, taip Liuciferis pažįsta mūsų „alkį“, arba silpnybes, ir gundo mus netikrais masalais. Jei užkibsim ant tokių masalų, tai būsim išplėšti iš gyvybės tėkmės jo negailęstingon įtakon. Kai muselininkas sugauna žuvį, jis ją nesužeistą vėl paleidžia atgal į vandenį. Bet Liuciferis to daryti neketina. Jo tikslas yra savo aukas padaryti tokias pat nelaimingas, kaip jis pats.

Vienas iš pagrindinių prieš mus naudojamų jo įrankių yra melas ir apgaulė, kad įtikintų mus, jog blogis yra gerai, o gėris yra blogai. Jau nuo pat pradžių, nuo didžiosios Dangaus Tarybos laikų,

Šėtonas „siektė sunaikinti žmogaus valios laisvę, kurią aš, Viešpats Dievas, jam suteikiau“ (Mozės 4:3).

Šis mūsų dėl Dievo žmogui suteiktos valios laisvės tebevyksta. Šėtonas kartu su savo pakalikais aplink mus primėto masalų ir laukia, kol mes susvyruosime ir užkibsim ant jo muselių, kad jis galėtų tomis netikromis priemonėmis mus pagauti.

Broliai ir seserys, neapsigaukime pamatę dirbtines museles, kurių mums prigaminio apsimitėlis žmonių žuvautojas Liuciferis. Būkime išmintingi ir dvasiškai įžvalgūs, kad atskirtume daugybę jo pavojingų pasiūlymų ir jų atsisakytume.

O jei kas nors iš jūsų jau įpuolėte į kokią nors priklausomybę, tai žinokite, kad visada yra viltis, nes Dievas myli visus Savo vaikus, nes per Viešpaties Jėzaus Kristaus Apmokėjimą viskas yra įmanoma. ■

Iš „O tas gudrus piktojo planas“, 2010 m. spalio konferencijos medžiaga, 72–74.



ĮŽVALGOS



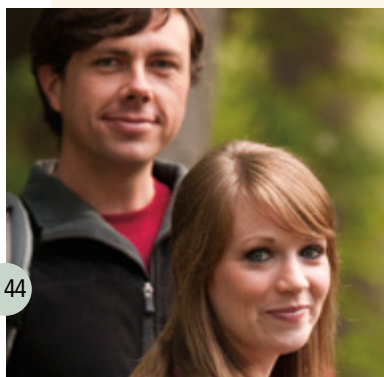
Ar esu pionierius šiandien?

„Nors gerbiame pionierius, kurie per lygumas ėjo į Druskos ežero slėnį, šiandien gyvena daug daugiau pionierių. Jie nestumia rankinių vežimėlių, bet daugybe būdų yra lygiai tokie pat: jie išgirdo Viešpaties balsą per Mormono Knygą ir per asmenines maldas. Su tikėjimu ir atgaila jie įžengė į krikšto vandenį ir tvirtai pastatė savo pėdas ant derlingos Evangelijos žemės. Būdami Kristaus mokiniai jie pasiryžę aukotis dėl to, kas teisinga ir tikra. Ir su Šventosios Dvasios dovana jie tvirtai laikosi savo kurso link amžinojo gyvenimo.“

Vyresnysis Nylas L. Andersenis iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, "Come unto Him," *Liahona*, May 2009, 80.

Taip pat šiame numeryje:

JAUNIEMS SUAUGUSIESIEMS



p. 44

Stovėkime UŽ TAI, kuo tikime

Penki jauni suaugusieji pasakoja, kaip, susidūrę su pasipriešinimu, apgynė savo tikėjimą.

JAUNIMUI

Kaip užduoti svarbų klausimą

Klausimai gali būti geri mokymo įrankiai, jei tinkamai juos užduosite. Šiame straipsnyje patariama, kaip tai daryti.



p. 54

VAIKAMS



p. 68

Sveika atvykusi į Merginų organizaciją!

Sesuo Bonė L. Oskarson ir jos vaikaitė Matilda pasakoja, kaip galite nekantraudamos laukti, kol prisijungsite prie Merginų organizacijos.

